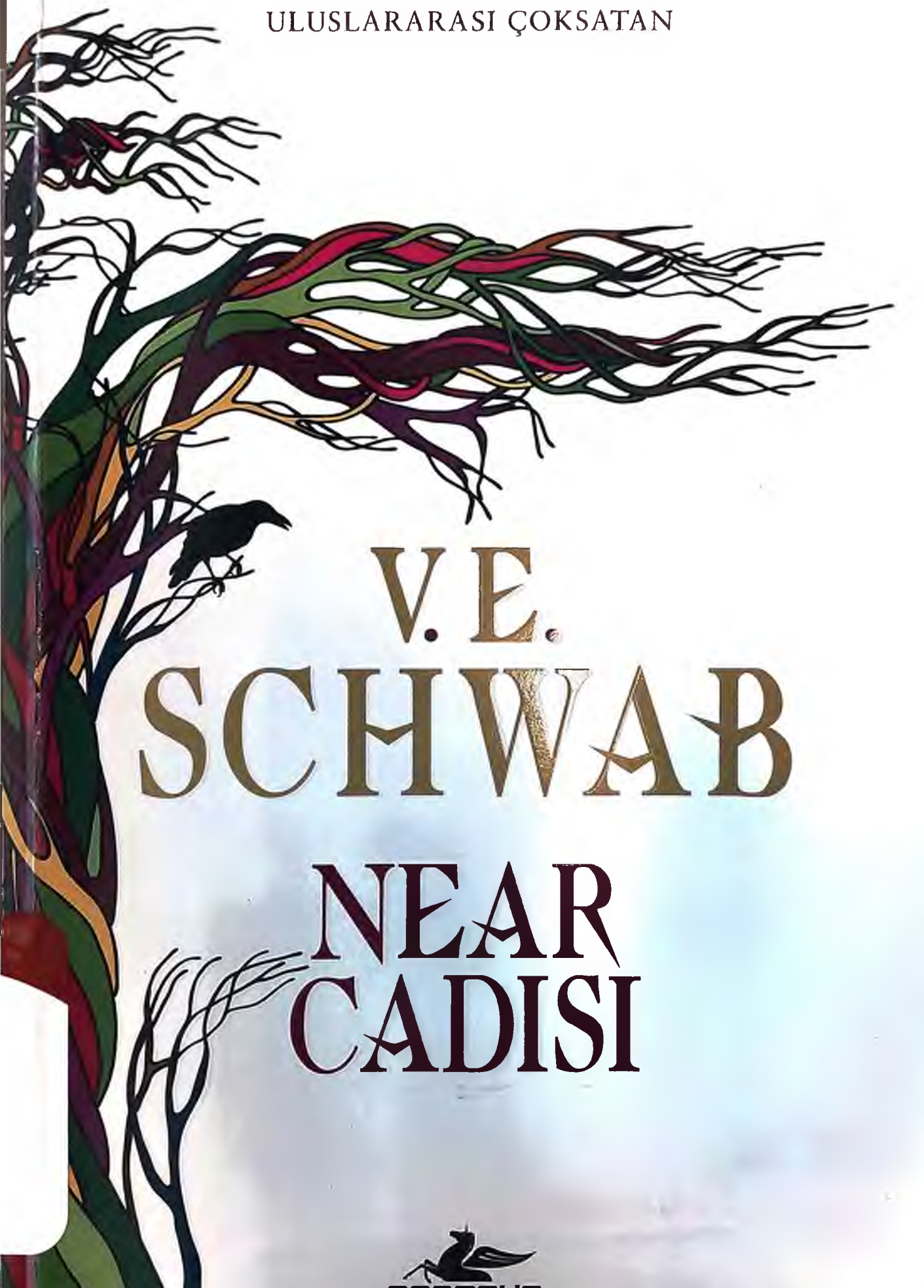

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

V.E.
SCHWAB

NEAR
CADISI

*Geceleri rüzgâr seni çağırırsa dinlememelisin.
Rüzgâr yalnızdır ve kendine
her zaman bir arkadaş arar.*

*Ve Near kasabasında
hiç yabancı yoktur.*

Bunlar Lexi'nin hayatı boyunca duyduğu gerçeklerdir.

Fakat bir gece bozkırdaki evinin önünde havaya duman gibi karışan bir oğlan gördüğünde bu hikâyede anlatılanlardan en az birinin doğru olmadığını anlar.

Ertesi gece Near'da yaşayan çocuklar yataklarından kaybolmaya başlar ve gizemli oğlan zan altında kalır.

Çocukları bulma yarışı hızlandıkça Lexi'nin, efsanelerdeki cadının yalnızca bir uyku masalı karakteri olup olmadığını ve bu isimsiz oğlanın nereden geldiğini keşfetmesi gerekecektir.

V. E. Schwab'ın peri masalı ve aşk hikâyesi karışımı bu ilk romanı oldukça aşina olduğunuz, öte yandan da tümüyle orijinal bir hikâye: uzun yıllar önce duyduğunuz bir s
kolay kolay aklı

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

02 240 331

9 786254 104466

NEAR CADISI

Düzenleme
Ny.özlem

Pegasus Yayınları: 2660

Near Cadısı

V. E. Schwab

Özgün Adı: The Near Witch

Editör: Pelin Zorbay

Düzeltili: Yeşim Aydoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2024

ISBN: 978-625-410-446-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2024

Copyright © Victoria Schwab, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yazarı temsil eden BAROR INTERNATIONAL INC., Armonk, New York, USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

✉ pegasusyayinevi f pegasusyayinlari @ pegasusyayinlari ▶ pegasusyayinlari_resmi

V. E. SCHWAB

NEAR CADISI

İngilizceden çeviren:
Handan Sağlanmak Arlı

PEGASUS YAYINLARI

Ninova

*Bir an bile ŗ p he etmeyen
annem ve babama...*

Bir çıtırtı, bir cızırtı ve bir kıvılcımla alevlendi. Kibrit yanıyordu.

“Lütfen,” dedi arkamdan küçük bir ses.

“Geç oldu, Wren,” dedim. Ateş, elimdeki kibriti yiyip tüketiyordu. Onu pencerenin yanındaki alçak sandığın üzerinde duran üç mumun her birine dokundurdum. “Yatma zamanı.”

Tüm mumlar yandığında kibriti salladım ve ucundaki alev, karartılmış camın üzerinde kıvrılan bir duman izi bırakarak söndü.

Geceleri her şey farklı görünüyordu. Tanımlanmış. Pencerenin ötesindeki dünya gölgelerle doluydu ve hepsi de bir şekilde gün ışığında hiç olmadıkları kadar keskin ve sert bir rahatlamayla bir araya getirilmiş gibiydi.

Sesler de geceleri daha keskin duyulurdu. Bir ısıklık. Bir çıtırtı. Bir çocuk fısıltısı.

“Sadece bir tane daha,” diye yalvardı örtülere sıkıca sarılarak. Sırtım küçük kız kardeşime dönük vaziyette iç çekip parmaklarımı mumların yanında yığılı duran kitapların üzerinde gezdirdim. Onlara doğru uzanmak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

“Çok kısa bir tane bile olur,” dedi.

Rüzgâr evin etrafında uğuldarken elim eski yeşil bir kitabın üzerinde durdu.

“Pekâlâ.” Görünüşe göre kız kardeşime hayır diyemiyordum. “Sadece bir tane,” diye ekledim yatağa dönerken.

Wren yastığının üzerinde mutlu bir şekilde iç çekti ve ben de hemen yanına yanaştım.

Mumlar odamızın duvarlarına ışıktan resimler çizerken derin bir nefes aldım.

“Bozkırdaki rüzgâr aldatıcı şeydir,” diye söze başladım ve Wren’in küçük bedeni yatağın daha derinlerine gömüldü. Sözcüklerin kendisinden ziyade sesimin iniş çıkışlarını dinlediğini düşünüyordum. Zaten ikimiz de sözcükleri ezbere biliyorduk; ben babamdan öğrenmişim, Wren de benden.

“Bozkırın tüm unsurları –toprak, taş, yağmur ve ateş– arasında, rüzgâr Near’da en kuvvetli olanıdır. Burada, köyün eteklerinde rüzgâr her zaman sert eser ve camları gıcırdatır. Fısıldar, ulur ve şarkılar söyler. Sesini büküp istediği her şekle sokabilir. Bir kapının altından geçebilecek kadar uzun ve ince olabileceği gibi ağırlığa sahip, etten kemikten bir şey gibi görünecek kadar sağlam da olabilir.

“Sen doğduğunda, ben doğduğumda, evimiz inşa edildiğinde, Konsey kurulduğunda ve hatta Near Cadısı yaşarken bile rüzgâr buradaydı,” dedim, tıpkı babamın her zaman yaptığı gibi sessizce gülümseyerek çünkü hikâye tam da *burada* başlıyordu.

“Çok ama çok uzun zaman önce, Near Cadısı köyün en uzak ucundaki küçük bir evde yaşar ve şarkılarıyla tepeleri uyuturdu.”

Wren battaniyeyi üzerine çekti.

“Başını çevirdiği yöne bağlı olarak hem çok yaşlı hem de çok gençti. Kaldı ki kimse cadıların yaşını bilmez. Bozkırın dereleri onun kanı ve otları teniydi. Gülümsemesi hem nazik hem de keskindi, tıpkı kara, kara gecedeki ay gibi...”

Hikâyenin sonuna neredeyse hiç ulaşamazdım. Çok geçmeden Wren, yanımda ağır rüyaları içinde kıpırdanan bir battaniye yığının ve sessiz bir nefese dönüştü. Üç mum hâlâ sandığın

üzerinde yanıyor, birbirine eğilmiş vaziyette tahtanın üzerinde damlayıp birikiyordu.

Wren karanlıktan korkardı. Eskiden bütün gece mum yakardım ama çok çabuk uykuya dalıyordu ve uyanırsa da genellikle gözleri kapalı bile annemizin odasına giden yolu bulurdu. Artık o uyuyana dek bekliyor ve ardından mumları söndürüyordum. Onları boşa harcamaya veya evi ateşe vermeye gerek yoktu. Yataktan usulca kalktım, çıplak ayaklarım eski ahşap zemine değdi.

Mumlara ulaştığımda gözlerim, Wren'in ayak parmak uçlarında yükselerek, bal mumu henüz sıcakken birikintide bıraktığı desenlere kaydı. Ben de parmaklarımı dalgın dalgın üzerlerinde gezdiriyordum ki bir şey, bir hareket şeridi gözlerimi pencereye çevirmeme neden oldu. Orada hiçbir şey yoktu oysa. Dışarıda gece durgun ve gümüşü ışık şeritleriyle bezenmişken rüzgâr cama doğru esiyor ve bir uğultu eski ahşap çerçeveyi inletiyordu.

Parmak uçlarımı bal mumundan çekip pencere pervazına dokundum ve evimizin duvarlarına vuran rüzgârı hissettim. Şiddetleniyordu. Ben küçükken rüzgâr bana ninniler söylerdi. Hareketli, uğultulu, tiz şeyler etrafımdaki boşluğu doldururdu, öyle ki her şey sessiz görünse bile öyle olmazdı. Bu rüzgârla birlikte yaşıyordum.

Ama bu gece farklıydı. Sanki diğerlerinden daha alçak ve daha hüznü yeni bir müzik dizisi örülmüş gibi. Evimiz, Near köyünün kuzey ucunda yer alırdı ve yıpranmış camın ötesinde bozkır bir top kumaş gibi uzanırdı. Yabani otlarla dolu tepeler, oraya buraya saçılmış kayalar ve nadir bir veya iki nehir. Ucu bucağı görünmüyordu ve dünya siyah beyaza boyanmış, berrak ve hareketsiz görünüyordu. Kayaların ve yabani otların arasından birkaç ağaç topraktan göğe uzansa da bu rüzgârda dahi her şey garip bir şekilde durağandı. Ama gördüğüme yemin edebilirdim...

Bir şey yeniden hareket etti.

Bu defa gözlerim onu yakalayacak kadar keskindi. Avlulumun ucunda, köyün bitip bozkırın başladığı o görünmez çizgide, karanlık gecenin içinde bir şekil hareket ediyordu. Bir gölge seğirip bir parça ay ışığını da yakalayarak öne çıktı.

Ellerimi soğuk cama bastırarak gözlerimi kısıtım. Gördüğüm şekil bir vücuttu ancak sanki rüzgâr onu çekip uzatmış gibi iyice incelmışti. Ay ışığı formun ön tarafını, kumaşı ve cildi, bir boğazı, bir çeneyi, bir elmacık kemiğini aydınlattı.

Near kasabasında hiç yabancı yoktu. Her yüzü binlerce kez görmüştüm. Ama bu onlardan biri değildi.

Figür orada öylece duruyor, yan tarafa bakıyordu. Fakat sanki *tam anlamıyla* orada değildi. Soğuk mavi-beyaz ayın yüzünü aydınlatışında bana parmaklarımı içinden geçirebileceğimi düşündüren bir şey vardı. Adamın silüetinin kenarları bulanıktı ve her iki tarafında sanki çok hızlı hareket ediyormuş gibi gecenin içine karışıyordu ama nedeni bu eski camımız olmalıydı çünkü hiç hareket etmiyordu. Orada öylece duruyor, hiçbir şeye bakmıyordu.

Yanımdaki mumlar titredi ve bozkırda rüzgâr şiddetlenirken yabancının bedeni dalgalanıyor, soluyor gibi görünüyordu. Farkına bile varmadan kendimi pencereye sıkıca yaslanmış halde buldum. Pencereyi açmak, konuşmak ve o giderken formu geri çağırmak için mandala uzandım. Yüzünü eve, pencereye ve bana çevirdi.

Yabancının gözleri benimkileri bulduğunda nefesimi tuttum. Nehir taşları kadar kara ama yine de bir şekilde ıslıl ıslıl, ay ışığını emen gözlerdi bunlar. Benimkilerle buluştuğunda biraz büyüyen gözler. Tek, uzun, kesintisiz bir bakış. Ve sonra bir anda yabancı parçalanır gibi oldu, keskin bir rüzgâr içeri süzüldü ve panjurlar cama çarparak kapandı.

Gürültü Wren'i uyandırdı. Kardeşim mırıldanarak yarı uykulu bedenini çarşafların arasından sıyırdı ve ay ışığının aydınlattığı odada tökezlemeye başladı. Pencerenin önünde durarak yabancıya ve bozkırı gizleyen ahşap panjurlara bakan beni görmüyordu bile.

Eşiği geçerken sesini duydum, annemizin kapısını kaydırarak açtı ve içeride gözden kayboldu. Oda aniden sessizleşmişti. Pencereyi zorlayarak açtım ve ahşap dirense de panjurları geri çektim.

Yabancı gitmişti.

Silindiği yerde havada bir işaret olması gerekiyor gibi geliyordu bana. Ama hiçbir iz yoktu. Ne kadar bakarsam bakayım, ağaçlardan, kayalardan ve tepelerden başka bir şey yoktu.

Bu boş manzaraya gözlerimi dikip bakarken onu görmüş olmam –birini görmüş olmam– imkânsız geldi. Ne de olsa Near kasabasında hiç yabancı yoktu. Uzun zaman önceden beri, ben doğmadan, ev inşa edilmeden, Konsey kurulmadan önceden beri yoktu...

Ve adam gerçek gibi, az önce *oradaymış* gibi bile görünmüyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Mumları söndürmek için havayı kullandım.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Lexi.”

Işık, çarşafların arasından sızıyordu. Battaniyeleri yukarı çekip karanlığı yeniden yaratmaya çalıştım ve aklımın bir önceki geceye, ay ışığının aydınlattığı bozkırdaki o gölgeli şekillere kaydığını fark ettim.

“Lexi,” diye seslendi annem yeniden, bu defa ses battaniyemin kozasını da aştı. Sesi, sabahın ışığıyla birlikte yanıma sızdı. Gecenin unutturduğu anı, şimdi sanki yeniden yüzeye çıkmış gibiydi.

Battaniyenin altındaki yuvamdan ahşaba vuran ayak seslerini ve ardından gelen duraklamayı işittim. Vücut kendini yatağın üzerine bırakırken kati bir hareketsizlikle kendimi hazırladım. Küçük parmaklar üzerimi örten battaniyeye hafifçe vurdu.

“Lexi,” dedi yeni bir ses, anneminkinin daha tiz bir versiyonuydu bu. “Uyan bakalım.” Uyuyor numarası yapmayı sürdürdüm. “Lexi?”

Kollarımı havaya kaldırıp çarşafların arasından kız kardeşime uzandım ve onu battaniyeye sarıp hapsettim.

“Yakaladım seni!” Wren şakacı, küçük bir çığlık attı. Kıvrılarak kurtuldu, ben de battaniyeleri tekmeleyerek üzerimden

attım. Koyu renk saçlarım tüm yüzüme yayılmıştı. Wren kıkırdayarak gülerek yatağın kenarına otururken çoktan dağınık olan saç tutamlarının sağa sola saçıldığını hissedebiliyordum. Onun saçları sarı ve düzdü. Yüzünün kenarlarından asla ayrılmaz, asla omuzlarından sağa sola kaymazdı. Parmaklarımı içine daldırıp saçlarını dağıtmaya çalıştım ama o sadece gülüp başını salladı ve saçları yeniden mükemmel ve pürüzsüz haline geri döndü.

Bunlar bizim sabah ritüellerimizdi.

Wren yataktan kalkıp mutfağa girdi. Birkaç giysi almak için dolaba gidiyordum ki gözlerim pencereye kayınca camı ve ardındaki sabahı incelemeye koyuldum. Bozkır, dağınık çimenleri ve etrafa saçılmış kayalarıyla gün ışığında çok yumuşak ve açık görünüyordu. Sabahın griliğinde tamamen farklı bir dünyaydı. Dün gece gördüklerimin sadece bir rüya olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. *Onun* sadece bir rüya olup olmadığını düşünmekten.

Günün sıcaklığını ölçmek için parmaklarımı cama dokundurdum. Günlerin hoş, hatta ılık ya da serin ve soğuk olabildiği o kısacık zaman olan yazın sonundaydık. Cam soğuktu ama parmak uçlarım yalnızca küçük buhar haleleri oluşturuyordu. Elimi geri çektim.

Saçlarımı alnımdan olabildiğince çekip tekrar bir örgü haline getirdim.

“Lexi!” dedi annem tekrar. Ekmek hazır olmalıydı.

Uzun, sade bir elbise giyip belini sıktım. Bir pantolon için neler vermezdim. Annem on altı yaşında, evlenme çağına geldiğinde, bir pantolon giyip av şapkası takıyor olsaydı bile babamın ona yine âşık olacağından oldukça emindim. Yani benim yaşıma geldiğinde. Bir çift süslü terliğe umutsuzca bakarak *evlenme çağı*, diye düşündüm içimden. Soluk yeşil, ince tabanlı terliklerdi bunlar ve babamın eski deri botlarının yerini asla tutamazlardı.

Engibeli bozkırda yürüdükleri onca yolu inkâr etmeyen çıplak ayaklarıma baktım. Etekler, terlikler ve saç modelleri arasına hapsolup bir köylü çocuğuyla evlendirilmektense, burada kalıp annemin ekmeğini getirmeyi, Magda ve Dreska Thorne gibi yaşlanıp iki büküm olmayı tercih ederdim. Terlikleri ayağıma geçirdim.

Giyindim ama bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyordum. Yatağımın yanındaki küçük ahşap masaya döndüm ve gözlerim babamın koyu deri kınında, kabzası tuttuğu yerden aşınmış olan bıçağını bulduğunda derin bir nefes aldım. İnce parmaklarımı izlere yerleştirmeyi seviyordum. Sanki elini ellerimin arasında hissedebiliyor gibiydim. Otto'nun bakışları yeterince ağırlaşana kadar bunu her gün taşırdım ve o zaman bile bazen şansımı denerdim. Bugün de kendimi cesur hissediyor olmalıydım çünkü parmaklarım bıçağın etrafında kapandı ve ağırlığı iyi hissettirdi. Onu bir kemer gibi belime sardım, kılıflı bıçağı sırtımın alt kısmına dayadım ve kendimi yeniden güvende hissettim. Giyinik hissettim.

“Lexi, hadi!” diye seslendi annem ve bu acelenin nedenini merak ettim çünkü sabah ekmekleri ben daha müşterilere ulaşmadan zaten soğuyacaktı ama sonra duvarların arasından ikinci bir ses daha ulaştı. Annemin tiz sesine karışan alçak, gergin bir mırıltıydı bu. Otto. Mutfığa girdiğimde beni hafif yanık ekmek kokusu karşıladı.

Biri solgun ve yorgun ama kırpışmayan, diğeri ise kara ve çatık iki çift gözle karşılaştığımda, “Günaydın,” dedim. Amcamın gözleri babamınkilere çok benziyordu; koyu kirpiklerle çerçevelenmiş aynı zengin kahverengi tondaydılar ama babamınkiler her zaman neşe doluyken Otto'nun gözleri çizgilerle çevriliydi ve her zaman donuktu. Geniş omuzları kahvesinin üzerine düşerek öne eğildi.

Odayı geçip annemi yanağından öptüm.

“Tam zamanında,” dedi amcam.

Wren arkamdan atlayarak kollarını onun beline doladı. Amcam elini hafifçe saçlarının üzerinde gezdirirken biraz yumuşadı ve sonra küçük kardeşim kapı aralığından koşarak uzaklaştı. Otto sanki bir cevap, bir açıklama beklermiş gibi dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Nedir bu acele?” diye sordum, annemin bakışları belime ve elbisemin üzerindeki deri kayışa kayarken. Yine de hiçbir şey söylemeden sadece dönüp fırına doğru süzüldü. Annemin ayakları nadiren yere basardı. Annem bütün annelerin kızları için olduğundan daha güzel ya da çekici biri sayılmazdı ama yürürken âdeta havada süzülürdü.

Bunlar da sabah ritüellerimizdendi. Annemin öpücüğü. Otto’nun, gölgesini burada bırakabilecek kadar düzenli aralıklarla mutfağımızda görünüşü. Babamın bıçağına takılıp bana keskin bir bakış atarkenki sert ifadesi. Yorum yapmasını bekledim ama yapmadı.

“Erken gelmişsin, Otto,” dedim bir dilim sıcak ekmek ve bir kupa alırken.

“Yeterince erken değil,” dedi. “Bütün kasaba çoktan ayağa kalktı ve konuşuyor.”

“Neden?” diye sordum, ocağın yanındaki çaydanlıktan çay doldururken.

Annem ellerine un bulaşmış halde bize döndü. “Kasabaya inmemiz gerek.”

“Bir yabancı var,” diye homurdandı Otto bardağına doğru. “Dün gece gelmiş.”

Su ısıtıcısı elimden kaydığında neredeyse ellerimi haşlıyordum.

“Bir yabancı mı?” diye sordum aleti daha sıkı tutarak. Yani bir rüya ya da hayalet değildi. Demek orada birisi *vardı*.

“Burada ne işi olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye ekledi amcam.

“Hâlâ burada mı?” diye sordum, merakımın sesime yansımalarını engellemeye çalışarak. Çaydan bir yudum alıp bir güzel ağzımı yaktım. Otto kısaca başını salladı, bardağını bitirdi ve ben daha kendimi susturamadan sorular akmaya başladı.

“Nereden gelmiş? Onunla konuşan olmuş mu?” diye sordum. “Nerede şimdi?”

“Yeter Lexi.” Otto’nun sözleri mutfaktaki sıcaklığı yarıp geçti. “Şu anda hepsi söylentiden ibaret. Aynı anda gevezelik eden çok fazla ses var.” Gözlerimin önünde değişiyor, doğruluyor ve sanki ünvanın kendine ait bir kütlesi ve ağırlığı varmış gibi amcamdan köyün Koruyucu’suna evriliyordu. “Yabancıнын kim olduğunu, nereli olduğunu veya ona kimin barınma teklif ettiğini henüz kesin olarak bilmiyorum,” diye ekledi. “Ama niyetim bunları öğrenmek.”

Demek birisi ona barınma teklif etmişti. Gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Bahse girerim yabancıyı kimin sakladığını biliyordum. Öğrenmek istediğim şey bunun *nedeniydi*. Çok sıcak çayımı yudumladım, yakıcılığını mideme ulaşana dek hissettim ve bir an önce buradan çıkmak istedim. Haklı olup olmadığımı görmek istiyordum. Ve eğer haklıysam oraya amcamdan önce varmak isterdim. Otto masadan kalktı.

“Sen önden git,” dedim masum bir gülümsemeyle.

Otto kaba bir kahkaha attı. “Öyle düşünmüyorum. Bugün olmaz.”

Yüzüm düştü. “Neden?”

Otto’nun kaşları gözlerinin üzerine indi. “Ne istediğini biliyorum, Lexi. Onu kendin avlamak istiyorsun. Buna izin veremeyeceğim.”

“Ne diyebilirim ki? Ben babamın kızıyım.”

Otto başını sertçe aşağı yukarı salladı. “Bu kadarı gayet açık. Şimdi git hazırlan. *Hep birlikte* köye gidiyoruz.”

Kaşımı kaldırdım. “Hazır değil miyim yani?”

Otto masanın üzerinden yavaşça eğildi. Kara gözleri, sanki bir bakışıyla bana zorbalık edebilirmiş gibi benimkilere dikildi. Ama bakışları annemin ya da benimki kadar güçlü değildi ve bizimkiler kadar çok şey söylemiyordu. Sabah ritüellerimizin son perdesini bekleyerek sakince ona baktım.

“Çıkar o bıçağı. Aptal gibi görünüyorsun.”

Onu görmezden geldim, kızarmış ekmeğimi bitirdim ve anneme döndüm. “Siz hazır olduğunuzda bahçede olacağım.” Ben çıkarken Otto’nun sesi arkamdaki boşluğu doldurdu.

“Onu düzgün bir şekilde eğitmelisin, Amelia,” diye mırıldandı.

“Ağabeyin ona mesleğini öğretmeyi uygun gördü,” diye yanıtladı annem, somun ekmekleri sararken.

“Amelia, bir kızın ve özellikle onun yaşındaki bir kızın, erkek eşyalarıyla uğraşması doğru değil. Botları görmediğimi sanma. Çıplak ayakla dolaşmak kadar kötü. Kasabada ders alıyor mu? Helena Drake dikiş dikebiliyor, yemek pişirebiliyor ve...” Parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirdiğini, ardından hemen sakalının üzerine götürdüğünü ve hüsrana uğradığında her zaman yaptığı gibi yüzünü eğip büktüğünü görebiliyordum. *Doğru değil. Uygun değil.*

Wren birdenbire bahçede belirdiğinde onları duymazdan gelmeye başlamıştım. Gerçekten de bir kuş gibiydi. Göz açıp kapayınca kadar gözden kaybolur, sonra yeniden belirirdi. Neyse ki gürültülüydü de aniden ortaya çıkması korkutucu olmuyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye cıvıladı, kollarını belime dolayarak.

“Köye.”

“Ne için?” Elbisemi bıraktı ve bana bakmak için arkasına yaslandı.

“Seni satmak için,” dedim, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak. “Ya da belki sadece birine karşılıksız veririm.”

Elimde olmadan gülümsedim.

Wren kaşlarını çatı. “Bu yüzden olduğunu sanmıyorum.”

Bir iç çektim. Çocuk, bir ışık ve neşe yumağı gibi görünse de beş yaşındaki bir çocuğun korkması gerektiği kadar kolay korkmuyordu. Başımın yanından yukarıya bakınca ben de aynısını yaptım. Tepedeki bulutlar her gün yaptıkları gibi bir araya toplanıyordu. Bir hac yolculuğu gibi, derdi babam. Kız kardeşimden kurtuldum ve Otto'nun evine ve onun ötesinde, tepelerle gizlenmiş köye doğru döndüm. Bir an önce oraya gitmek ve yabancıyla ilgili önsezimin doğru olup olmadığını görmek istiyordum.

"Hadi gidelim," diye seslendi amcam. Annem de peşindeydi. Otto belimdeki bıçağa son bir kez baktı ama sadece homurdandı ve yola koyuldu. Gülümseyip peşlerine takıldım.

Near kasabası bir daire şeklindeydi. Etrafında duvar olmasa da herkes onun nerede bittiğini ve kırsal alanın nerede başladığını biliyor gibi görünüyordu. Ancak belime kadar gelen ve yarısı yabani otların örttüğü taş duvarlar köyün içinden kıvrılarak geçiyordu. Bu duvarlar, yapıların neredeyse yan yana durduğu kasaba merkezine ulaşana kadar, boş tepeler veya tarlalar arasına dağılmış kulübe kümelerinin yanından geçiyordu. Kasaba merkezi terziler, marangozlar ve omuz omuza işini yapabilenlerle doluydu. Köylülerin çoğu kasaba meydanına yakın yerlerde yaşırdı. Kimse elinden geldiğince bozkıra çıkmaz ancak bizimki ve Thorne kardeşlerinki gibi birkaç kulübe, Near'ın bozkırla buluştuğu noktada, kenarlarda dururdu. Sadece avcılar ve cadılar bu şekilde yaşar derlerdi.

Kısa süre sonra en yoğun ev çemberi görüldü. Tamamı kesme taştan, ahşap işlemeli ve üzeri sazlarla kaplı yapılar bir araya toplanmıştı. Yeni evler daha açık renkten, eski evler fırtınalarla kararmış, yosun ve yabani otlarla kaplanmıştı. Dar, arşınlanmış yollar her şeyin arasından, çevresinden ve içinden geçiyordu.

Ve Near'ın merkezinin insanlarla dolup taştığını uzaktan bile görebiliyordum.

Böyle küçük bir yerde haber, yabancı ot gibi hızla yayılırdı.

Kasaba meydanına vardığımızda köylülerin çoğu etrafta dolaşüyor, dedikodu yapıp sırayla homurdanıyordu. Geldiklerinde, giderek daha da küçük gruplar halinde kümelere ayrıldılar. Bana ters yöne giden bulutları hatırlattılar. Otto, muhtemelen emirler vermek için Bo'yu ve diğer adamlarını bulmak üzere yanımızdan ayrıldı. Annem diğer annelerden birkaçını gördü ve onlara yorgun bir şekilde el salladı. Wren'in elini bıraktı ve kız kardeşim kalabalığa karıştı.

"Ona göz kulak ol," dedi bana ve hemen ardından arkasını dönüp meydandaki bir gruba doğru süzülerek ilerlemeye başladı.

Başka planlarım vardı ama itirazım boğazımda düğümle niverdi. Annem yalvarmazdı. Bana sadece bir bakış attı. *Kocam öldü ve kayınbiraderim yeterince talepkâr ve kendime ayıracak çok az zamanım var, zavallı annene yük olmak istemiyorsan iyi bir evlat olup kardeşine göz kulak olacaksın*, diyordu bu bakış. Hepsi de tek bir bakışla. Bazı açılardan annem güçlü bir kadındı. Başımınla onayladım ve etrafımda vızıldayan ve koşuşturan neredeyse tüm söylentilere kulak kabartarak Wren'i takip ettim.

Wren beni, alçak sesle konuşan Otto ve Bo'nun yanından geçirdi. Hafif topallayan, zayıf bir adam olan Bo, amcamdan birkaç yaş küçüktü. Burnu uzundu ve alnının üstünde kıvrılan kahverengi saçları başının iki yanına doğru sivriliyordu.

"... onu evimin yanında gördüm," dedi Bo. "Hava tam karanlık olmayacak kadar erken, gözlerime tamamen güvenemeyeceğim kadar geç bir vakitte..."

Wren artık iyice uzaklaşmıştı ve Otto bana bakıp başını iki yana salladı. Döndüm ve Bo'nun köyün batı ucunda yaşadığını düşününce yabancının Near'ı o yönde daire içine almış olması gerektiğine karar verdim. Wren'e yetişirken kasabanın güneyinde

yaşayan iki ailenin yanından geçtim. Kız kardeşimi gözümün önünden ayırmamaya dikkat ederek adımlarımı yavaşlattım.

“Hayır, John, yemin ederim çıplak bir ağaç gibi dimdikti...” dedi yaşlı bir kadın, kollarını bir korkuluk gibi iki yana açarak.

“Tam bir ahmaksın Berth. Ben de onu gördüm ve yaşlı, çok yaşlı, neredeyse iki büklümdü.”

“O bir hayaletti.”

“Hayalet diye bir şey yok! O bir buçukluk, yarı insan, yarı karga.”

“Hah! Yani hayalet diye bir şey yok ama yarı karga insanlar var, öyle mi? Onu görmedin.”

“Gördüm, yemin ederim.”

Daha genç bir kadın söze girdi: “Bir cadı olmalı.” Grup bir anlığına sessizliğe gömülmüşken John fazla vurgulu bir şekilde sözü geçiştirdi.

“Hayır, eğer o kargamsı bir şeyse, o zaman bu iyi bir alamettir. Kargalar iyiye işarettir.”

“Kargalar kötülük alametidir! Aklını kaçırmış olmalısın John. Geçen hafta söylediğimi biliyorum ama yanılmışım. Bugün tam anlamıyla delirmişsin...”

Ve Wren’i kaybettim.

Etrafıma bakındım ve sonunda bir tutam sarı saçın yakınlardaki bir grup çocuk arasında kaybolduğunu gördüm. Gruba ulaştım ve kız kardeşimi buldum, çoğundan epeyce daha kısaydı ama onlar kadar gürültülü ve iki kat daha hızlıydı. El ele tutuşmuşlar, bir oyun oynamaya hazırlanıyorlardı. Sıska, gri etekli, Wren’den bir yaş büyük Cecilia adlı bir kız kız kardeşimin elini tutuyordu. Cecilia’nın yüzünde, elmacık kemikleri ve kumral buklelerine doğru kaybolan çamurlu benekler gibi bir çil yığını vardı. Wren’in küçük elini ileri geri sallamasını izledim, ta ki bir şekil yakınlardaki toprağa hıçkırıklarla düşene kadar.

Beyaza çalan sarı saçlı bir çocuk olan Edgar Drake toprağa oturmuş, avuçlarını birbirine sürtüyordu.

“İyi misin?” diye sordum, diz çöküp sıyrık ellerini inceleyerek. Dudağını ısırды ve ben başparmaklarımla olabildiğince nazikçe toprağı temizlerken başını sallamayı başardı. Wren’le yaşıtlardı ama Wren yıkılamazmış gibi görünürken çocuk sürekli düşmekten dolayı yara bere içindeydi. Köyün terzisi olan annesi, kıyafetlerini ne kadar yamamışsa çocuğun kendini de o kadar yamalamıştı. Edgar üzgün üzgün parmaklarına bakmaya devam ediyordu.

“Helena ne yapar,” diye sordum gülümseyerek, “daha iyi hissetmen için?” Helena benim en yakın arkadaşım ve Edgar’ın ablasıydı, onun üzerine titrerdi.

“Öper,” diye mırıldandı Edgar, hâlâ dudağını ısırırken. İki avucuna da havadan bir öpücük kondurdum. Acaba Wren’i böyle pohpohlasaydım ufak tefek bir yara yüzünden o da bu kadar incinir, bu kadar şoke olur muydu? Tam o sırada kısık bir kahkaha atıp bize seslendi.

“Edgar, acele et!” diye bağırdı oyunun başlamasını beklerken parmak uçlarında zıplayarak. Çocuğa kalkması için yardım ettim ve çocuk koşarken yolun yarısında neredeyse yine düşecekti. Sakar oğlan. Çembere ulaştı, Wren’in yanına geçip sağ elini sıktı ve omzuyla omzuna vurdu.

Oyun şekillenirken oturup izledim. Bu bir tarafımda Tyler, diğer tarafımda Helena ile eskiden oynadığım oyunun aynısıydı. Çember oyunu. Cadının Tekerlemesi adlı bir şarkıyla başlardı. Şarkı, geceleri anlatılan Near Cadısı hikâyeleri kadar uzun süredir bilinirdi ve görünüşe göre bu hikâyeler de bozkırın kendisi kadar uzun süredir ortalıkta dolaşıyordu. Korkunç derecede bağımlılık yaratan bir melodiydi. Öyle ki rüzgârın kendisi dahi onu mırıldanmaya başlamış gibi görünüyordu. Çocuklar el ele tutuştu. Şarkı söylerken yavaşça bir çember halinde dönmeye başladılar.

*Bozkırın rüzgârı şarkı söylüyor bana
Çimler, taşlar ve deniz uzaklarda
Alçak taş duvarda izliyor kargaların hepsi
Upuzun duruyor çiçekler avludaki
Giderdik biz çocuklar her gün o bahçeye
Duymaya cadıyı ve oyununu izlemeye*

Çocuklar hız kazandıkça daha da hızlı şarkı söylemeye başladılar. Bu oyun bana her zaman rüzgârın hızlandırdığı düşen yaprakları anımsatırdı. Onları sıkı, baş döndürücü halkalar halinde döndürmesini.

*Dünyayla konuştu ve yeryüzü çatırdadı
Rüzgârla konuştu ve rüzgâr ısılk çaldı
Nehirle konuştu ve nehir dalgalandı
Ateşle konuştu ve ateş kıvrıldı
Ama küçük Jack çok uzun süre kaldı
Cadının şarkısını çok fazla tattı*

Daha hızlı.

*Küçük çocuğun yatağında altı çiçek vardı
Evi alev aldı ve cadı hemen kaçtı
Sürüldü, sürüklendi bozkırda
Near Cadısı, Bozkır Cadısı, artık yok burada*

Ve daha da hızlı.

*Cadı hâlâ şarkısıyla uyutur tepeleri
Tizdir ve derinden gelir sesi
Kapının altından yayılır içeri
Camdan sürünüp girer sözcükleri*

Near Cadısı şarkısını bana söylemeli

Şarkı burada başa döndü.

Bozkırın rüzgârı şarkı söylüyor bana...

Sözcükler, çocuklar en sonunda yorgun ve kahkahalar içinde yere düşene kadar devam etti. Kazanan, ayakta kalan son kişiydi. Wren çoğundan daha uzun süre ayakta kalmayı başarsa da sonunda o bile nefes nefese ve gülümseyerek çamura yuvarlandı. Çocuklar titreyerek ayağa kalkıp tekrar oynamaya hazırlanırken benim zihnim ay ışığını emer gibi görünen gözleri ve bulanık sınırlarıyla yabancıнын gizemine dönmeye başlamıştı.

Kim o? Neden burada? Ve orada, kafamda başka sorular daha belirdi: Nasıl olup da birden ortadan kayboldu? Nasıl birdenbire böylece parçalara ayrıldı?

Konuşmaları belli belirsiz dinlerken gözümü Wren'den ayırmamaya çalıştım. Birkaç kişi daha gölgeli şekli gördüğünü iddia etse de ben hepsine inanmadım. Bo'nun batısından benim kuzeyime geçtiğini kabul ettim. Near'ı bozkırdan ayıran görünmez çizgide yürümüştü demek, ancak sınırı nasıl tanıdığını bilemiyordum.

Çocukların kahkahaları yerini tanıdık bir sese bıraktı ve döndüğümde Helena'yı meydanın kenarı boyunca inceleyerek uzanan alçak duvarlardan birinde otururken buldum. Etrafında belki de meydanda, konuşmayan tek köylülerden oluşan bir grup erkek ve kadın toplanmıştı. Aslında hepsi sessizdi ve tüm dikkatlerini Helena'ya vermişlerdi. Helena seyircisine dönmeden önce bakışlarımı yakalayıp bana göz kırptı.

"Onu gördüm," dedi. "Karanlıktı ama o olduğunu biliyordum."

Saçından bir kurdele çıkarıp bileğine doladı ve Edgar'inkiyle aynı renk beyaz-sarı buklelerin omuzlarına düşmesine izin verdi. Yeterince yüksek sesle konuşmayı, yeterince cesur olmayı asla

başaramayan Helena, şimdi güneşin tüm ışığını üzerine çekerek kendisine gösterilen ilginin her zerresinin tadını çıkarıyordu.

Kaşlarımı çattım. Yalan söylemiyordu. Solgun yanakları, her zaman bir yalanın ilk sözcüğünde kızarırdı ama bu sözler, pürüzsüz ve kendinden emin bir şekilde dudaklarından dökülüyor, yanakları her zamanki pembeliğini koruyordu.

“Uzun boyluydu, zayıftı, yüzünün etrafına düşen koyu, kopkoyu saçları vardı.”

Kalabalık topluca mırıldanırken insanlar diğer gruplardan ayrıldıkça da büyüyordu. Birinin yabancıya uzun uzun bakabildiği haberi kasaba meydanına yayıldı. Yanına ulaşana kadar insanları ittirdim. Etrafımızda sorular uçuşuyordu. Kolunu hafifçe sıktım.

“İşte buradasın!” dedi beni kendine çekerek.

“Neler oluyor?” diye sordum ama sorum bir düzine başka soru arasında kayboldu.

“Seninle konuştu mu?”

“Ne tarafa gidiyordu?”

“Boyu ne kadardı?”

“Ona biraz müsaade edin,” dedim meydanın karşısındaki amcamı fark ederek. Helena’nın etrafında toplanan kalabalığı görmüştü ve araştırmak için bize doğru dönüyordu. “Şöyle açılın biraz.” Helena’yı kenara çektim.

“Onu gerçekten gördün mü?” diye fısıldadım kulağına.

“Gördüm!” diye fısıldadı. “Ve Lexi, o çok yakışıklıydı. Ve garip. Ve genç! Keşke sen de görebilseydin.”

“Keşke,” diye fısıldadım. Yabancı hakkında konuşan çok fazla ses ve onu arayan çok fazla göz vardı. Benimkini de onlara eklemeye niyetim yoktu. Henüz değil.

Etrafımızdaki grup büyüdü ve sorular iki katına çıktı. Otto bize doğru gelmeye başladı.

“Söyle bize Helena.”

“Bize ne gördüğünü anlat.”

“Bize nerede olduğunu anlat,” dedi bir erkek, sesinde me-
raktan daha şiddetli bir şeyle. Bo.

Helena cevap vermek için dinleyicilerine döndü ama ben onu kolundan tutup biraz da kuvvetlice kendime doğru çektim. Küçük bir çığlık attı.

“Lexi!” diye fısıldadı. “Yavaş.”

“Hel, bu önemli. Şimdi onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Sen bilmiyor musun? Büyük iz sürücü Lexi, kesinlikle bir çıkarım yapmıştır.”

Kalabalığın bir köşesinde duran Otto, Bo’nun omzuna dokundu. Bo ona bir şeyler fısıldadı.

“Helena Drake,” diye seslendi Otto kalabalığa. “Konuşabilir miyiz?”

Duvardan aşağı atladı. Tuttuğum kolunu biraz daha sıktım.

“Ona söyleme.”

Helena omzunun üzerinden bana baktı. “Neden söylemeyecekmişim?”

“Amcamı bilirsin. Tek istediği yabancıyı göndermek.” Göndermek ve her şeyi eski güvenli ve aynı haline döndürmek. Helena’nın solgun kaşları çatıldı. “Sadece bir ipucu Helena. Bana önden bilgi ver. Onu uyarabilmem için.”

Kalabalık, amcam için ikiye ayrıldı.

“İyi günler, Bay Harris,” dedi Helena.

Meydanın karşı tarafında bir çan sesi duyuldu, ardından daha kısık bir ikinci ve üçüncüsü de. Konsey. Otto durdu ve sese doğru döndü. Evlerden birinin kapısında toprağın kendisi kadar yaşlı üç adam, görülmek için merdivenlerde duruyordu. Efendi Eli, Efendi Tomas ve Efendi Matthew. Sesleri yaşlılık yüzünden kısıldığından kalabalığı kendilerine çekmek için bağırarak yerine çanlarını kullanıyorlardı. Aslında yaşlanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Konsey, Near Cadısı ile karşılaşan ve onu kovan üç adam olarak başlamıştı. Ancak merdivenler-

deki bu iskelet adamlar sadece ünvan olarak Konsey'di, gücün mirasçılarıydı. Yine de gözlerinde çocukların fısıldamasına ve yetişkinlerin bakışlarını yere indirmesine neden olan soğuk ve keskin bir şey vardı.

İnsanlar dikkatle yaşlı adamlara döndü. Helena'yı sorgulamakla kalabalığı takip etmek arasında gidip gelen amcam kaşlarını çatı. Homurdandı, kendi etrafında dönüp geldiği yere geri yürümeye başladı. Helena bana son bir bakış atıp arkasına takıldı.

Bu benim tek şansımdı.

Duvar boyunca amcamdan ve köylülerden uzağa yürümeye başladım. Meydandan çıkarken diğer çocukların yanındaki Wren'i gördüm. Annem şimdi yanındaydı. Otto, Koruyucu yüzünü takınmış halde üç yaşlı adama en yakındaki yerini aldı. Kimsenin aklına gelmezdim.

"Duyduğunuz gibi," dedi Efendi Tomas sessizleşen kalabalığın arasından. Otto'dan bile bir baş daha uzun ve sesi kısalmış olsa da olağanüstü bir seyahat tarzına sahipti. "Aramızda bir yabancı var..."

İki ev arasından dalıp doğuya giden bir patikayı seçtim.

Helena haklıydı: Yabancıнын nerede olduğunu biliyordum.

Biz vardığımızda hemen herkes meydanda toplanmıştı. İki kişi hariç. Kendilerini göstermeyi sevdiklerinden değil ancak bir yabancıнын varlığı, Thorne kız kardeşleri bile Near'a getirmeye yetmeliydi. Tabii onu saklayan onlar değilse.

Köyün sesleri kesilip rüzgâr güçlenene kadar patikalardan doğuya doğru ilerledim.

Babam bana cadılar hakkında çok şey öğretti.

Cadılar yağmur yağdırabilir veya taşları çağırabilirdi. Ateşi sıçratıp dans ettirebilirlerdi. Yeryüzünü hareket ettirebilirlerdi. Bir elementi kontrol edebilirlerdi. Tıpkı Magda ve Dreska Thorne'un yapabileceği gibi. Onlara bir keresinde ne olduklarını sormuştum da beni *yaşlı* diye cevaplamışlardı. *Kayalar kadar yaşlı*. Ama hepsi bu değildi. Thorne kardeşler tepeden tırnağa birer cadıydı. Ve cadılar burada pek istenmezdi.

Kız kardeşlerin evine doğru ilerledim. Ayakkabılarımın altındaki yol silik ve dardı ama üzerinde çok az kişinin yürümesine rağmen asla tamamen kaybolmuyordu. Yol kendini toprağa kazınmış gibiydi. Kız kardeşlerin kulübesi bir korunun ilerisinde ve bir tepenin üzerindeydi. Benim evimden de, Near'ın merkezinden de evlerine kaç adımda ulaşılacağını ve yol üzerinde yetişen her bir çiçeği, toprağın her bir yükselişini, her bir alçalışını biliyordum.

Babam beni oraya götürürdü.

Ve şimdi o gittiğine göre, bu yoldan kendim geçecektim. Garip cazibelerine kapılarak yabancı ot toplamalarını izlemek ya da bir soru sormak veya neşeli bir merhaba demek için çok kez kulübelerine gelmiştim. Köydeki diğer herkes kız kardeşlere sırtını

döner, burada değillermiş gibi davranırdı. Ve bu unutma işinde de başarılı görünüyorlardı. Ama benim için yer çekimi gibiydiler, onların tuhaf çekimleriyle, ne zaman gidecek bir yerim olmasa ayaklarım beni onların evine götürürdü. Dün gece pencerede hissettiğim çekim de bunun aynısıydı ve beni bozkırdaki yabancıya doğru çekmiş, hiçbir zaman tam olarak anlamadığım bir tür ağırlık hissetmiştim. Ama babam bana ona gözlerimle gördüklerim kadar güvenmeyi öğrettiğinden ben de güveniyordum.

Beni kız kardeşleri görmeye götürdüğü ilk zamanı çok iyi hatırlıyordum. Sekiz yaşıdaydım sanırım, Wren'den daha büyüktüm. Ev, hem toprak gibi hem de aynı anda zengin, ağır ve taze kokuyordu. Dreska'nın keskin yeşil gözlerini ve Magda'nın çarpık gülümsemesini, çarpık omurgasını ve doğrusu her şeyinin çarpıklığını hatırlıyordum. Babam öldüğünden beri beni tekrar içeri almadılar.

Koruya girdiğimde ağaçlar beni gözlüyor gibiydi.

Durup hemen yalnız olmadığımı anladım. Görüş alanımın hemen ötesinde bir şey nefes alıyor, hareket ediyordu. Nefesimi tuttum; esintinin, sessizliğin ve iç çeken bozkırın ortamın gürültüsüne karışmasına izin verdim. Kulaklarımla etrafı tarayıp fısıltılar denizinden bir sesin öne çıkmasını beklerken gözlerimle de bir hareket aradım.

Babam bana nasıl iz sürüleceğini, toprağı ve ağaçları nasıl okuyacağımı öğretmişti. Bana her şeyin bir dili olduğunu, o dili bilersen dünyayı konuşturabileceğini öğretmişti. *Çimenler ve toprak saklar, derdi. Rüzgâr ve su hikâyeler ve uyarılar taşır.* Herkes sonradan cadı olunmayacağını ancak cadı doğulacağını bilir ama büyürken babamın sistemi yenmenin ve dünyayı kendisi için çalışmaya ikna etmenin bir yolunu bulduğunu düşünürdüm.

Sağ tarafımdaki ağaçların arasında bir şey kıpırdadı.

Bir dal kümesi gövdeden ayrılırken döndüm. Bunlar dal falan değildi. Boynuzdu. Ağaçların arasından uzun bacaklı bir

geyik belirdi. Korunun derinliklerinde bir gölge seğirdiğinde iç çekip patikaya döndüm.

Koyu bir kumaş parıltısı.

Gözlerimi kırıştırdınca ortadan kayboldu ama onu gördüğüme yemin edebilirdim, ağaçların arasında gri bir pelerin.

Arkamdan keskin bir çatırtı duyuldu ve zıplayıp döndüğümde ufak tefek, kambur Magda'yı bana bakarken buldum. Sol gözü soğuk bir maviydi ama sağ gözü çürümüş tahta gibi koyuydu ve katı bir şeyden yapılmıştı sanki, iki farklı gözü yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Gümüş rengi saçları ve buruş buruş teniyle yaşlı kadın başını salladığında, tuttuğumu dahi bilmediğim bir nefes verdim. Çarpık parmaklarını elinde tuttuğu sepetinin etrafına dolarken kıkırdadı.

"İz bulmakta iyi olabilirsiniz tatlım ama tavşan gibi ürkek-sin." Uzun kemikli parmağıyla beni dürttü. "Hayır, takip edilme kısmında epey zayıfsın."

Arkama döndüm ama gölge gitmişti.

"Merhaba, Magda," dedim. "Ben de seni görmeye geliyordum."

"O kadarını anlamıştım," dedi sağlam gözünü kırparak. Bir an için sadece kara gözü bana baktı ve ürperdim.

"Hadi öyleyse." Korudan tepeye ve oradan da evine doğru yola çıktı. "Çay içeceğiz."

Üç yıldır hiç içeri davet edilmemiştim.

Şimdi Magda, tepemizde kara bulutlar toplanırken beni sessizce kulübeye götürüyordu. Yavaş bir süreçti çünkü onun adımlarından ancak üçü benim bir adıma denkti. Rüzgâr esti ve Magda yanımda sendelerken saçlarım örgüsünden kurtulup meydan okurcasına yüzüme ve boynuma çarpmaya başladı.

Ben ondan en az bir kafa boyu daha uzundum ama onun eskiden olduğundan bir kafa boyu daha kısa olduğunu tahmin ettiğimden boylarımızı karşılaştırmak haksızlık gibi geldi. Yaşlı bir kadından çok rüzgârın savurduğu bir yaprak gibi hareket ediyor, oraya buraya zıplıyor ve kız kardeşiyle paylaştığı eve giden tepeye çıkarken yön değiştiriyordu.

Near'da büyüdüğüm için cadılar hakkında bir düzine hikâyeye duymuştum. Babam o masallardan nefret eder, bana bunların Konsey tarafından insanları korkutmak için uydurulduğunu söylerdi. "Korku garip bir şeydir," derdi. "İnsanların gözlerini yummasına, yüz çevirmesine neden olur. Korkudan iyi bir şey çıkmaz."

Kulübe, onları barındırmak için inşa edildiği iki kadın kadar yamuk bir şekilde bizi bekliyordu. Yapının omurgasının alt yarısı eğimliydi, çatısı ise tamamen farklı bir açıyla iniyordu. Yığılmış taşların hiçbirisi şehir merkezindekiler gibi rahat veya yerli yerinde görünmüyordu. Bu ev, Near'ın kendisi kadar eskiydi ve yüzyıllardır varlığını sürdürüyordu. Köyün doğu ucunda yer alıyordu ve bir tarafı alçak bir taş duvarla, diğeryse harap bir barakayla çevriliydi. Taş duvar ile ev arasında iki dikdörtgen arazi vardı. Biri, Magda'nın bahçem dediği küçük, sınırlanmış bir toprak parçasıyken diğeri üzerinde hiçbir şeyin yetişmediği çıplak bir toprak parçasından başka bir şey değildi. Near'da yabani otların istila etmediği tek yer olabilirdi. İkinci araziye hiç sevmezdim. Doğal görünmezdi. Kulübenin ötesinde, evimin kuzeyinde olduğu gibi, tüm inişli çıkışlı tepeleri, taşları ve dağınık ağaçlarıyla bozkır uzanıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Magda kapı aralığından.

Tepemizde bulutlar toplanmış ve iyice kararmıştı.

Ayağım eşikte oyalandı. Ama neden? Thorne kardeşlerden veya evlerinden korkmak için hiçbir nedenim yoktu ki.

Derin bir nefes alıp geçtim.

İçerisi hâlâ toprak gibi, zengin, ağır ve güvenli kokuyordu. Bu değişmemişti işte. Ama oda şimdi babamla burada olduğum zamankinden daha karanlıktı. Toplanan bulutlardan ve yaklaşan sonbahardan ya da yanımda durup odayı gülümsemesiyle aydınlatan babamın eksikliğinden de olabilirdi bu. Magda sepetini uzun ahşap bir masanın üzerine bırakıp derin bir iç çekerken hissettiğim ürpertiye karşı koymaya çalıştım.

“Otur, canım, otur,” dedi sandalyelerden birini işaret ederek. Oturdum.

Magda topallaya topallaya odunların yığılmış halde beklediği şömineye yaklaştı. Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. Sonra parmaklarını çok yavaş bir şekilde havaya kaldırdı. Öne doğru eğilip zanaatını görmeme gerçekten izin verip vermeyeceğini, ince dalları bir araya getirip getirmeyeceğini veya bir şekilde şöminenin toprak zemininden çakmak taşı kabarcıkları çıkaracağını görmek için bekledim. Kız kardeşler gösteri yapmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden elimdeki tek şey yer sarsıldığında veya taşlar hafifçe kaydığında atabildiğim birkaç kaçamak bakış, yaklaştığımda hissettiğim o tuhaf çekim hissi ve köylülerin korkusuydu.

Magda'nın eli şöminenin üzerindeki rafa uzandı ve parmakları uzun, ince bir çubuğun etrafına kapandı. Sadece bir kibritti. Magda kibriti şöminenin taşında çakıp ateşi yakarken tüm hevesim kaçtı ve koltuğuma geri çöktüm. Bana döndü.

“Sorun ne tatlım?” Gözlerinde bir parıltı vardı. “Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun.”

“Hiçbir şey,” dedim doğrulup ellerimi masanın altında kenetleyerek. Çaydanlığın altındaki ateş çıtırdayarak canlandı ve Magda masaya ve üstündeki sepete geri döndü. İçinden bir sürü toprak topağı, birkaç kır çiçeği, yabani otlar, biraz tohum ve bulduğu bir iki taşı çıkardı. Magda her gün yeryüzünden böyle parçalar toplardı. Hepsinin, yaptığı efsunlar için olduğunu düşü-

nüyordum. Küçük işler için. Ara sıra buna inanamadıklarını iddia etseler de kız kardeşlerin çalışmalarının bir parçası bir köylünün cebinde veya boynunda belirirdi. Helena'nın elbisesinin eteğine dikilmiş bir tılsım gördüğüme yemin edebilirdim. Büyük olasılıkla Tyler Ward'ın dikkatini çekmeyi amaçlıyordu. İstiyorsa ona sahip olabilirdi.

Masadaki garip koleksiyon dışında Thorne kardeşlerin evi oldukça normaldi. Wren'e burada, bir cadının evinde olduğumu söyleseydim eğer ne kadar tuhaf olduğunu sorardı. Onu hayal kırıklığına uğratmak çok yazık olacaktı.

"Magda," dedim, "buraya geldim çünkü sana bir şey sormak istiyordum..."

"Çay henüz kaynamadı ve ben hem konuşup hem ayakta duramayacak kadar yaşıyım. Bana bir dakika ver."

Dudağımı ısırdım ve Magda topallaya topallaya fincanları hazırlarken olabildiğince sabırla bekledim. Rüzgâr camları tırmalamaya ve ısıklık çalmaya başlamıştı. Bulut kümeleri kalınlaşıyordu. Çay kaynadı.

Magda, "Buna aldırma, tatlım, sadece bozkırın gevezeliği," dedi gözlerimin pencerede gezindiğini fark ederek. Suyu, yaprakları tutmakta pek de işe yaramayan eski bir tel süzgeçten ağır fincanlara döktü. Sonunda yerine oturdu.

"Bozkır gerçekten konuşur mu?" diye sordum fincandaki çayın renk değiştirmesini izleyerek.

"Bizim yaptığımız şekilde değil. Sözlerle değil. Ama sırları var, evet." Sırlar. Babam da böyle derdi.

"Peki neye benziyor? Nasıl hissettiriyor yani?" diye sordum ondan çok kendime. "Bizimkinden daha az değil, daha güçlü hissettirmesi gerektiğini düşünüyorum. Keşke..."

"Lexi Harris, her gün toprak yiyebilir ve sadece yabani otlar giyebilirsin ve yine de buna şu an olduğundan daha yakın olamazsın."

Ses Dreska Thorne'a aitti. Az önce dışarıda olan fırtına bir saniye sonra kapıyı rüzgârın gücüyle açıp kadını eşikte bırakmıştı.

Dreska, kız kardeşi kadar yaşlı, hatta belki daha da yaşlıydı. Thorne kardeşlerin hâlâ ayakta ya da topallıyor olmaları, zanaatlarının kesin bir işaretiydi. Konsey kadar uzun süredir varlardı ve sadece Tomas, Matthew ve Eli da değil, onların ataları olan gerçek Konsey'den beri. Near Cadısı'ndan beri. Near'ın kendisinden beri. Yüzlerce yıldır. Üzerlerinde ufalanan küçük parçalar gördüğümü düşünsem de tekrar baktığımda hâlâ karşımdaydılar.

Dreska kapıya yaslanırken kendi kendine mırıldandı ve sonunda bize dönmeden önce kapıyı zorla kapamayı başardı. Bakışları üzerime düştüğünde irkildim. Magda yuvarlak, Dreska keskin hatlı; biri bir top, diğeri sivri uçlardı. Dreska'nın bastonu bile sivriydi. Sanki kayalardan yontulmuş gibiydi ve kızdığına ya da sinirlendiğinde köşeleri gerçekten keskinleşiyor gibi görünüyordu. Magda'nın gözlerinden biri çürümüş ağaç ya da bir taş kadar koyuyken, Dreska'nın her iki gözü de taşların üzerindeki vahşi bir yosun rengiydi. Ve şimdi bana yönelmişlerdi. Güçlkle yutkundum.

Bir keresinde babam parmaklarını nazikçe omzuma koyup, kız kardeşlerle konuşurken ve Dreska babama nezakete, yumuşaklığa benzer bir tavırla bakarken bu sandalyede oturmuştum. Bunu çok net hatırlıyordum çünkü kadının bir daha kimseye böyle baktığını görmemiştim.

Dışarıda yağmur başladı ve kalın damlalar taşları dövdü.

Magda çayına üç parça kahverengimsi şeker atarken sessizliği bozarak, "Dreska haklı, canım," dedi. Çayını karıştırmayınca şeker dibe çöküp bir tortu halinde kaldı. "Doğan doğdu. Olduğun gibi doğdun."

Magda'nın çatlamış elleri çeneme uzandı.

"Sırf suyu geri akmaya ikna edememen veya ağaçları kökünden sökmemen..."

“Çoğu kişinin pek de takdir etmediği bir beceri,” diye araya girdi Dreska.

“... buranın bir parçası olmadığın anlamına gelmez,” diye bitirdi Magda. “Bozkırda doğan tüm ruhların içinde bozkır vardır.” Çay fincanına bakarken sağlam gözü kararan suya odaklanmıyordu. “Rüzgâr estiğinde içimizde bir şeyleri harekete geçirmesine neden olan şey de zaten budur. Bizi burada, her zaman eve yakın tutan şey.”

“Evden bahsetmişken, neden bizim evdesin?” diye sertçe sordu Dreska.

“Bizi görmeye geliyormuş,” dedi Magda hâlâ çayına bakarken. “Onu içeri ben davet ettim.”

“Neden,” diye sordu Dreska kelimeyi uzatarak, “böyle bir şey yaptın?”

“Akıllıca bir fikir gibi göründü,” dedi Magda kız kardeşine ciddi bir bakış atarak.

İkisi de konuşmadı.

Boğazımı temizledim.

İki kız kardeş de bana bakıyordu.

“Artık buradasın,” dedi Dreska sonra. “Seni buralara hangi rüzgâr attı bakalım?”

“Size,” diye başladım, “yabancıyı sormak istiyordum.”

Dreska’nın yeşil gözleri kırışık yuvalarında keskin bir hal alarak kısıldı. Evin taşları sanki homurdanıp birbirine sürtüyor gibiydi.

Kız kardeşler tamamen baş sallamalar, bakışlar ve ağır nefeslerden ibaret bir sohbet sürdürürken yağmur da camları dövmeyi sürdürüyordu. Bazı insanlar kardeşlerin kendilerine özel bir dilleri olduğunu söylerdi ve bence bu, Magda ve Dreska için doğrudu. Ben sadece İngilizce biliyordum, onlarsa İngilizce, kız kardeş dili, bozkır dili ve Tanrı’bilir başka neleri. Bir an sonra, Magda derin bir iç çekerek ayağa kalktı.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Dreska bastonunu ahşap zemine vurarak. Dışarıda yağmur, her biri bir öncekinden daha ince dalgalar halinde yağıyordu. Yakında dinecekti. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

Yağmur çiselemeye dönüştü.

“Ona barınma teklif etmediniz mi?” diye sordum.

Kız kardeşler orada, kaskatı ve sessiz bir halde duruyordu.

“Kötü bir niyetim yok,” dedim çabucak. “Sadece onu görmek, onunla konuşmak istiyorum. Hiçbir yabancıyla tanışmadım. Sadece gerçek olduğunu görmek ve ona sormak istiyorum...” Bunu nasıl açıklayabilirdim? “Sadece yanınızda olup olmadığını söyleyin, lütfen.”

Hiçbir şey söylemediler.

Başımı dik tutarak kendimi sandalyemde iyice doğrulmaya zorladım.

“Dün gece onu gördüm. Penceremin dışında. Bo Pike onu ilk defa batı sınırında gördüğünü iddia ediyor ve biz de kuzey tarafındayız. Yabancı, köyün sınırını belirleyen çizgiyi biliyor gibi. Doğuya doğru çember çiziyor gibiydi.” İşaret parmağımla masaya vurdum. “Buraya.”

Kız kardeşler ona evlerini açmış olmalıydı. Bunu yapan onlar olmalıydı. Ama yine de hiçbir şey söylemiyorlardı. Gözleri hiçbir şey söylemiyordu. Yüzleri hiçbir şey söylemiyordu. Sanki heykellerle konuşuyor gibiydim.

“Bu sabah bir tek siz yoktunuz,” dedim.

Magda gözlerini kırptırdı. “Pek topluma karışmayız.”

“Ama onu saklayabilecek tek kişi sizsiniz...”

Dreska aniden canlandı.

“Yağmur durmuşken eve gitsen iyi olur, Lexi,” diye çıkıştı.

Pencereye baktım. Fırtına durmuş, gökyüzünü gri ve kuru bırakmıştı. Odadaki hava, sanki alan daralıyormuş gibi ağırdı. Kız kardeşlerin bakışları temkinli, eskisinden daha sertti. Mag-

da'nın dudakları bile mühürlenmişti. Ayağa kalktım. Bardağıma dokunmamıştım.

"Çay için teşekkürler Magda," dedim kapıya doğru yönelirken. "Rahatsız ettiğim için ikinizden de özür dilerim."

Kapı arkamdan sertçe kapandı.

Dışarıda dünya çamur ve su birikintilerinden ibaretti ve bu aptal terlikleri deri botlarımla değiştirmeyi dilerdim. Ayaklarım ıslanmadan önce ancak iki adım atabildim. Gökyüzü çoktan dağılmaya başlıyor, bulutlar geri çekiliyordu.

Batıya, köye doğru baktım.

Ben Wren'in yaşındayken babama kız kardeşlerin neden bu kadar uzakta yaşadıklarını sormuştum. Bana Near'daki insanlar için her şeyin ya tamamen iyi ya da tamamen kötü olduğunu söylemişti. Bana cadıların da tıpkı sıradan insanlar gibi her şekil ve boyutta olduklarını ve iyi ya da kötü, aptal ya da zeki olabileceklerini anlattı. Ancak Near Cadısı'ndan sonra köydeki insanlar tüm cadıların kötü olduğunda directmeye başladı.

Kız kardeşler burada yaşıyordu çünkü köylüler korkuyordu. Ama önemli olan *kalmalarıydı*. Babama nedenini sorduğumda, o yumuşak, bize özel gülümsemelerden biriyle gülümsedi ve "Burası onların evi Lexi. Evleri onlara sırtını dönse de onlar ona sırtlarını dönmezler," dedi.

Kız kardeşlerin yaşadığı tepeye son bir bakış atıp oradan ayrıldım. Yabancıyı koruyorlardı. Bunu biliyordum.

Kulübenin hemen kuzeyindeki barakanın yanından geçerek aşınmış patikaya geri döndüm.

Kız kardeşler onu saklıyorsa bir sebebi olmalıydı...

Soluklandım.

Barakada, bir çividen sarkan koyu gri bir pelerin asılıydı. Kenarları diğerlerinden daha koyuydu, sanki kumaş yanmış gibi duruyordu. Yağmurun dindiği bu öğleden sonrasında bozkır hiç de doğal olmayan bir şekilde sessizdi ve barakaya doğru ilerlerken

aniden adımlarımın ıslak toprakta çıkardıkları sestən başka bir şey duymaz oldum. Yapı, yer çekimine karşı verdiği çok yavaş bir savaşı kaybediyor gibi görünüyordu. Yamuk yumuk bir çatıyı destekleyen, toprağa saplı ahşap kirişlerden ibaretti. Çıtaların arasına bozkır yayılmış, yabancı otlar çıkmış ve barakayı yıkmak için olduğu kadar ayakta tutmak için de çabalıyorlardı. Pelerinin yanında bir kapı vardı ama kapının kulpu yoktu. Bükülen ahşap şeritlerin arasındaki boşluklara eğilip dar açıklıklardan birine gözümü dayadım. Loş oda boştu.

Geri çekildim, bir iç çektim ve dudağımı ısırdım. Ve sonra, barakanın diğer tarafından, onu duydum: yumuşak bir nefes sesi. Gülümsedim ve dizlerimi büküp yeryüzünün beni ele vermeden adımlarımın şiddetini emmesi için yalvararak usulca sese doğru kaydım. Köşeyi döndüm ama kimse yoktu. Çimenlerde bir ayak izi bile yoktu.

Bıkkın bir nefesle barakanın etrafından dolandım. İnsanların yaşarken çıkardıkları sesleri bilirdim ve burada birinin yaşadığına da emindim. Nefes aldığını duymuştum ve çivideki pelerini...

Ama çivi şimdi boştu ve pelerin yoktu.

Eve giderken adımlarımı hızlandırdım çünkü ıslak çimenler arasında yürümekten bıkmış ve üşümüştüm. Terliklerim mahvolmuştu. Yol ikiye ayrılıyor, dar bir patika kasabaya giderken, diğeri Near'ın etrafından kıvrılıp evime gidiyordu. Islanmış ayakkabılarımı çıkarıp çamura teslim olarak yola çıplak ayak devam ettim. Çamur ayaklarımı, bileklerimi kaplıyor, baldırlarıma tırmanıyordu ve Dreska'nın bana toprak bile yesem bozkıra daha fazla yaklaşılmayacağımı söyleyen keskin dilini düşündüm. Kendimi çamura bulamanın da pek bir işe yarayacağını sanmıyordum.

Sonunda Otto'nun evi ve hemen ilerisinde bizim evimiz göründü. Bozkır, bir pelerin gibi dalgalanarak bahçemizi aşıyordu. Evimizin bir yanında odun yığını, diğer yanında turuncu ve kırmızıyla iç içe geçmiş yeşil öbeklerden oluşan küçük bir sebze bahçesi vardı. Bahçe benden çok Wren'e aitti. Bozkır toprağında pek az şey yeşerirdi ama Wren bizim küçük arsamızı severdi ve onunla tuhaf bir nezaket göstererek ilgilenirdi. Beklediğim gibi şimdi yine buradaydı, çitlerle çevrili bahçenin hemen dışındaki bir taşın üzerine tünemiş, topraktan dikkatlice bir ot koparıyordu.

Ben yaklaşırken, "Dönmüşsün," diye seslendi.

“Elbette. Herkes nerede?” Kasaba meydanından çıkışım en gizli ortadan kayboluşum sayılmazdı ve amcamın bana edecek bir çift lafı olduğuna da emindim.

“Wren.” Annemin sesi evden bir duman gibi süzüldü ve bir an sonra, güzel siyah saç tutamları yüzünün etrafında kıvrılmış bir halde kapı eşiğinde belirdi. Wren taştan aşağı atlayıp ona doğru ilerledi. Annemin gözleri benimkileri buldu.

“Lexi,” dedi, “nereye kaçtın öyle?” Yüzünü asması düşüncelerimi doğruladı: Otto gerçekten de benimle konuşmak isteyecekti.

“Helena bana vereceği bir şeyi evinde unutmuştu,” dedim. Aklıma ilk gelen yalanı söylemiştim. “Kalabalıkla o kadar meşguldü ki gidip kendim almamı istedi.” Kanıt olarak elbisemin ceplerini yokladım ama ceplerim boş olduğundan annemin kanıt istememesi için dua ediyordum. İstemedi ve sadece bıkkın bir nefesle evin içine geri süzüldü.

Annemi özlüyordum. Babam ölmeden önce olduğu kadını, dimdik, gururlu duran ve dünyaya vahşi mavi gözlerle bakan o kadını özlüyordum. Ama bir kabuğa, eski benliğinin bir hayaletine dönüşmesinin işime geldiği ender bazı anlar da oluyordu işte. Hayaletler daha az soru sorardı.

Eve sırtımı döndüm. Öndeki konumumu kaybediyordum. Otto, henüz bilmiyorsa, yakında yabancının nerede olduğunu anlayacaktı. Eğer onu bulacaksam onu hazırlıksız yakalamam gerekiyordu. Ama nasıl? Saçlarımı geriye doğru yatırıp gökyüzüne baktım. Güneş hâlâ tepedeydi, evin yanındaki odun yığını azalmıştı ve ben hareket etme ihtiyacı duyuyordum. Paralanmış terliklerimi bir kenara koydum, evin yan tarafından botlarımı aldım ve çıra aramaya koyuldum.

Balta bir çatlama sesiyle tahtanın üzerine indi. Elbisem kirlenmiş, botlarım yağmurdan sonra tarlalarda yürümekten çamura bulanmış bir haldeydi. Babamın ayakkabılarıydı bunlar; eski tokalı koyu kahverengi deri yumuşak, güçlü ve sıcaktı ve içleri onun ayaklarının şeklini almıştı. Ayağımdan çıkmasınlar diye önlerini çorapla doldurmam gerekiyordu ama buna değdi. Onları giydiğimde daha iyi hissediyordum. Ve bu yeni lekelenmiş halleriyle daha iyi görünüyorlardı. Onları temiz ve dolapta dururken hayal edemiyordum.

Hareketsiz oturabilmek sahip olduğum bir beceri değildi. Hareket etmeden duramazdım ama son üç yılda bu durum daha da kötüleşmişti.

Yüzümden aşağı bir damla ter aktı ve akşamüstü serinliğinde anında soğudu. Otto'nun eviyle bizimkinin arasındaki eski bir ağaç kütüğü üzerine bir parça daha tahta koyduktan sonra baltayı kaldırdım ve tekrar aşağı indirdim.

Bu iyi gelmişti.

Babam bana odun kesmeyi öğretmişti. Bir keresinde ona bir oğlu olmasını isteyip istemediğini sormuştum ve bana, "Neden isteyeyim ki? Bir oğlan kadar güçlü bir kızım var zaten," demişti. Ve minyon bedenime bakarak bunu tahmin edemezsiniz ama bu doğrudu.

Balta aşağı indi.

"Lexi!" diye seslendi gür bir ses arkamdan. Baltayı kütüğün üzerine koydum ve kesilmiş odunları toplamaya başladım.

"Evet, Otto amca?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Odun kesiyorum," dedim, sesim gerçeği söylemekle kabalık etmek arasındaki ince çizgide.

"Bunu bırakabileceğini biliyorsun. Tyler gelip senin için yapabilir."

“Odun stoklarımız azaldı ve annemin yemek pişirmek için oduna ihtiyacı var. Sadece benden istediğin şeyi yapıyorum amca. Yardım ediyorum.” Dönüp odun yığınınına yöneldim. Otto da takip etti.

“Yardım etmenin başka yolları da var.”

Otto hâlâ Koruyucu yüzünü takınmış haldeydi, sesi ciddi ve otoriterdi. Yüzü ve sesi öyle söylüyor olsa da bu ünvan onun değildi. Önce babamındı.

“Peki ayakkabıların nerede?” diye sordu çamura bulanmış botlarıma bakarak.

Odunları yığının ortasına atıp döndüm. “Onları mahvetmemi istemezsin, değil mi?”

“Sana bir şey yapmanı söylediğimde beni dinlemeni istiyorum. Ve daha da önemlisi, sana bir şey *yapmamani* söylediğimde dinlemeni.”

Kollarını kavuşturunca onu taklit etme dürtüme karşı koydum.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Lexi, sana bugün dışarı çıkmanı istemediğimi söyledim. Bana bunu yapmadığını söylemeye kalkma.”

Yalanı bir an dilimde test ettim ama Otto’yu kandırmak annemi kandırmak kadar kolay olmayacaktı.

“Haklısın amca,” dedim sabırla gülümseyerek. Sanki bir tuzaktan şüpheleniyormuş gibi kaşlarından biri havaya kalktı ama ben devam ettim. “Yabancıyı aramaya gittim ve bak ne getirdim.” Ellerimi iki yana açtım. “Koca bir hiç.”

Kütüğün yanında duran baltayı sapından kaldırdım, parmaklarım babaminkilerin bıraktığı oluklara girdi.

“Aptalca bir işti,” diye ekledim. “Onu bulamadım. Gitmiş.”

Balta ağır bir gümbürtüyle kütüğün derinliklerine saplandı.

“Ben de eve döndüm. Ve buradayım işte. Rahatla amca. Her şey yolunda.” Ellerimi birbirine sürterek temizledim ve sonra birini Otto’nun omzuna koydum. “Ee, Helena ne anlatacakmış?”

“İşç yarar şeyler söylemedi,” dedi Otto, babamın botlarına bakarak. “Evinin yanındaki açıklıkta bir şey, bir gölge, belki de bizim aradığımız yabancıyı gördüğünü söylüyor. Hangi yöne gittiğini bilmediğini iddia ediyor. Öylece ortadan kaybolmuş güya.”

“Helena her zaman iyi bir hikâyeyi sever,” dedim. “Hiç yoktan bir tane yaratabilir.” Bu, elbette bir yalandı. Hikâyeleri ona benim anlatmamı tercih ederdi.

Otto dinlemiyordu bile. Bana bakıyordu ama gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Karanlık, kayıp gözlerdi bunlar.

“Sırada ne var?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. “Şimdilik bekliyoruz.”

Dönmeden önce sakince başımla onaylamayı başardım ve hemen sonra istemsizce kaşlarımı çattığımı fark ettim. Amcamın aklında başka şeyler olduğuna emindim.

Bu gece gökte ay yoktu ve dolayısıyla duvarlarda oynayan ay ışığı da. Uyku tutmayanları oyalayacak bir şey yoktu. Ben de tamamen uyanıktım ama sebebi yabancı değildi.

Rüzgârdı.

Aynı hüznü nota yine duyuldu, havada ilerliyordu ve başka bir şey, beni ürperten bir ses daha vardı. Ne kadar başımı çevirsem ya da yüzümü yatağa gömsem de bir şeyin ya da birinin duvarları delip geçecek kadar yüksek sesle seslendiğini duyuyordum. Ses kesinlikle rüzgârdan daha fazlasıydı ve boğuk bir müzik gibi kıvrılıp bükülerek yükselip alçalıyordu. Sadece biraz daha yaklaşılsam kelimelerin netleşeceğine, belirginleşeceğine emindim. Ben daha anlamadan dağılmayacak kelimeler.

Wren'i uyandırmamaya özen göstererek battaniyeyi ittim ve ayaklarımın ahşap zemine kaymasına izin verdim. Sonra baba-

mın sözlerini hatırladım ve ayaklarımı yatağa geri çektim, ayağa kalkmakla yatmak arasındaki tuhaf noktada bir süre bekledim.

*Ağaçlar fısıldar, yapraklar dedikodu yapar. Taşlar büyük düşü-
nürlerdir, somurtkan ve suskun tipler. Babası doğadaki her şey için
hikâyeler uydurur, hepsine seslendirir, onlara can verirdi. Bozkır
rüzgârı şarkı söylerse dinlememelisin, en azından tüm dikkatini verme.
Yalnızca bir kulağın onda olsun. Göz ucuyla baktığın gibi kulağının
ucuyla dinle. Rüzgâr yalnızdır bir tanem ve her zaman arkadaş arar.*

Babam dersler verir, hikâyeler anlatırdı ve bu ikisi arasındaki farkı öğrenmek bana kalmıştı.

Rüzgâr yeniden uğuldadı ve ben babamın uyarısını bir kenara atıp sesi karşılamak, onu çözmek için kulak kesildim. Dinlerken ve olmayan kelimeleri duymaya çalışırken başım hafif hafif ağrımaya başladı. Pes edip yeniden yatağa döndüm ve rüzgârın şarkısı bana tam haliyle ulaşmasın diye kozamın içine kıvrıldım.

Ben tam uyuyacakken Wren yanımda kıpırdandı. Uyandı ve annemizin yatağını aramak için yataktan aşağı inip odayı geçerken çıkardığı yumuşak ayak seslerini duydum.

Ama bir tuhaflık vardı.

Hafif bir gıcırtı, yatakla pencere arasındaki iki eğri tahtadan birinin üzerinden gelen ayak sesleri duydum. Doğrudum. Wren'i cam ve ahşap çerçevelerin arasından görüyordum: Ayakta duruyor, sarı saçları karanlıkta neredeyse bembeyaz görünüyordu. Battaniyelerin koruyuculuğu olmadan rüzgârı, müziği ve kafatasımda uğuldayan, neredeyse sözcüğe dönmüş sesleri yeniden duyabiliyordum.

"Wren?" diye fısıldadım ama dönüp bakmadı. Rüya mı görüyordum?

Bir elini pencereyi kapatan kancaya uzatıp kancayı açtı. Küçük parmakları pencerenin alt kenarına kıvrılıp onu yukarı kaydırmaya çalıştı ama onun için fazla ağırdı. Her zaman fazla ağır olmuştu. Pencere camının ardındaki panjurların açık oldu-

ğunu ilk kez o anda fark ettim. Kilidini açtığımı hatırlamıyordum ama açılmışlardı ve geceyi gözler önüne seriyorlardı. Wren parmaklarını tahtaya iyice bastırdı ve pencere her nasıl olduysa biraz yukarı kaymaya başladı.

“Wren!”

Yataktan çıktım ve o, pencereyi daha fazla açamadan yanında bitip onu odaya geri çektim ve soğuk havanın içeri sızdığı boşluğu kapattım. Pencereden dışarı, bozkıra baktım. Bir şey, kız kardeşimi pencereye çeken bir şey bulmak istiyordum ama hiçbir şey yoktu. Her zamanki siyah beyaz geceden, oraya buraya saçılmış ağaçlardan, kayalardan ve uğuldayan rüzgârdan başka bir şey yoktu. Wren’e döndüm ve yolunu kapadım. Aniden uyanan bir insanın şaşkınlığıyla gözlerini kırıştırdı. Arkamda rüzgâr sanki cama bastırıyordu ve sonra sanki onu kırıp karanlığa karıştı.

“Lexi? Sorun nedir?” diye sordu. O anda çıldırmış gibi görünüyor olmalıydım; kendimi pencere pervazının önüne atmış, kız kardeşime sanki içine bir ruh girmiş gibi bakıyordum. Hemen pencereden uzaklaşıp onu yatağına geri götürmeye koyuldum. O sırada üç mum yaktım ve mumlar canlanarak odayı sarı ışıkla doldurdu. Wren battaniyelerin altına kaydı ve ben de hemen yanına sokulup sırtımı yatak başlığına yaslayarak mumlara, pencereye ve ardındaki geceye baktım.

Tak. Tak. Tak.

Battaniyenin altına biraz daha sokuldum. Sadece kokudan bile sabah olduğunu anlayabiliyordum. Ekmek ve yaz sonu havasının kokusu. Ne zaman uyuyakaldığımı ya da uykuyla uyanıklık arasındaki...

Tak. Tak. Tak.

Ön kapının açıldığını duydum.

Omuzlarım ve boynum kaskatı kesilmişti, başım zonkluyordu ve yatakta doğrulup sırtımı yaslarırken düşüncelerim çok yoğundu. Kulak kabarttım ama kapıdaki sesler duvarların ardından anlaşılamayacak kadar alçaktı. Bir homurdanma sesi duyabildim ve Otto'nun ne zamandır burada olduğunu düşündüm. Üstümü giyinip yatak odamın kapısını açtım ve kapı eşiğinde durakladım.

“Bazen oğlanlar gezinmek ister Jacob,” dedi Otto.

Jacob Drake miydi gelen?

“Düşün,” diye ekledi amcam. “Nereye gitmiş olabilir?”

“Hayır,” diye yanıtladı ince, gergin bir ses. Bu gerçekten de Helena ve Edgar'ın babası Bay Drake'ti. “O böyle bir şey yapmaz. Karanlıktan korkar... Gündüzden de korkar gerçi,” dedi hüzünlü, boğuk bir gülüşle.

Otto'nun ileri geri yürüdüğünü duyabiliyordum. "Orada öylece durma," dedi sonunda. "İçeri gel. Sen de Bo."

Mutfağa girmelerini bekleyip peşlerinden gittim.

"Biri onu kaçırmış olabilir mi?" diye sordu Otto, annemin uzattığı bir fincan kahveyi alırken.

Bay Drake, bir zamanlar Helena ve Edgar'inkiler kadar beyazımsı sarı, şimdiyse grileşen saçlarıyla zayıf ve gösterişsiz bir adamdı. Mutfağın ortasında Otto ile konuşurken kollarını bir bağlıyor bir çözüyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı. "Kim? Onu kim çıkarır ki?"

"Kimse bir şey görmüş mü?"

Annem hamur yoğuruyordu ve başını yavaşça iki yana salladı. Bo topallayarak yaklaşıp masaya doğru eğildi. Topallaması belli belirsiz, birkaç yıl önceki kötü bir düşüşten kalmaydı ama adımlarının döşemeler üzerinde dengesiz sesler çıkarmasına neden oluyordu. Böğürtlenli ekmek dilimini çiğniyor, gözleri diğer iki adam arasında gidip geliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Edgar yok," dedi Bay Drake yorgun gözlerini bana çevirerek. Mideme bir yumruk indi. "Yok derken ne demek istiyorsunuz?"

Kapı çalındı ve annem açmak için ortadan kayboldu. Otto hâlâ Bay Drake'i sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bunu konuşalım," dedi amcam. "Bana teker teker anlat..."

Annem hemen arkasında yaşlı bir adamla yeniden belirdi. Bu adam, resmen dökülen ama nedense asla değişmeyen kız kardeşler kadar yaşlı değildi. Sadece *yaşlıydı*. Efendi Eli. Konsey'den. Demir grisi saçları sıska yüzünün yanından dümdüz dökülüyordu. Yer açmak için küçük bir geri adım attım. Bay Drake ve Otto başlarını eğmiş konuşurken Bo sanki pek de ilgilenmiyormuş gibi hafifçe öne eğilmişti. Efendi Eli otururken hepsi başını kaldırdı.

“Ne biliyoruz?” dedi tıslarcasına Efendi Eli. Bir gıcırtı duyuldu, ondan mı yoksa sandalyeden mi geldiğini anlamadım.

Otto doğrulup Konsey üyesine seslenmek üzere döndü. “Edgar dün gece yatağından kaybolmuş,” diye açıkladı. “Ondan hiçbir iz yok. Mücadele belirtisi de yok. Birlikte bir arama ekibi oluşturacağız. Uzağa gitmiş olamaz.”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandı Bay Drake.

Otto kararlı bir şekilde kaşlarını çattı ve kupasını masaya bıraktı. Ellerin kirmızı olduğunu ve hâlâ kasap önlüğünü giydiğini fark ettim. Elini Bay Drake’in zayıf omzuna koydu ve öğlunu bulacaklarına dair söz verdi. Elini kaldırdığında parmakları dokunduğu yerde yarı kurumuş bir kan lekesi bırakmıştı.

“Henüz bundan fazlasını bilmiyoruz, Eli,” dedi. Amcam muhtemelen kasabada Konsey üyelerine ünvanlarıyla değil de isimleriyle hitap edip başına iş almayan tek adamdı. Konumunun küçük bir avantajıydı ve görünüşe göre bundan hoşlanıyordu da.

“Zavallı çocuk,” diye mırıldandı annem ve dönüp baktığımda onun kafası karışmış haldeki Wren’i teselli ettiğini gördüm. Kız kardeşimin, annemizin aşırı tepki verdiğini düşündüğünü söyleyebilirdim.

“Endişelenmeyi bırak,” dedi Wren kurtulmaya çalışarak. “Sadece oyun oynuyor.”

“Sessiz ol tatlım,” dedi annem odanın geri kalanına bakarak. Efendi Eli ona garip bir bakış attı ve bunun acıma mı yoksa daha sert bir şey mi olduğunu söylemek zordu. Adamın koyu renk gözleri, kaşlarının altında oldukça derin görünüyordu. Yüzü bir kâğıt gibi buruştu.

“Bu bir oyun,” diye ısrar etti Wren. “Bundan eminim.”

Ama ben o kadar emin değildim. Dün gece küçük kardeşimin pencereden dışarı çıkmaya çalıştığını görmüştüm. Mutfaktaki adamlar silahlarını alıp birlikte gidebilecekleri bir düzine kişinin adını mırıldanırken Wren’in eline uzandım.

“Otto,” diye araya girdi Bo ilk kez, “geri kalanlar kasabada haber bekliyor. Aramaya nereden başlayacağız?”

“Diğerleriyle meydanda buluşuruz. Oradan başlar, her yöne dağılırız.”

“Bu zaman kaybı olur,” diye sözünü kestim. “Edgar’ın evinden başlayıp köyün sınırlarına doğru gitmelisiniz, merkeze doğru değil.”

“Lexi,” diye uyardı Otto odaya bir göz atarak. Bo burnunu kırıştırdı. Bay Drake arkasını döndü. Efendi Eli sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünde belli belirsiz bir keyif belirdi. Belli belirsiz. Otto kıpkırmızı olmuştu.

“Edgar’ın evi batıda,” diye bastırdım, “bu yüzden oradan başlayıp köyün merkezinden uzaklaşın. Zamanı içeri ilerleyerek harcamak pek mantıklı değil.”

“Neden?” diye sordu Efendi Eli. İçten ve havalı bir şekilde keyiflenmişti. Gözleri, *Aptal küçük kız*, der gibiydi.

“Eğer biri Edgar’ı kaçırdıysa,” diye açıklamaya başladım sakince, “onu asla kasabada saklamaya çalışmaz. Çok küçük ve çok kalabalık bir yer. Onu evlerden uzağa, bozkıra doğru götürür.”

Yaşlı adamın gülümsemesi, beklenti içindeki amcama döndüğünde soldu. Otto işareti aldı.

“Lexi, eminim annenin hamur işlerinde yardıma ihtiyacı vardır. Git, bir işe yara.” Cevap vermemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. “Hadi gidelim,” dedi bana sırtını dönerek.

Bo ve Bay Drake, Otto’yu takip ettiler. Efendi Eli da ayağa kalktı. Kemiklerinin çatırdadığını ve yeniden yerlerine oturduğunu duyabiliyordum. Otto’nun yanından geçti ve iskelet elini amcamın omzuna koyarak durakladı.

“Bir planın var mı?” diye sordu ve o anda o derin gözlerinin bana doğru döndüğüne yemin edebilirim.

Otto gücenmiş görünüyordu ama hemen kendini topladı.

“Evet, elbette.”

Efendi Eli kısa bir baş selamı verdi ve topukları üzerinde dönüp silahını tezgâhtan alan amcamın yanından geçti.

“Seninle gelmeme izin ver, Otto,” dedim.

“Bugün olmaz, Lexi,” dedi amcam. Etrafında diğer adamlar yokken sesi biraz daha yumuşaktı. “Yapamam.”

“*Bütün çocuklar,*” dedi kapı aralığından Efendi Eli, “suçlu yakalanana ve çocuk bulunana kadar evde kalacak.”

“Ben çocuk değilim, *Efendi.*” Ve kesinlikle bana patronluk taslamana da izin vermem, diye sessizce ekledim.

“Çocuk sayılırsın.” Ve sonra gitti. Otto da onu izledi. Kapı eşiğinde, gözlerden uzak bir noktada oyalandım ve dış kapıya ulaştıklarını ve ayaklarını sürte sürte diğer iki adama katıldıklarını duydum.

“Ya yabancı?” diye sordu Bay Drake ve göğsüm sıkıştı. Yabancı. Onu neredeyse unutmuştum. Neredeyse.

“Burada, köyde görülüyor ve ertesi gece bir çocuk kayboluyor,” dedi Bo.

“Böyle bir şeyin olacağını biliyordum,” diye homurdandı Otto. “Onunla dün ilgilenmeliydim.”

“Beklediğin için kimse seni suçlamıyor.”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Bay Drake.

“Elbette biliyoruz.”

“Neredeyse eminiz,” diye düzeltti Efendi Eli zayıf bir sesle. “Thorne kardeşlerle birlikte. Eğer hâlâ buralardaysa tabii.”

“Bir yabancı neden Edgar’ı kaçırsın ki?” diye sordu çocuğun babası usulca.

“Bir yabancıнын kaçırması bunu içimizden birinin yapmasından daha olası,” dedi Otto. Tüfeğini bir kolundan diğerine geçirdiğini duydum.

“Neden *biri* onu kaçırsın ki?”

“Bildiklerimizle başlayalım.”

“Ya neymiş onlar?”

“Near kasabasında bir yabancı var. Ve şimdi bir çocuk kayıp.”
Bence bu fazla bir şey değildi.

“Her şey sırayla. Önce oğlan. Yabancıyla sonra ilgileniriz.”

Kapı kapandı ve adamlar gitti. Mutfığa girmeden önce bot seslerinin kesilmesini bekledim. Annem ekmek yapma işine geri döndü, ağzı ince bir çizgi haline geldi ve parmakları dalgın dalgın somun tavaları ve mayalama kâseleri üzerinde gezinirken gözlerinin arasında hafif bir kırıışıklık belirdi. Hiçbir şey değişmemiş gibi işine geri dönmüştü. Artan bir soru yığını yokmuş ve hepsi birbirine dolanmamış gibi.

Masadaki bir sandalyeye çöktüm ve parmaklarımı eski, yaralı ahşaba vurmaya başladım. Annem bir spatula kullanarak, ekmek yapmak için fazla una bulanmış birkaç küçük hamur parçası kopardı. Wren kalan hamur parçasını büyük mutlulukla alıp ondan bir kalp, bir kâse, bir insan yapmaya başladı.

Bu da bir başka bir ritüeldi.

Annem her sabah Wren’e bu hamur parçalarını verir ve kızının içine sinene dek onları şekillendirmesine, bozmasına ve tekrar şekillendirmesine izin verirdi. Sonra sadece günün sonuna kadar dayanabilen bu oyuncakları pişirirdi.

Şu anda ritüellere sahip olmak yanlış geliyordu, bir şey rutini bozduğunda her şeyin alışıldığı gibi devam etmesi yanlıştı.

Oda ağır bir sessizlikle doldu. Öne eğildim. Ayağa kalktım. Erkeklerden oluşan gruba, yollarımızın kesişmesi riskine girmeyeyim diye, yeterince uzaklaşmaları için zaman vermem gerekiyordu ama burada öylece durup oturamazdım da.

Herkes Edgar’ı arıyorsa yabancıyı aramayacaklardı. İşte aradığım fırsat buydu. Tam gidecektim ki koridorun ortasında durdum.

Annemin beni durdurmasını, uyarmasını, ders vermesini ya da herhangi bir şey söylemesini bekledim ama başını kaldırıp bakmadı bile.

Bir zamanlar beni durdurur, güçlü gözleriyle beni olduğum yere sabitlerdi. Beni bunun için mücadele vermeye zorlardı. Şimdiyse sadece fırına döndü ve mırıldanmaya başladı.

İç çekip sessizce salona geçtim.

Ön kapıya varmak üzereydim ki önümde bir şekil belirdi ve neredeyse Wren'le çarpışacaktım. Masadan buraya nasıl sessizce geldiğini anlamadım.

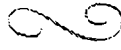
“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Diz çöküp onun göz hizasına indim ve ellerimi omuzlarına koydum. “Ben kız kardeşlere gidiyorum Wren,” dedim sesimin bu kadar kısık çıkmasına şaşarak.

Gökyüzünün bir parçası gibi görünen mavi gözleri büyüdü. “Bu bir sır mı?” diye fısıldadı o da bana. Kardeşimin dünyasında sırlar neredeyse oyunlar kadar eğlenceliydi.

“Aynen öyle,” dedim, parmaklarım kollarından aşağı, ellerine kayıp onları benimkilerin arasında kavradı. Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma götürüp avuçlarının arasına fısıldadım. “Benim için bu sırrı saklayabilir misin?”

Wren gülümsedi ve ellerini sanki içlerinde bir kelebek tutuyormuşçasına özenle kendine doğru çekti. Ve ardından kız kardeşimin saçlarını öpüp aceleyle dışarı çıktım.

Yarım saat sonra koruda düşe kalka koşup kız kardeşlerin kulübesine giden patikadan yukarı çıktım. Pencerele ardına kadar açıktı ama ev sessizdi ve adımlarımı yavaşlattım, dikkat çekmemek için hiç ses çıkarmamaya çalıştım. Şu anda kız kardeşlerin sert ifadeleriyle yüzleşmek gibi bir arzum yoktu.

Barakaya saptım ve işte orada çivinin üzerinde, uçları karar-mış gri pelerin duruyordu. Ne kadar zor olsa da yavaşladım ve sessizce barakaya yaklaştım. İnsanlar duyulmak istemediklerinde

ağırlıklarını ayak uçlarına verme eğilimindedirler ancak aslında ağırlığı yavaş ve yumuşak hareketlerle topuktan ayağa dağıtarak yürümek daha doğrudur. Ben de yamuk ahşap yapının etrafında döndüm. Tek bir girişi vardı: önümdeki kapı. Ya içerideydi ya da değildi. Kulağımı çürümüş ahşaba dayadım. Hiçbir şey.

Seçeneklerimi tartarak dudağımı ısırdım. Onu korkutmak istemiyordum. Ama elimden kayıp gitmesine de izin veremezdim. Onu hazırlıksız yakalamayı ummuştum ama görünüşe göre burada yakalanacak kimse yoktu.

Kulağım hâlâ kapıya dayalı halde, “Merhaba?” diye seslendim sonunda. Tahtaların arasından kendi sesimin titreşimini duyabiliyordum ve hafifçe geri çekildim. “Sadece konuşmak istiyorum,” diye ekledim, daha yumuşak, alçak ve sırları paylaşmaya teşvik edici bir sesle. Wren’den başkası için pek sık kullandığım bir ses değildi bu. Babamın bana hikâyeler anlatırken kullandığı sestti. “Lütfen konuş benimle.”

Tek bir ses gelmedi. Kapıyı çekip açtım ve kapı gıcırdadı ama içerideki küçük alan boştu. Geri çekildiğimde kapı hızla kapandı. Neredeydi? Parmaklarımı çivideki gri pelerin üzerinde gezdirdiğimde kumaşın eski ve yıpranmış olduğunu fark ettim. Otto’yu kasabaya kadar takip etmek yerine, Edgar’ı aramak yerine, buraya gelmekle bunca zaman kaybetmişim.

Kalaslara doğru, “Ne yazık,” diye mırıldandım. Cevap olarak sadece inlediler. Fakat barakadan ayrılıp da köşeyi döndüğüm anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yabancı bir daha kaçmayacaktı.

Ve işte karşımdaydı. Neredeyse dokunacak kadar yakındı. Orada bozkırı arkasına almış duruyor; suyla ıslanmamış nehir taşları gibi gri gözleriyle bana bakıyor, gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Rüzgâr, koyu renk saçlarının arasından ve bir zamanlar renkli olsa da şimdi grileşmiş ya da bir zamanlar siyahken şimdi solmuş giysileri üzerinden geçiyordu. Tıpkı pelerini gibi. Üşüyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

“Sen.” Söyleyebildiğim tek şey buydu. Onda şaşırtıcı derecede tanıdık bir şeyler vardı. Hiç bu kadar açık tenli ve koyu saçlı, bu kadar havalı ve renksiz gözlere sahip birini görmemiştim. Yine de içlerinde dans eden ılık ve yer çekimine benzer o tuhaf çekimleri baskındı...

“Kimsin sen?” diye sordum.

Başını hafifçe yana çevirdi ve ne kadar genç olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Benden çok büyük olamazdı, birkaç santim daha uzundu ve oldukça zayıftı. Ama etten kemikten bir insandı işte, pencerenin ardındaki bozkırda gecenin karanlığına karışıyor gibi görünen hayalet değildi.

“Nereden geldin?” diye sordum yüz hatlarını, grinin tonlarına boyanmış giysilerini inceleyerek. Omzumun üzerinden baktı ve hiçbir şey söylemedi. “Neden buradasın?”

Hâlâ hiçbir şey demiyordu.

“Bugün bir oğlan kayboldu. Biliyor muydun?” diye sordum, gözlerinde bir farkındalık, bir suçluluk belirtisi arayarak.

Dişlerini sıktı ve yanımdan geçerek barakaya ve kız kardeşlerin evine doğru ilerledi. Onu takip ettim ama kulübeye vardığımızda hâlâ benimle konuşmak için duracak gibi görünmüyordu. Kolunu tutup onu döndürdüm. Dokunuşumla yüzünü buruşturdu ve öyle hızlı geri çekildi ki sendeleyerek tahta çıtalara çarptı. Ve şimdi artık bana bakmıyordu bile. Gözlerini önce başka tarafa, sonra da bozkıra çevirdi.

“Bir şey söyle!” dedim kollarımı bağlayarak. Ağırlığını barakaya verdi. “Edgar’ı sen mi kaçırdın?”

Kaşları çatıldı ve gözleri sonunda benimkilere döndü.

“Neden bunu yapayım?”

Demek konuşabiliyordu. Sadece bu da değil, sesi pürüzsüzdü ve garip bir şekilde boş, yankılıydı. Sanki konuşmamış olmayı dilemiş gibiydi çünkü gözlerini kapadı ve sanki kelimeleri geri alabilirmiş gibi yutkundu.

“Dün neden benden saklandın?”

“Neden beni bulmaya çalışıyordun?” diye cevap verdi.

“Sana söyledim. Bir çocuk kayıp.”

“Bugün evet. Ama sen beni dün bulmaya çalıştın.” Gözlerinde bir meydan okuma belirdi ancak belirdiği kadar hızla yok oldu. Ve o haklıydı; onu dün, Edgar sağ salim evindeyken görmek istemiştım. Gerçek olup olmadığını görmek istiyordum.

“Near kasabasında hiç yabancı olmaz,” dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ben de Near’da değilim zaten.” Ayağının dibindeki yeri işaret etti ve anladım. Resmî olarak köyün dışında, açık bozkırlardaydık. Kendini yaslandığı yerden kaldırdı ve dimdik bir halde bana baktı.

O bir gulyabani ya da hayalet değildi ya da bir karga insan veya yaşlı bir adam da. O sadece bir çocuktı, benim kadar somut ve gerçek. Elim teninin içinden geçmiyordu ve barakaya çarptığında sırtı bir ses çıkarmıştı. Yine de benim gibi değildi. Şimdiye dek gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu. Sadece hayaletimsi teni ve karanlık yüz hatları değil, sesi ve tavrı da.

“Ben Lexi. Senin adın ne?” diye sordum.

Yeniden dilini yutmuş gibiydi.

“Eğer sen söylemezsen, sana bir isim takmak zorunda kalacağım.”

Başını kaldırdı ve dudaklarının kenarlarında hüznünlü bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Ama hiçbir şey söylemedi ve gülümseme –eğer gerçekten belirdiyse– yeniden solgun yüzeyin altında kayboldu.

“Belki sana Robert ya da Nathan derim,” dedim yüzüne bakarak. Gözlerine. Saçlarına. “Ah, belki de Cole.”

“Cole?” dedi sessizce. Alnı kırıştı. “Neden?”

“Saçların ve gözlerin, kömür gibi görünüyor. Kül rengi.”¹

1 Kömür anlamındaki İngilizce “coal” kelimesi, Cole ismiyle telaffuz açısından benzerlik taşımaktadır. (yay. n.)

Kaşlarını çatıp gözlerini yeniden yere indirdi.

“Beğenmedin mi?”

“Hayır,” dedi. “Beğenmedim.”

“Çok yazık,” dedim keyifle. “Bana adını söylemezsen sana Cole diyeceğim.”

“Benim bir adım yok,” dedi ve sanki bu kadar çok konuşmak yorucuymuş gibi iç çekti.

“Herkesin bir adı vardır.”

Aramıza bir sessizlik çöktü. Oğlan çimleri izledi, ben de onu. Sanki burada benimle olmak rahatsızlık veriyormuş gibi, sanki bakışlarım acı vericiymiş gibi kıpırdandı.

“Yazık olan nedir?” diye sordu aniden.

“Affedersin?”

“Baraka kapısına ‘Ne yazık’ diyordun. Ne demek istedin?”

Kollarımı kavuşturdum. Rüzgâr hızlandı.

“Seni bulmak için onca yolu gelmek ve burada olmadığını görmek. Bunun için ne yazık dedim.”

“Ona ne olmuş olabileceğine dair bir fikirleri var mı?” diye sordu bir süre sonra. “Kayıp çocuğa yani.”

“Hayır.” Cevabı bildiklerini umarak kız kardeşlerin evine döndüm. “Kimse bilmiyor.” Ben de dâhil. Edgar’ı bulma konusunda bu sabahtan beri bir arpa boyu yol alamamıştım. Söyleyecek tek sözü olmayan bir çocuğu sorgulamak için neden buraya gelme ihtiyacı hissettim bunu da bilmiyordum. Son bir kez dönüp baktım. “Köye gelip kendini tanıtmalıydın. Şimdi senden şüphelenecekler.”

“Sen benden şüpheleniyor musun?”

İstemsizce durdum. “Seni tanımıyorum.”

Bakışlarım yeniden üzerine kaydı. Onda, bu zayıf boylu çocukta, bir şey vardı. Uzak ve mesafeli bir şey. Boş gözlerinde ve yıpranmış seyahat pelerininde. Sanki gözümü kapadığım anda ortadan kaybolabilecekmiş gibi, bir türlü gözümü kırpamıyordum. Uzaktan gelen bir sesi işitmek ister gibi çenesini kaldırdı.

Bir anlığına büyük bir şaşkınlık yaşar gibi görünmesinin hemen ardından dönüp yürüyerek tepelere doğru uzaklaştı. Aramıza olabildiğince çok yabani ot ve çiçek koymak ister gibiydi.

Kız kardeşlerin kulübesine dönerken saati anlamak için güneşin açısına baktım. Vakit kaybetmiştim. Otto'nun eve dönmesine ne kadar vardı? Arama ekibine katılmalıydım ben de. Yine de yabancıyla konuşmak istediğim için kendimi suçlayamıyordum da. Onu kendi gözlerimle görmek, bunu yapıp yapmadığını ya da bu işte bir parmağı olup olmadığını anlamak istiyordum.

Bir taşı tekmeledim. Şimdi daha fazla sorum vardı.

Kız kardeşlerin evini geçip kendi evime dönmek üzere patikaya yöneldim.

"Lexi," dedi Magda beni geri çağırarak. Onu kulübenin hemen önündeki arazide, dizlerinin üzerine çökmüş, çalışır buldum. Magda'nın bahçem dediği arazide.

"Bana yalan söylediniz," dedim yeterince yaklaştığımda. "Yabancı hakkında. Buradaymış işte."

Magda başını eğdi. "Sana onun hakkında bir şey bilmediğimizi söyledik. Bilmiyoruz da." Arkamdaki bozkıra baktı. Ben de bakışlarını izledim. Evin ilerisinde, ağır dalgalar halinde inip çıkan tepelerin üzerinde ince bir şekil ilerliyordu. Bu yükseltilerden birinde griler içindeki oğlan durakladı ve kuzeye, Near'dan öteye baktı.

Surat astım ve dikkatini yeniden topraktaki işine çevirmiş olan Magda'ya döndüm.

"Beni neden çağırdın?" diye sordum botlarımı verimsiz toprağa sürterek.

Magda cevap vermedi, yalnızca görünmez birine bir şeyler fısıldamaya devam ederek eğri büğrü parmaklarını boş toprakta ileri geri hareket ettirdi. Yanına çömeldim.

"Ne yapıyorsun Magda?"

“Çiçek yetiştiriyorum elbette.” Yalnızca çalıya benzer birkaç sapın baş verdiği toprağı işaret etti. “Biraz paslanmışlar, hepsi bu.”

Normalde ilgimi çekerdi ve Magda’nın sanatına göz atma şansını kaçırmamak için oyalanmak isterdim. Yanında olduğumu unutmasını ve bana göstermesini umardım. Ama bugün buna vaktim yoktu.

“Tohum ektin mi?” diye sordum.

Bunun üzerine kuru bir kahkaha attı ve toprağa birkaç şey daha fısıldadı. “Hayır, canım. Tohuma ihtiyacım yok. Hem ben bozkır çiçekleri yetiştiriyorum. Kır çiçekleri.”

“Bu toprakta yapabileceğini bilmiyordum,” dedim.

“Yapamazsın tabii ki. Mesele de bu zaten. Çiçekler özgür düşünen şeylerdir. İstedikleri yerde büyürler. Bir bozkır çiçeğine nerede yetişeceğini söylemeye çalıştığını görmek isterdim doğrusu,” diye cevapladı. Hemen sonra da arkasına yaslandı ve ellerini ovuşturdu.

Boş toprak parçasına baktım. Otto’nun adamlarından en az bir saat gerideydim ve elimde hiçbir şey yoktu. Ve kim bilir, amcam belki de şu anda eve dönüyordu. Belki Magda bir şey biliyordur diye düşündüm. Herhangi bir şey. Bana söyleyip söylemeyeceği ise bambaşka bir meseleydi.

“Magda, bir oğlan kayboldu. Edgar. Beş yaşında ve...”

“Küçük sarışın şey, değil mi? Ne oldu?” diye sordu sağlam gözünü bana çevirerek.

“Kimse bilmiyor. Dün gece en son yatağında görülmüş. Henüz bir iz bulamadılar.”

Magda’nın yüzü bir parça değişti, çizgiler derinleşti, zaten sağlam olmayan gözü daha da koyulaştı ve sağlam gözü de hiçbir şeye odaklanmıyormuş gibiydi. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi.

“Birinin onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?” diye sordum. Magda kaşlarını çattı ve başıyla onayladı.

“Toprak deri gibidir, katman katmandır,” dedi eğri büğrü parmakları arasında bir parça toprağı sıkarak. “Üst katman soyulacaktır. Alttakiyse eninde sonunda yüzeye çıkar.”

Hüsrarla iç çektim. Magda arada sırada böyle saçma sapan konuşurdu. Onun zihninde pekâlâ mantıklı bir düşünce dizisi olsa da dünyanın geri kalanının onu anlayamıyor olması üzücüydü. Bana yardım edemeyeceğini ya da etmeyeceğini bilmeliydim.

“Rüzgâr yalnızdır...” Magda bunu o kadar kısık bir sesle ekledi ki neredeyse duymayacaktım. Sözcükler bir şeye, bir hatıra takıldı.

“Sen ne dedin...” diye sözünü böldüm.

“Lexi Harris,” dedi Dreska kapıda belirerek. Bastonuyla beni işaret edince ayağa kalkıp yanına gittim. Elimi tutup avucuma küçük bir bohça koydu. Ucunda ip olan bir keseydi bu ve bozkırın otları, yağmur ve ıslak taşlar gibi kokuyordu.

“Bunu kız kardeşine ver,” dedi. “Ona bunu hep takmasını söyle. Güvenlik için.”

“Demek Edgar’ı duydun.”

Dreska başını hararetle sallayarak onayladı ve parmaklarımı tılsımın üzerine kapadı. “Bunları tüm çocuklar için yaptık.”

“Ona vereceğim.” Keseyi cebime koydum ve arkamı dönüp gitmek üzereydim.

“Lexi,” diye seslendi Magda. “Dün seni neden davet ettiysem bugün de o nedenle çağırdım. Onun yüzünden. Near’da bir yabancıdan söz edildiğini duyup duymadığını merak ettim.” Kirli tırnağını bozkırdaki yabancıya doğrulttu. Sırtı hâlâ bize dönük olan çocuğa son bir bakış attım. Yere kaydı ve aniden bir insan gibi değil, sadece bir kaya ya da birbirine dolanmış otların arasındaki devrilmiş bir ağaç gibi göründü.

“Başkaları da onu arayacak,” dedi Dreska.

Ne demek istediğini anlıyordum. “Söylemeyeceğim. Ben babamın kızıyım.”

“Öyle olduğunu umuyoruz.”

Patikadan aşağı ineccektim ki dönüp ekledim: “Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor musunuz? Nereli mesela?”

“Burada daha güvende,” diye mırıldandı Magda bir avuç toprak alarak.

“Sır saklıyor,” dedim.

“Hepimiz saklamıyor muyuz?” dedi Dreska kuru bir kahkaha ile. “Edgar’ı onun kaçırdığını düşünmüyorsun.” Bu bir soru değildi ama haklıydı.

“Hayır, düşünmüyorum,” dedim eve doğru yola koyulurken. “Ama kimin yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Eve Otto'dan önce vardım ve doğrusu buna minnettardım. Öğle saatleri geçmişti ve artık kasabaya girme riskini almak için çok geçti, arama ekibiyle karşılaşma ihtimali çok yüksekti. Ne Wren'den ne de annemden bir iz vardı ama ev sıcaktı ve ısıtılmış taş ve ekmek kokuyordu. Ne kadar aç olduğumu fark ettim. Tezgâhta yarım somun ekmek, öğle yemeğinden kalan soğuk tavukla birlikte duruyordu. İkisinden de birer parça kestim ve yalnızlığın getirdiği özgürlüğün ve özensizce yemenin keyfini çıkararak hızlıca mideye indirdim.

Kendimi çok daha iyi hissederek odama girdim, botlarımı çıkardım ve saçımı düzelttim. Yatağın ayak ucundaki boşlukta dolaşarak günü değerlendirmeye çalıştım. Babam bana içgüdülerimi dinlemeyi öğretmişti ve içimdeki ses bana bu garip, içi boş çocuğun Edgar'ı kaçırmadığını söylüyordu. Ancak bu, henüz ona tamamen güvendiğim anlamına gelmezdi. Onu henüz tam olarak *anlamamıştım*. Ve onunla göz göze geldiğimde, tıpkı vahşi şeyler için olduğu gibi, kalbimin hızla çarpmasından da hiç hoşlanmıyordum.

Aklımı kurcalayan başka bir şey daha vardı ve Magda'nın fısıldadığı sözleri hatırladım: *Rüzgâr yalnızdır*.

Bu cümleyi biliyordum.

Pencerenin yanındaki üzerinde eğik mumlar ve bir yığın kitap olan küçük masaya doğru ilerledim. Parmaklarım doğrudan ortadaki kitaba gitti. Kapağı yeşildi ve babamın parmaklarının bıçak ve balta üzerinde bıraktıkları gibi girintilerle doluydu. Ancak bunlar benim parmak izlerimdi, onunki kadar benim de kullanım izlerim.

Kitabın yıpranmış sayfaları toprağımsı, yoğun bir kokuya sahipti. Sanki kapağın ardında kâğıt değil de bir bozkır parçası varmış gibi. Babam ne zaman bir hikâye anlatacak olsa onu buraya yazmasını isterdim. Kitap tuhaf bir şekilde taş gibi ağırdı. Onu da yanıma alıp yatağa girdim ve parmaklarımı yumuşak kapağın üzerinde gezdirdikten sonra sayfaları çevirip başparmağımı sayfalarda gezdirdim. Üç yıl önce babamın el yazısı bu kitaptan silinmiş ve yerini benimki almıştı.

Babamın ardında bir sürü boş sayfa kalmıştı. Arada sırada yazmayı unutmuş olabileceği bir parçayı hatırlamaya çalıştım. Yürürken, ekmek dağıtırken ya da odun keserken onun o zengin sesinden bir cümle duyardım bir anda ve onu yazmak için odama koşardım.

Rüzgâr yalnızdır.

Bu cümleyi biliyordum.

Yazımın onunkinin yerini alışından birkaç ay sonraki bir kayda baktım:

*Bulutlar bozkırın gökyüzünde çok sosyal görünürler.
Babam onların kırlardaki en ruhani zeyler olduğunu,
her gün güneşle birlikte ruhani bir yolculuğa çıktıklarını
ve dua etmek için bir araya geldiklerini söylemişti.
Yağmurla dalga geçmişti...*

Yazı burada son buluyordu. Sayfanın bazı yerleri küçük ıslak dairelerle lekelenmişti.

Babamın kendisinin yazdığı daha önceki bir yazıyı arayarak sayfalar arasında geriye gittim. Başparmağım, başlarda bir yerde bir sayfanın köşesini yakalayıp kıvırdı.

Tabii ya. Dün gece aklıma gelen hikâyedendi.

*Bozkır rüzgârı şarkı söylerse dinlememelisin, en azından
tüm dikkatini verme. Yalnızca bir kulağın onda olsun.
Göz ucuyla baktığın gibi kulağının ucuyla dinle. Rüzgâr
yalnızdır bir tanem ve her zaman arkadaş arar.*

Parmaklarımı sayfada gezdirdim. Magda neden babamın sözlerinden alıntı yapmıştı ki?

Ve sonra onu gördüm. Sayfanın sonunda, babamın küçük el yazısında *M. T.* harfleri vardı: Magda Thorne. Bu hikâyeye babama ait değildi, sadece alıntı yapmıştı. Ama şimdi bahçede Magda'nın bunları yeniden dile getirmesi ne anlama geliyordu?

Ön kapı hafif bir gıcırtyla açılınca gözlerimi kırıştıtırıp kitabı kapadım. Ne zamandır burada oturmuş bu masalları merak ediyordum? Wren'in ayak pıtırtiları, döşeme tahtalarında hafifçe zıplayan adımlarının sesi koridordan bana ulaştı. Anneminkini duyamasam da yanında olması gerektiğini biliyordum. Yataktan kalkıp kitabı göğsüme bastırdım ve mutfığa yöneldim.

Wren masada oturmuş, bacaklarını sallıyor ve pişmiş oyuncaklarından biriyle oynuyordu.

Annem hiç ses çıkarmadan bir hayalet gibi ortalıkta dolanıp yere boş bir sepet koyarak bir önlük alırken ben de kitabı sımsıkı tutarak kapı pervazına yaslandım. Wren bana gülümseyip parmaklarını kıvrarak beni masaya çağırdı. Yanına gittiğimde ellerini kavuşturup fısıldayarak, "Kız kardeşlere gittin mi?" diye sordu.

Saçını öpecek kadar yaklaştım ve “Gittim. Sana her şeyi sonra anlatacağım,” dedim.

Mutlulukla zıpladı.

“Wren.” Annem başını kaldırmadı ama sesi odada yankılandı. “Bana bahçenden biraz fesleğen getirebilir misin?”

Wren sandalyesinden aşağı atladı ve hoplaya zıplaya dışarı çıktı. Ön kapı gıcırdayarak kapandı. Annemin benimle konuşmasını, nerede olduğumu sormasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

“Kız kardeşleri görmeye gittim,” dedim. “Edgar’dan haberleri yoktu.”

Bakışları bana döndü. Neden konuşmuyordu?

“Yabancıyı ben de gördüm. Onunla konuştum ve suçlu o değil, yani sanmıyorum. Onda çok tuhaf...”

“Gitmemeliydin, Lexi.”

“Beni durdurmadın.”

“Amcan...”

“Benim babam değil. Annem de değil.”

Elindeki bezi bırakıp masanın etrafında döndü. “Otto sadece seni korumaya çalışıyor.”

“Peki sen?” Parmaklarım kitabı daha da sıkı sarmıştı. “Beni durdurabilirdin.”

“Dinlemezdin,” dedi.

“Deneyebilirdin...” diye söze başladım ama annemin un yüzünden bembeyaz kesilmiş parmakları sırtımda durduğunda sözlerim solup gitti. Hafif dokunuşu nazik değildi ama nahif ve ruhaniydi. Bir an için yabancıyı hatırladım. Sonra parmaklarını sıktı ve gözleri benimkileri buldu ve içinde şiddetli ve öfkeli bir şey titreşti.

“Sana yardım etmeye *çalışıyorum*, Lexi,” diye fısıldadı.

Annemin bir zamanlar olduğu kadının görüntüsü beni hazırlıksız yakaladı. Sadece bir anlığına oradaydı, sonra kayboldu ve parmaklarının ağırlığı uzaklaştı. Konuşmak istiyordum ama

ağzımı açtığımda dışarıdan başka bir ses duyuldu. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

O an geçmişti artık. Annem tezgâha geri dönmüştü, benden yüz kilometre uzaktaymış gibi mayalanma kabındaki hamuru ters çeviriyordu.

“Onu görmedim,” dedim çabucak, adamların sesleri yaklaşırken. “Oraya hiç gitmedim.” Bakmasını ve bilmiş bir şekilde gülümsemesini ya da baş sallamasını bekledim ama sanki beni duymuyordu bile.

Yutkundum, kitabı koltuğumun altına sıkıştırdım ve koridora çıktım. Sesler batıdan geliyor, gök gürültüsü gibi birbirinin üstüne biniyor, tepelerle gizlenmiş köyden buraya ulaşıyordu. Rüzgâr eserken ürpererek kapı eşiğinde durdum.

Annem ne demek istemişti?

Birkaç uzun ve derin nefes alıp boğazıma dizilmiş taşların arasından soluklanmaya çalıştım.

Kitap elimde Magda'nın metninin olduğu sayfadan açılırken arama ekibinin birkaç üyesi görüş alanıma batan güneşin düşürdüğü gölgeler gibi girdi. Yüzleri uzun ve ince, alınları kırışık, omuzları düşüktü. Edgar'ı bulma, en azından onu canlı bulma umutları aydınlıkla birlikte azalıyor olmalıydı. Başımı kitaptan kaldırıp uysal, sabırlı bir kız görüntüsü vermeye çalışarak durduğum yerden onları izledim. Başparmağım kelimelerin üzerinde gezindi, *rüzgâr yalnızdır*.

Adamlar Otto'nun evinde durdu ve kısık sesle biraz gevezelik etti. Sonra grup, sert bir rüzgârda etrafa saçılan tohumlar gibi dağıldı.

Otto yanımdan geçip bakışlarıma aldırış etmeden evimize girerken kenara çekildim. Ve orada, birkaç adım arkasında, uzun boylu bir çocuk yürüyor, kirli sarı saçları loş ışıktaki parlıyordu. Tyler Ward. Beni gördüğünde adımları yavaşladı ve şimdi bile ağzının kenarlarına bir gülümseme yayıldı. Duruma uygun bir

tavır takınmaya ve ayık görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Benimle birlikte kapı eşiğinde durdu, parmaklarını benimkilere doladı.

“Güzel gün batımı,” dedi, düşünceli ve kederli gibi davranması neredeyse komikti.

“Şansınız yaver gitmedi mi?” diye sordum elimi çekerek.

Başını iki yana salladı ve buna inanamıyordum ama neredeyse umursamazdı. Dilimi ısırıldı ve kendimi sakince gülümsemeye zorladım.

“Nereye baktınız?”

“Neden?” Bana saçlarının arasından mavi bir bakış attı.

“Haydi, Tyler,” dedim. “Sürekli yeterince macera yaşamamaktan şikâyet ediyorsun. Beni eğlendir. Bugün ne yaptın? Nereye gittin?”

“Otto soracağını söylemişti, oraya kendi başına gitmeye çalışacağını da. Bu hiç güvenli olmaz Lexi,” dedi kaşlarını çatarak. “Ne yazık ki senin yaralanma riskini alamam.” Gözleri ellerimde gezinirken küçük bir sıyrığa, odun keserken batan bir kıymık yarasına takıldı. Parmak uçlarını üzerinde gezdirdi. “Bunu senin için ben yapardım.”

“Beklemek istemedim,” dedim elimi çekerek. “Ve kendi başıma yapabiliyorum.” Tyler garip bir sessizliğe büründü ve ben yaklaşıp parmaklarımla çenesini okşayarak hafifçe yukarı kaldırdım. “Kasaba meydanı mı? Drake evi mi? Eskiden oynadığımız şu fundalık mı?”

Yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. “Karşılığında bana ne vereceksin?”

“Ciddi ol,” dedim. “Hava neredeyse karardı ve Edgar hâlâ kayıp.”

Kaşlarını çattı ve sırtını kapı çerçevesine yaslayarak uzaklara baktı. Gülümsemeye çok alışık olan yüzüne bu ifade yakışmamıştı. “Biliyorum Lexi. Üzgünüm.”

“Helena’yı görmeye gittin mi? O iyi mi?”

Parmaklarını başının arkasında kenetledi ve bakışlarını kaçırdı.

Bıkkın halde iç çektim. Kapı ikimiz için yeterince büyük olmadığından yanından geçip avluya çıktım. Tyler da peşimden geldi.

“Bir soruma cevap verirsen anlatacağım.”

Durdum ama arkama da dönmedim. Kitabı göğsüme bastırarak bana ulaşmasını bekledim. Rüzgâr şiddetlenirken soğuk hava tenimi ısırdı. Güneşin ışınları söndükçe dünya koyu bir tona bürünüyordu. Tyler tam arkamda durdu. Bana dokunup dokunmamaya karar vermeye çalışırken uzattığı elini bile hissedebiliyordum neredeyse.

“Bunu bana neden yapıyorsun?” dedi, yalnızca aramızdaki dar boşluğu aşacak kadar yüksek bir sesle.

“Ben bir şey yapmıyorum, Tyler.” Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Ve o da.

“Lexi,” dedi, sesi tuhaf, neredeyse yalvarır gibiydi. “Ne istediğimi biliyorsun. Neden sadece...”

“Neden sana istediğini vermiyorum, öyle mi, Tyler?” diye sordum ona dönerek. “Bunu mu soruyorsun?”

“Lexi, adil ol. Bana bir şans ver.” Uzanıp yüzümden bir tutam siyah saçı geriye attı. “Bana neden korktuğunu söyle. Bana neden hayatın boyunca arkadaşın olabildiğimi ama beni asla o şekilde düşünemediğini söyle...”

“Çünkü arkadaşımsın,” diye kestim sözünü. Bütün gerçek bu değildi. *Çünkü ben senin olduğun o küçük çocuğu sevdim ve şimdi büyüüp başka bir şeye dönüşüyorsun.*

“Ben her zaman dostunum Lexi. Bu asla değişmeyecek. Neden daha fazlası olamıyoruz?”

Derin bir nefes aldım. Yabani otlar Near’a doğru uzanıyordu.

“Hatırlıyor musun,” dedim artan rüzgâra karşı, “küçükken şu oyunları, şu dönmeli oyunları oynardık da sen...”

“Tabii ki hatırlıyorum. Her zaman kazanırdım.”

“Her zaman *bırakırdın*. Komik olacağını düşündüğün bir anda ellerini bırakırdın ve çember parçalanır ve senin dışında herkes yere düşerdi.”

“Sadece bir oyundu.”

“Ama senin için her şey bir oyun, Tyler,” dedim iç çekerek. “Hepsi. Ve artık mesele sıyrılan dizler de değil. Sen sadece kazanmak istiyorsun.”

“Seninle olmak istiyorum.”

“O zaman bir arkadaş olarak benimle ol,” dedim. “Ve Edgar’ı bulmama yardım et.”

Tyler dönüp eve baktı. Pencerede ellerini yıkayan amcamın silüeti duruyordu. Tyler bana döndüğünde her zamanki sırtıışının daha hafif bir versiyonuyla yeniden gülümsüyordu.

“Hiç kimse senin için yeterince iyi olmayacak, Lexi Harris.”
Gülümsedim. “Belki bir gün...”

“Ay parladığında...” diye ekledi.

“Çimen yeşili gökyüzünde,” diye tamamladım. Babamın söylediği bir sözdü bu. Tyler bu sözü günlerce tekrarlamıştı. Bir an için yine oyun oynayan ya da bir fundalıkta yüzlerimiz acıyana dek sırtan iki çocuk olmuştuk.

Sonra rüzgâr hızlandı. Son aydınlık parçası da kayboldu ve yerini yoğun mavi bir karanlığa bıraktı. Hissettiğim ürpertiye bastırdım. Tyler ceketini çıkardı ama başımı sallayarak reddettim. Ne yapacağını bilemez halde kararsız kalınca ceketini ikimizin işine de yaramayacak şekilde elinde tuttu.

“Şimdi konuşma sırası sende,” dedim, dişlerimin zangırdamasını önlemeye çalışarak.

“Konuşmayı severim,” dedi, “ama sana bunu anlattığım için Otto kellemini alır, Lexi.”

“Bu seni ne zaman durdurdu?” diye sordum.

Tyler ceketini tekrar giyip omuzlarını dikleştirirken ve amcamı neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ederek başını kaldırırken

gölümsemesi soldu. “Edgar’ın babası Bay Drake ile evine gittik. Edgar’ın yatak odasına kimse dokunmamıştı. Pencere açıktı ama hepsi bu. Sanki uyanmış ve kendi başına çıkıp gitmiş gibi.” Aklıma bilinçsiz şekilde pencereye doğru yürüyen ve onu açmaya çalışan Wren geldi.

“Annesi dün gece onu kendisinin yatırdığını anlattı. Tuhaf bir şey duymamış.”

“Edgar her şeyden korkardı. Öylece gitmez.”

Tyler omuz silkti. “Tek bildiğimiz, bir mücadele olmadığı ve pencerenin açık olduğu. Batıya, evlerinin yanındaki tarlalara yönelip köyün sınırına kadar gittik.”

Sonuçta benim tavsiyeme uymuşlardı.

“Her yere baktık, Lexi.”

Near’daki her yere, diye düşündüm.

Tyler iç çekti ve onun o kendini beğenmiş gülümsemesi olmadan neredeyse yakışıklı görüldüğünü düşünmeden edemedim.

“Her yere. Ondan tek bir iz bulamadık. Bu nasıl olur?” Kaşlarını çattı, başıboş bir çakıl taşma tekme attı. “Yani herkes ardında iz bırakır, değil mi?” Sonra doğrularak başını salladı. “Otto bunu yabancının yaptığını düşünüyor. Düşünürsen mantıklı.”

“Herhangi bir kanıtınız var mı?” diye sordum tarafsız görünmeye dikkat ederek. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Tyler başıyla onayladı. “İyi bir fikrim var. Near’da bir insanın saklanabileceği çok az yer vardır, Lexi. Eğer hâlâ buradaysa tabii.”

Umarım öyledir. Bu düşünce aklıma geldiğinde aniden çöken karanlığa şükrettim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Lexi!” kapıdan ağır bir ses geldi. Döndüğümde, içeriden gelen ışığın ana hatlarını çerçevelediği Otto’yu gördüm. Tyler eve girmemizi işaret etti, eli sırtıma dayandı ve beni kapıya doğru itti. Otto tekrar içeri döndü.

“Şimdi,” dedi Tyler sessizce, “cadıların yabancıyı teslim etmesini sağlayacağız.” *Cadılar* derken burnunu kırıştırmıştı.

“Hâlâ burada olduğunu varsayarsak,” dedim kapıya vardığımızda. “Ve onun kız kardeşlerde olduğunu varsayarsak ve Dreska’nın o suratı yaptığı için sana lanetlemeyeceğini. Bu varsayım çok fazla Tyler.”

Omuz silkti. “Belki şansımız yaver gider.”

“Şanstan çok daha fazlasına ihtiyacın var.”

Başını bir yana eğince sarı saçları gözlerinin üzerine düştü.

“Mesela bir öpücüğe ne dersin?” dedi üzerime sırtıtarak eğilirken. “Her ihtimale karşı?”

Parmak uçlarımda yükselerek gülümsedim. Sonra geri çekilip kapıyı Tyler’ın yüzüne kapattım.

Yemin ederim diğer taraftaki ahşabı öptüğünü duyabiliyordum.

“İyi geceler zalim kız,” diye seslendi kapıdan.

“İyi geceler aptal çocuk,” diye karşılık verdim. Ayak sesleri kaybolana dek kapıda öylece dikildim.

Wren üzerinde geceliği, koridorda zıplıyor, ahşap döşemelerle oyun oynuyordu. Çıplak ayakları yağmurun taşlara çarpması gibi hafif gümbürtülerle yere iniyordu. Wren boş zamanlarında oynayacak binlerce oyun bilirdi. Yemek vakitleri ve yatma vakti arasında. İnsanlar onunla ilgilenmediğinde. Kelimeleri ve kuralları olan oyunlar da oynardı, olmayan oyunları da. Ahşap zeminde *güm, güm, güm* sesleri yankılanıp duruyordu.

Evimizdeki döşeme tahtalarının sanki kendilerine has melodileri olduğundan Wren farklı tahtaların üzerine basarak bir tür müzik yapıyordu. Biraz beceriksizce Cadının Tekerlemesi'ni söylemeye çalışıyordu. Yoluna çıktığında şarkının son notalarını vuruyordu ve tek bir notayı bile kaçırmadan kıkırdayıp etrafında zıplamaya başladı.

Yatak odamıza sızıyıp babamın kitabını üç mumun yanındaki rafına geri koydum. Pencerenin ötesinde karanlık ağır, yorgun ve yoğundu.

Tyler'ın sözlerini düşünmeden edemiyordum. *Herkes iz bırakır.*

Çekmecedan açık mavi bir önlük alıp belime bağladım ve mutfığa doğru yol aldım. Otto her iki kolundaki kalın sarı bantlarla masada oturmuş annemle konuşuyordu. Sesi yetişkinlerin

gizli bir şey konuştuklarını düşündükleri zaman kullandıkları seviyedeydi ama bu ses herhangi bir çocuğun duyabileceği kadar yüksekti. Annem masadaki kırıntıları ve unu temizlerken başını sallıyordu. Otto beni görmeden ve hem ses tonunu hem de konuyu değiştirmeden önce “kız kardeşler” kelimesini seçebildim.

“Tyler’la güzel sohbet ettiniz mi?” diye sordu fazla ilgili bir tavırla.

“Fena değildi,” dedim.

“Peki günün nasıl geçti Lexi?” Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve sesinde bir meydan okuma vardı. Yutkundum ve tam söyleyeceğim yalanı seçmeye çalışıyordum ki...

Annem neredeyse dalgın bir tavırla, “Benimle ekmek dağıtmaya geldi,” dedi. “Bir çocuk kaybolmuş olabilir ama insanların yine de yemek yemesi gerekiyor.” Annemin yalanının yarattığı şok yüzümden anlaşılmasın diye yanağımın içini ısırardım. O ve Wren’in boş sepetle eve dönerkenki görüntüsü aklıma geldi ve bana yardım etmeye çalıştığını söylerkenki ani sert bakışı.

Başımla onaylayıp son somunu da kestim ve biraz peynirle birlikte masaya koydum. Amcam homurdansa da başka bir şey söylemedi. Annem fazladan birkaç somun ekmeğini bir beze sardı ve önlüğünü çıkardı. Her gece, hamur işlerini bir kenara bırakması gerektiğinde yaptığı son eylem bu olurdu.

“Ya sen amca?” diye sordum. “Edgar’dan herhangi bir iz var mı?”

Kaşları çatıldı ve fincanından uzun bir yudum aldı.

“Bugün için hayır,” dedi bardağına doğru. “Sabah geri döneceğiz.”

“Belki yarın yardım edebilirim.”

Otto bir an tereddüt ettikten sonra, “Bakarız,” dedi. Bu neredeyse kesin bir hayır anlamına geliyordu ama tartışamayacak kadar yorgundu. Kalktı, sandalyesi geri kayarken zemine sürtündü. “İlk devriye bende.”

“Devriye mi?” diye sordum.

“Her ihtimale karşı köyün her yerinde adamlarımız var,” dedi Otto sarı bantlarına dokunarak. “Adamlarımı işaretlemek için bunları kullandım. Bu gece sadece bir aptal yakalanır. Onlara gördükleri yerde ateş etme emri verdim.”

Ne güzel.

Amcam müsaade isteyip kalktı. Boş koltuğa çöktüm ve sarı bir bandım olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Salondan gıcırtilar ve gümbürtüler geliyordu, Wren hâlâ oyununu oynuyor olmalıydı. Annem benimle göz göze geldi ama hiçbir şey söylemedi ve ne yapmayı planladığımı bilip bilmediğini merak etmeden edemedim. Esnedi ve dudaklarını tenimin üzerinden âdeta sıyrarak alnımı öptü ve sonra Wren’i yatırmak için gitti. Kız kardeşim yatağa götürülürken koridordaki *pat pat pat* sesleri kesildi.

Mutfakta oturmuş ocak taşlarının soğumasını bekliyordum. Sanırım annem bütün gün sırf gece yatağa gittiğinde uyuyamama ve hatırlama riskini almamak için kendini paralayarak çalışıyordu. Eskiden babam onun yanında oturur, sabaha kadar ona hikâyeler anlatırdı çünkü annemin onun uykunun kendisi kadar yoğun olan sesini duymayı sevdiğini bilirdi.

Ev karanlık ve sakın olana dek, sanki her şey nefesini tutuyormuş gibi sessizlik ağırlaşana dek oturdum. Sonra kalkıp yatak odasına çekildim.

Mumlar çoktan rafta yanıyor, duvarlarda dans eden ışık havuzları oluşturunuyordu. Tamamen giyinik bir halde battaniyenin üstüne oturdum ve Wren’in derin uykunun getirdiği o derin ve düzenli nefeslerini almasını bekledim. Battaniye yığınının altında çok küçük görünüyordu. Edgar’ın penceresinden tırmanıp bozkırda gözden kaybolduğunu hayal edince göğsüm sıkıştı. Ürperdim ve ellerimi yumruk yaptığımı fark ettim. Ve sonra hatırladım. Dreska’nın tılsımı yerleştirdiği ve parmaklarımı avucumun üzerine kıvırdığı yerde hâlâ hafif ıslak taş, ot ve toprak kokuyordu. Nasıl

unutmuş olabilirdim? Ceplerimi karıştırdım ve parmaklarımın topraksı keseye sürtündüğünü hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Elime aldığımda tuhaf bir his uyandırdı, hem çok ağır hem de çok hafifmiş gibi. Bir kese dolusu çimen, toprak ve çakıl taşı. Ne kadar güce sahip olabilirdi ki? Esnememi bastırıp keseyi kız kardeşimin bileğine doladım. Parmak uçlarımın altında kıpırdanıp anında gözlerini açtı.

“Nedir bu?” diye mırıldandı Wren tılsıma bakarak.

“Kız kardeşlerden bir hediye,” diye fısıldadım.

“Ne işe yarıyor?” diye sordu oturur pozisyona geçerek. Tılsımı kokladı. “Funda kokusu alıyor musun?” diye sordu tılsımı bana uzatarak. “Ya da toprak? İçeride toprak olmaması gerek.”

“Bu sadece bir tılsım,” dedim parmak uçlarımla dokunarak. “Uyandırdığım için üzgünüm. Sana daha önce vermeyi unuttum. Şimdi,” dedim battaniyeyi onun için tutarak, “hadi uykuya geri dön.”

Wren başıyla onaylayarak kendini yastığına bıraktı. Battaniyeleri etrafına sardım ve bir top gibi küçüldü.

Yatağın kenarına oturdum ve Wren’in nefesi yeniden düzene girene kadar bekledim. Çok geçmeden parmakları tılsımı kavramış halde uykuya daldı.

İşe koyulma zamanıydı.

Alt çekmeceleri karıştırdım ve iki yıl önce Helena’dan bir hediye olarak aldığım soluk sarı bir atkı buldum. Onu öptüm, arkadaşıma ve onun örgü sevgisine sessizce teşekkür ettim ve atkıyı koluma bağladım.

Babamın bıçağını ve yeşil pelerinimi alıp nefesimi tutarak gıcırdayan pencereyi nazikçe yukarı kaldırdım. Wren kıpırdanmadı. Aşağı atladıktan sonra pencereyi arkamdan indirip panjurları kilitledim.

Otto’nun evinde lambalar yanıyordu ve devriye nöbeti bitmiş olmalıydı çünkü pencereden bir masaya eğilmiş halini seçebi-

liyordum. Bo da yanına oturuyor, saçları kaşlarının arasından sarkıyor ve iki adam homurdanıp içki içerken yudumlar arasında bir iki kelime ediyordu. Otto amcanın sesi tahtadan, camdan ve taştan bile duyulabilecek türdendi ve konuşmasını duyacak kadar yaklaştım.

“Çocuk sanki yatağından çıkıp gidivermiş,” dedi Otto elini sallayarak, “hiçliğe doğru.”

Ama bu mümkün değildi. Silik de olsa geride izler olduğuna emindim. Otto ne arayacağını biliyor muydu? Yetişkin erkekler kesinlikle küçük çocuklar gibi davranabilse de onlar gibi düşünebilirler miydi?

Bo, “Tuhaf, çok tuhaf,” dedi. “Ne düşünüyorsun?”

“Çocuğu hemen bulsam iyi olur.”

Bo omuz silkerek, “Bir şeyi yoktan var edemezsiniz,” dedi.

“Mecburum,” dedi Otto büyük bir yudum alarak. “Benim işim bu.”

İki adam kadehlerine bakarak sessizliğe gömülürken oradan uzaklaştım. Koyu yeşil pelerinimi omuzlarıma çektim ve adamları içkileriyle baş başa bırakıp dikkatimi köye çevirdim. Edgar’ın evi batı kısmındaki üç ya da dört evlik bir kümenin içinde yer alıyordu ve onlarla bir sonraki grup arasında düz bir tarla vardı. Eğer burada bir yerde Edgar’ı kimin, nereye ve nasıl kaçırdığına dair bir ipucu varsa onu bulacaktım.

Rüzgâr beni destekler gibi hafifçe iterken yola çıktım.

Ay ışığında bozkır uçsuz bucaksız bir boşluk gibi görünüyordu. İnce sis, yabani otları parıltatıyor ve rüzgâr tepelerin üzerinden ağır dalgalar halinde esiyordu. Arazinin karşısındaki ilk ev kümesi görüldüğünde, arama ekibinin küçük çocuğun ayak izlerini aramaya zahmet edip etmediğini merak ettim. Geyik izleri kadar

derin olmayacaklardı. Ama bir şeyler olması gerekiyordu, bir yaşam ve hareket izi. Evin etrafındaki zemin de bozulmuş olmalıydı ve bu bana Edgar'ın hangi yöne gittiğine dair bir işaret vermeliydi. *Herkes iz bırakırdı.*

Aslında beni endişelendiren şey de buydu. Herkes bir iz bırakırdı ve şimdi bir düzine insan evin içinde ve çevresinde tepiniyor, ipuçlarını ayaklarının altında eziyorlardı. Gün ağarmadan izleri ortaya çıkarabileceğimden şüpheliydim ve özellikle de gece devriyesinde bir mum ya da lamba getirmek de fazla riskli olurdu. Otto'nun adamlarının beni bulmasını göze alamazdım. Beni vurmasalar bile, kendi özel araştırmam sona erer ve muhtemelen kendimi ev hapsinde bulurdum. *Kendi güvenliğim, kendi iyiliğim için,* dedim içimden kinayeli bir şekilde. Yatağında uyuyan Edgar'a çok faydası dokunmuştu ya!

Hayır, burada karanlık benim müttefikim olmalıydı. Babam sırları açık etme konusunda gecenin de gündüz kadar iyi olduğunu söylemişti ve haklı olduğunu ummak zorundaydım.

Kasabanın kalbine doğru bir damar gibi kıvrılan patikadan aşağı ilerlerken gevşek taşlara takılmamak için elimden geleni yaptım.

Bir karga gece göğünde bir leke gibi süzüldü. Onları ayıran küçük bahçeleriyle evler artık daha yakındı ve adımlarımı yavaşlatıp ağırlığımı eşit şekilde yaymaya dikkat ederek etrafımdaki rüzgârdan daha az ses çıkarmaya çalıştım. Biri öksürdü ve bir an sonra evlerden birinden bir adam çıktı. İçerideki loş ışığa karşı bir gölge gibi görünüyordu. Donakaldım ama kabarmasını önlemek için pelerinin kenarlarına parmaklarımı dolamayı akıl edebilmişim. Adam kapı aralığında eğilmiş pipo içiyordu ve kolundaki sarı bandın hemen altında bir tüfek duruyordu. Amcamın sözlerini hatırladım. *Gördükleri yerde vurma emri.* Zorlukla yutkundum.

Evin içinden başka bir ses mırıldanınca adam arkasına baktı. O anda patikadan sıyrılıp ışıksız iki kulübenin arasındaki karanlığa daldım. Birinin duvarına, bir odun yığınının hemen yanına yaslanınca en batıdaki dördüncü evi görebildim. Edgar'ın evini.

İçeride, pencerelere sadece belli belirsiz pırıltısı ulaşacak kadar derinde bir ışık yanıyordu. Yaklaşıp her bir pencere önünde diz çöktüm ve parmaklarımı ve gözlerimi zeminde dolaştırdım. Bir bozulma, bir ayak ya da bir el izine dair herhangi bir işaret arıyordum. Helena'nın penceresine ulaştım (eskiden kendi odası olduğu için onu kıskanırdım ama şu an ona özenmek imkânsız görünüyordu) ve cama hafifçe vurmayı düşünerek durakladım. Bu evden yakın zamanda bir çocuğun kaybolduğu düşünülürse bu çok kötü bir fikirdi. Parmaklarımı çerçeveye dokundurdum ve arkadaşımın içeride uyuyor olmasını umarak evin etrafında dolaşmaya devam ettim. Edgar'a ait olduğunu bildiğim son pencerede bir süre oyalandım. Açık bulunduğunu söyledikleri pencere bu olmalıydı. Zayıf ışıktaki gözlerimi kısarak yere çömeldim.

Tam düşündüğüm gibiydi. Yüzeyde izlerden oluşan bir ağ vardı: yetişkin ayakkabıları, botlar, terlikler, silinmiş eski adımlar ve daha yeni adımlar. Ayaklar için bir savaş alanı. Yağmurdan dolayı hâlâ çamurlu olan toprak birçok izi tutmuştu ama içlerinden hiçbirisi küçük bir çocuğa aitmiş gibi değildi.

Hüsranıma karşı koyarak ayağa kalktım. *Düşün, düşün.* Belki daha uzaklarda yetişkinlerin ayak izleri azalır ve yerini daha küçük ayak izlerine bırakırdı.

Sırtımı eve yaslayıp başımı pencere çerçevesinin hemen yanındaki duvara dayadım ve pencerenin hizasından baktım. Bu yönde bir tarla uzanıyordu; bu ev kümesi ile bir sonraki ev kümesi arasında, iç içe geçmiş yabani otlar, fundalıklar ve uzakta yumurta gibi görünen kayalardan oluşan bir tarlaydı bu. Gümüşü ay ışığı tarlanın üzerine düşmüştü, ağır adımlarla tarlaya doğru yürürken

bakışlarımı bacaklarıma değen uzun otlardan ilerideki tepeye çevirdim. Rüzgâr otları hışırdatıp sallayacak kadar şiddetlendi.

Arkamda bir beden nefes veriyordu.

Döndüm ama kimse yoktu. Evler kümesi yarım tarla ötede, bir iki loş ışık dışında karanlık bir halde sessizce duruyordu. Rüzgârın etkisi olabilirdi ama rüzgâr yüksek, ses ise alçaktı. Sesi tekrar duyduğumda aramaya devam ettim. Burada biri vardı, çok yakınımda.

Gözlerim kesme taş kulübelerin yakınında, ay ışığının ulaşmadığı saz saçakların altındaki daha derin gölgeleri seçmeye çalıştı. Donakalmış bir halde nefesimi tutarak bekledim. Ve sonra onu gördüm. Evlerin arasındaki boşluktan bir şey kaydı ve bir anlık ay ışığı kırılmasıyla göründü. Hayaletimsi şekil göz açıp kapayıncaya kadar yok olup bir köşenin ardında gözden kayboldu.

Gölgenin peşinden çimlerin üzerinde yarı sendeler halde koştum ve koşarken varlığımı belli etmeme konusunda oldukça kötü bir iş çıkardım. Ayaklarımın altındaki dallar kırılıp ayakkabılarıma taşları tekmelerken babamın azarlayan sesini duyabiliyordum ama çok yakındım. Evlerin arasındaki boşluğa daldım. Başka bir köşeyi daha dönmeden hemen önce figürü gördüm. Sanki beni görmüş gibi durakladı ve döndü, sonra evlerin arasından geçip kuzeye, uçsuz bucaksız ve karanlık bir tepenin gölgesine doğru ilerledi. Eğer oraya benden önce varırsa, gölge içinde bir gölge olarak, yok olacağını biliyordum.

Gecenin bir parçası haline gelmemesi için gözlerimi ondan ayırmadan koştum.

Neredeyse varmak üzereydim. Ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Figür girintili çıkıntılı toprağın üzerinde mide bulandırıcı bir hızla ilerliyordu. Her zaman hızlı sayılırdım ama şimdi ona yetişemiyordum. Figür yamacın dibine ulaşip gözden kaybolurken rüzgâr kulaklarımda ıslık çalıyordu.

Onu kaybettim, artık her ne idiye.

Bacaklarım durdu ve botum alçak bir taşa takılarak beni tepenin eteğindeki görece karanlık bir noktaya fırlattı. Figür de burada bir yerdeydi, o kadar yakındı ki ayağa kalkarken sanki elimi uzatsam ona dokunacakmış gibi hissettim. Ama parmaklarım sadece tepeden fırlayan sivri bir kayayla buluştu. Rüzgâr kulaklarımda nabzımla birlikte atıyordu.

Ve sonra bulutlar süzüldü. Gökyüzünde sessizce ilerleyip ayı yuttular ve dünya, tıpkı bir mumun sönmesi gibi anında karardı.

Tüm dünya silindi.

Başka bir kayaya, ağaca ya da daha kötü bir şeye çarpmamak için olduğum yerde donup kaldım. Parmaklarım hâlâ kayaya dayalıydı, derin bir nefes aldım ve rüzgârın çok hızlı bir şekilde taşıdığı bulutların olması gerektiği gibi hareket etmesini bekledim. Ama bulutlar hareket etmiyordu. Rüzgâr ısıklık çalıp inleyecek kadar sert esiyor ama bulutlar tepemde inanılmaz derecede sabit bir şekilde durmuş, ayın görünmesini engelliyorlardı. Gözlerimin alışmasını bekledim ama alışmıyorlardı. Hiçbir şey fark edilmiyordu.

Kalbimin hâlâ deli gibi atmasının tek nedeni av telaşı değildi. Bu farklıydı, uzun zamandır hissetmediğim bir sancıydı.

Korku.

Ev kümesinin görüş alanımın dışında olduğunu fark ettiğimde duyduğum korkuydu. Her şey görünmez olmuştu. Ve yine de tüm bunların arasında, yakınlarda başka bir beden varlığını, ağırlığını hissedebiliyordum.

Rüzgâr değişiyor, basit bir esintiden başka bir şeye, daha tanıdık bir şeye dönüşüyordu. Sesi, neredeyse bir şarkı gibiydi. Kelimesizdi ama tıpkı bir müzik gibi inişleri ve çıkışları vardı

ve bir an için hâlâ yatakta, battaniyeler arasına olabileceğimi düşündüm. Rüya gördüğümü. Ama görmüyordum. Tuhaf melodi başımı döndürüyordu, onu engellemeye çalıştım ama dünya o kadar karanlıktı ki odaklanacak başka hiçbir şey yoktu. Müzik gittikçe daha da netleşti, ta ki neredeyse ne taraftan geldiğini anlayana kadar. Kayayı itip döndüm ve tepeden birkaç temkinli adımla uzaklaşarak figürün olduğu yere, onu daha önce gördüğüm yere doğru ilerledim.

Parmaklarım babamın bıçağına uzandı ve onu baldırındaki kılıfından çıkarıp gevşekçe tutarak kör bir adam gibi, sadece yamacın arkamda olduğunu bilerek, yoluma devam ettim. Her şey kararmadan önce birkaç alçak kayanın ve bir ağacın yanından koşarak geçtiğimi hatırladığımdan adımlarım temkinliydi ve keskin kenarlara dikkat ediyordum. Rüzgâr aynı yükselip alçalan melodisine devam etti ve bu şarkıyı bildiğime yemin edebilirdim. Onu nerede duyduğumu hatırladığım an içimi bir ürperti kapladı.

*Bozkırın rüzgârı şarkı söylüyor bana
Çimler, taşlar ve deniz uzaklarda*

Rüzgâr ve ses etrafımı sardı, melodinin yükselişi ve alçalışı kulaklarımda giderek daha da yükseldi ve dünya dönmeye başladı. Düşmemek için yürümeyi bıraktım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve çılgık atma isteğimi bastırdım.

Sabırlı ol Lexi, diye araya girdi babamın sesi.

Sakinleşmeye çalıştım, nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Şimdi o kadar yükselmişti ki artık hiçbir şey duyamıyordum. Nefesimi tutarak rüzgâr şarkısının bir katman, bir ses örtüsü oluşturmasını bekledim. Kalbimin, kafamın içinde gümbürdeyen bir davul yerine bu örtünün bir parçası olmasını bekledim. Sinirlerim yatışmaya başladıktan bir süre sonra, birkaç adım ötedeki tepenin dibinden yeni bir ses geldi. Bir ağırlık çimlerin üzerine inmişti.

Bulutlar tepedeki ayı terk edip ışık hüzmeleri ağır karanlıktan sonra yanan bir fener kadar parlak bir ışık saçarken sese doğru döndüm. Işık bıçağımdan, etrafa dağılmış birkaç kayadan ve gölgeli formdan yansıdı ve sonunda bir adamın dış hatlarını ortaya çıkardı. Öne atılıp onu yamaca doğru indirdim. Boştaki elim omzuna, dizim göğsüne dayandı.

Işık boğazını, çenesini ve elmacık kemiklerini sıyrıyordu, tıpkı onu pencerenin önünde ilk gördüğüm zamanki gibi. Kız kardeşlerin evinin yanındaki tepede benimkilerle buluşmayı reddeden aynı karanlık gözlere baktım.

“Burada ne işin var?” diye sordum av bıçağını boğazına dayayarak. Kalbim hızla çarpıyor ve parmaklarım bıçağın sapını sıkıca kavırıyordu ama o ne irkilmiş ne de ses çıkarmıştı. Sadece bana sakince bakıyordu.

Bıçağı yavaşça indirdim ama dizim göğsünde kalıp onu çimlere bastırmayı sürdürdü. “Burada ne işin var?” diye sordum tekrar. Hem bana gizlice yaklaşabildiği hem de burada olduğuna sessizce minnettar olduğum gerçeğinden duyduğum rahatsızlığı bastırmaya çalıştım. Gözleri etrafımızdaki gece kadar karanlıktı, bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

“*Cevap ver* Cole,” diye uyardım bıçağımı kaldırarak. Çenesi gerildi ve başını çevirdi.

“Burası güvenli değil. Geceleri değil,” dedi sonunda. Sesi net ve pürüzsüzdü ve rüzgârı tuhaf bir şekilde –dikine değil de paralel bir şekilde– kesiyordu. “Ve benim adım Cole değil.”

“Yani beni takip mi ediyordun?” diye sordum ve titrediğimi görmesine izin vermemeye çalışarak üzerinden kalktım.

“Seni dışarıda yalnız gördüm.” İnanılmaz derecede zarif bir hareketle ayağa kalkarken gri pelerini omuzlarına döküldü. “İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Neden iyi olmayayım ki?” diye sordum hızla. Derin bir nefes aldım. “Neden kaçtın?”

Bekledim ama cevap vermedi, onun yerine açıkça sorudan kaçındığını belli eden bir dikkatle zemini incelemeye koyuldu. Sonunda, "Açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı," dedi.

Son bulutlar da dağıldı ve ay ışığı etrafımızdaki bozkırı aydınlattı.

"Kız kardeşlerin evine geri dönmelisin." Tepeye ve arkamızdaki kulübeler kümesine baktım. Hareket etmeyip herhangi bir şey söylemeyince de yüzümü ona döndüm. "Ciddiyim Cole. Eğer biri seni burada görürse..."

"*Sen* beni burada gördün."

"Evet ama ben senin Edgar'ı kaçırdığını sanmıyorum. Başka biri olabilir. Edgar kaybolduktan sonraki gece köyde, Edgar'ın evinin yanında olduğunun farkındasındır. Nasıl görüneceğini tahmin edebilirsin."

"Sen de oradaydın."

"Ama ben buralıyım. Ve ben bir iz sürücüyüm. Babam da öyleydi. Sen nesisin?" Sesimin ne kadar sert çıktığını duyduğumda irkildim.

"Ne yaptığını anlayınca yardım edebileceğimi düşündüm," diye fısıldadı. Şiddetli rüzgârdan sesini duyabildiğime bile şaşırdım.

"Nasıl?"

Kara kaşları yukarı kalktı. "Gözlerim iyidir. Bir şey bulabileceğimi düşündüm. Bir ipucu ya da iz."

"Ya da bir şeyi örtbas edecektin belki?" Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama bunlar amcamın soracağı sorulardı. Yabancıyı bu gece kasabanın batı yakasında bulursa yapacağı suçlamalar bunlar olacaktı.

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi ve sesi sinirli çıktı. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

İç çektim. "Özür dilerim Cole." Ay'a baktım ve gökyüzünde ne kadar uzağa kaydığına hayret ettim. Etrafımızdaki gece git-

tıkçe acımasızlaşıyor ve kafam bulanıyordu, giderek daha yorgun hissediyordum. Zaman kaybediyordum. “Gitmem gerek.”

Evlere doğru bir adım attım, ellerim hâlâ kovalamaca ve delici karanlık yüzünden hafifçe titriyordu. Cole ne yapacağı konusunda kararsız görünüyordu; vücudu bir yöne, kafası başka bir yöne dönüyordu. Ay, tenini parlatacak kadar ılık saçıyordu. Solgun yüzü, kara gözleri ve hüznü ağzıyla, tıpkı dünyanın gece hali gibi sadece siyah ve beyazdan oluşmuş gibi görünüyordu.

Ağzını açtığında uzaklaşmaya başlamıştım.

“Lexi, bekle,” dedi bileğime uzanarak. Yaptığı şeyi tekrar düşünür gibiydi ve geri çekiliyordu ama parmak uçları koluma değmişti bile. Beni hazırlıksız yakaladı. “Belki yardım edebilirim, eğer izin verirsen.”

Dönüp ona baktım. “Nasıl?”

“Sana gözlerimin iyi olduğunu söylemiştim. Ve sanırım bir şey buldum. Silik ama orada. Bundan eminim.” Elini uzattı ve çimenler üzerindeki ev kümesini işaret etti.

Tereddüt ettim. Ben cevap vermeyince, “Sadece bir bak,” dedi. Başımınla onayladım. Cole beni ev kümesinin etrafından dolaştırıp batıya, gölgeyi ilk gördüğümde bulunduğum araziye götürdü. Edgar’ın penceresi karşımızdaydı, içerideki loş ılık belli belirsiz parlıyordu. Cole benimle pencereye kadar yürüdü ve hiç ses çıkarmadığını fark ettiğimde yutkundum. Ayakları yere değiyor, hafif izler bırakıyordu ama ayakkabılarının altında ezilen yaprakların ya da kuru çimenlerin çıtırtısı yoktu. Babam olsa çok etkilenirdi.

Eve varmak üzereyken arkasını döndü ve araziye benim daha önce yaptığım gibi baktı.

“Buraya zaten baktım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Biliyorum,” dedi fundalıkları ve diz boyu otları göstererek.

“Çok silik. Görüyor musun?”

Gözlerimi kısarak nesneyi, ipucunu bulmaya çalıştım.

“O kadar uğraşma,” dedi. “Büyük resme bak.” Sesi tıpkı babam gibi, sessiz ve sabırlıydı. Gözlerimi rahatlatmaya çalıştım, geri çekilip araziye seyrettim. Küçük bir nefes aldım.

“Gördün mü?”

Görmüştüm. Belli belirsizdi ve ben ayrıntılara o kadar dikkat ediyordum ki bunu asla göremezdim. Tarla. Dalgalanıyordu. Ayak izi yoktu, toprakta herhangi bir iz yoktu ama otlar ve fundalık sanki biri tepelerinde yürümüş gibi hafifçe eğilmişti. Sanki rüzgâr onları bükmüş de düzelecek yeterli zamanları olmamış gibi. Yabani otlardan dar bir şerit bir patika gibi eğiliyordu.

“Ama nasıl?” diye sordum Cole’un gözlerine bakarak ama soru sırf ona değil, kendimeydi de. Kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı. İze geri dönüp baktım. Anlamıyordum. Ama bu da *bir şeydi*. Rüzgârla savrulmuş görünen patika kuzeye yöneliyordu. Edgar’ın evinden uzaklaşıp araziye doğru patikayı takip etmeye başladım.

“Yapma,” dedi Cole. “Yalnız gitmemelisin.”

“Neden? Kız olduğum için mi?” dedim.

“Hayır,” dedi okunmaz bir yüz ifadesiyle. “Kimse burada yalnız yürümemeli.” Garip karanlıktan ve baş döndürücü rüzgârdan sonra, haklı olduğunu biliyordum aslında.

“O zaman benimle gelsen iyi olur,” dedim birkaç adım atarak.

Ağırlığını tartarak arkamda bir süre durdu ve bir an için beni takip etmeyeceğini düşündüm. Yine de son anda fikrini değiştirmiş gibi yanımda yürümeye başladı. Neredeyse görünmez olan patikayı, rüzgârla savrulan yolu takip ettik. Bu yolun beni Edgar’a götürmesi imkânsız gibi görünüyordu çünkü küçük ayaklarından hiçbir iz yoktu. Ama düşününce patikanın orada olması bile imkânsız görünüyordu.

Ay parladığından bozkır artık o kadar da korkutucu görünmüyordu. Daha önceki korkum için de kendimi bir güzel azarladım. Rüzgâr kesildi ve üzerimize bir sessizlik çöktü. Arada

sırada sessizliği bir soruyla noktalıyordum: *Geldiğin yer nasıl bir yer? Neden Near'a geldin? Ailen nerede?* Fakat o hiç cevap vermedi. Konuşmamasına alışmaya başlamıştım ama Cole o kadar doğal olmayan –sessiz adımlar, sessiz hareketler– bir sessizlik içindeydi ki kaybolup gideceğini hissediyordum ve sırf bu yüzden ona kendimden bahsedip durdum. Belki ondan bir bakıştan daha fazlasını koparabilirim umuduyla.

“Annem fırıncı,” dedim. “Bütün sabah ekmek pişirir, ben de pişirdiklerini köyde dağıtırım. Bu yüzden her eve giden en kısa yolu bilirim. Bu yüzden geceleri yollarda yürüyebiliyorum. Hepsini binlerce kez yürümüşümdür.”

Cole’a baktım, o da bana baktı, saçmalamalarımınla şaşırtıcı bir şekilde ilgileniyordu. Devam ettim. “Küçük kız kardeşim Wren bu ilkbaharda beş yaşına girdi. Bir bahçesi var...” Aklıma ne gelirse söylüyordum. Kelimeler ağızımdan kolaylıkla yuvarlanıyordu.

Patika önümüzde bir belirip bir kaybolurken otların azaldığı ya da toprağın çıplak olduğu yerlerde tamamen siliniyor ama biz izini tamamen kaybetmeden önce her zaman yeniden beliriyordu. Bizi Near’ın kuzey sınırına götürüyordu, amcamın evi görüldüğünde durakladım. Cole yanımda durdu ve bakışlarımı karanlık eve doğru takip etti.

“Near bir daire gibi,” dedim sessizce, Otto’nun devriyesinden ya da Otto’dan bir iz görmek için etrafı tarayarak. “Ya da bir pusula. Benim ailem kuzey sınırında, kız kardeşler ise doğu sınırında yaşar.”

“Neden merkezden bu kadar uzakta yaşıyorsunuz?” diye sordu Cole ve tekrar konuşmaya başlaması karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Fısıltı olmasa da sesi yumuşak ve net tonuyla hafif rüzgâra karışıyordu.

“Bu kadar uzakta sadece avcılarının ve cadıların yaşadığını söylerler.”

Cole yanımda belli belirsiz gerildi. “Sen hangisisin?” diye sordu başarısız bir gülümseme denemesiyle. Geldiği yerde cadıların hoş karşılanıp karşılanmadığını merak ettim ve neredeyse soracaktım da ama sonunda konuşmaya hevesli görünmüşken onu susturmak istemiyordum.

“Babam bir avcıydı,” dedim. “Ve bir iz sürücü. Bugünlerde avlanmaya daha az ihtiyaç var çünkü birkaç aile çiftlik hayvanı besliyor ama ailemiz geçmişte de hep avlanmıştır, bu yüzden kasabanın kenarında yaşıyoruz. Babam artık yok. Amcam hemen yanımda, şurada oturuyor,” diye ekledim pencereleri nihayet karanlık olan kulübeyi işaret ederek. “Kasap. Ve kız kardeşler, şey...” Cümleyi tamamlayamadım. Kendileri söylemedikleri müddetçe Magda ve Dreska’ya cadı demek yanlış olurdu. Onu korkutmak istemiyordum. Ayrıca bu benim haddime de değildi. Cole konuşmanın sonlanmasından memnun görünüyordu.

“Şu taraftan,” dedi çimlerin uzayıp patikanın yeniden belirmediği yeri işaret ederek. Yol evlerin yanından geçip doğuya doğru kavis çiziyordu. Karanlığın içinden, korunun ötesine ve tepeye, kız kardeşlerin yaşadığı yere uzanan doğuya. Yatak odasının panjurları hâlâ sıkı sıkıya kapalı olan eve doğru tek bir bakış attım ve devam ettik.

Rüzgârın açtığı patika, doğu sınırına ve kız kardeşlerin evine doğru giden eski toprak patikaya paralel uzanıyordu ve gecenin karanlığında kas hafızamla bu patika boyunca yürüdüm. Çimenler uzun olmasına rağmen patika silikleşti ve sessizce devam ettik.

Bir an duraksayıp bir kayaya yaslandım. Dünya hülyalı bir şekilde dönüyordu.

“Yorgunsun,” dedi.

Omuz silktim ama biraz daha oyalandım.

“Ben iyiyim,” dedim ve doğruldum. “Bana bir hikâye anlat.” Dar toprak yolda yürümeye devam ederken esnedim. Rüzgârın

açtığı patika hep solumuzda kaldı. “Uyanık kalmama yardımcı olur.”

Herhangi bir hikâye değil, onun hikâyesini istiyordum ben. Near’ın ötesindeki dünyayı, konuşma biçimlerini, anlattıkları hikâyeleri, neden o yanık gri pelerini içinde burada olduğunu ve sözlerini neden bu kadar tasarruflu kullandığını bilmek istiyordum.

“Hiç hikâye bilmem,” dedi. Tarlanın üzerinden, bir gölgeler düğümü gibi duran uzaktaki koruya baktı.

“Bir tane uydur,” dedim arkamızda uzayıp giden mavi siyah dünyaya bakarak. Cole da arkasına baktı. Sanki bu basit manzaradan daha farklı, daha sıkıntılı ya da canlı bir şey görmüş gibi kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi, gözlerimin önünde sanki giderek inceldi.

“Pekâlâ,” dedim sonunda. “O zaman ben başlıyorum. Herhangi bir isteğin var mı?”

Sessizlik o kadar uzadı ki beni duymadığını düşündüm. Etrafımızdaki rüzgâr uğulduyordu. Sonunda konuştu.

“Bana Near Cadısı’ndan bahset,” dedi.

Kaşlarım kalktı.

“Bunu nereden duydun?”

“Kız kardeşlerden,” dedi. Kelimeler kolay çıkmıyordu, sanki onları test ediyormuş gibi tereddütle söyledi. Acaba yalan mı söylüyordu?

“Cadılara inanır mısın Cole?”

Gözleri benimkileri buldu ve bir an için tamamen katı göründü gözüme.

“Benim geldiğim yerde cadılar yeterince gerçekti,” dedi. Sesinde garip bir hüznü vardı. *Benim geldiğim yerde*. Bu sözlerle, ilk ipuçlarına tutundum. “Ama burayı bilmem.”

“Near da birkaç cadı bilir. Ya da en azından eskiden bilirdik.”

“Ne demek istiyorsun?”

Tekrar yürümeye başladım. Cole da beni izledi.

“İnsanlar biliyor ama unutmaya çalışıyorlar,” dedim başımı sallayarak. “Cadıları korkunç hikâyeler, canavarlar olarak görüyorlar. Babam hayattayken her şey daha iyiydi. O, cadıların lütuf olduğuna inanırdı. Onlar doğaya herhangi bir insandan daha yakınlar çünkü doğa onların bir parçası. Ama çoğu insan cadıların lanetli olduğunu düşünür.”

“Kız kardeşlerin de mi?” diye usulca sordu ve ben de hüzünlü bir gülümsemeyle sorusunu yanıtladım. Demek ki söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

“Onlara cadı olup olmadıklarını sorarsan ya yüzlerini çevirir ya göz kırpar ya da ters bir yorum yaparlar. Bir zamanlar çok güçlü olmalılar. Ama artık güçleri köreldi. Ya da denediler.”

Cole’a baktım.

“Cadılar bozkırla bağlantılı. Sanırım babam da bu bağlantıya sahip olmak istedi. Birçoğundan daha fazla yaklaştı ama tam olarak yaklaşılamaması, cadılara olan saygısını daha da artırdı.”

Bu mümkün mü bilmiyorum ama Cole daha da soluklaşmıştı. Rüzgâr şiddetini artırıyordu.

“Peki ya Near Cadısı?”

“Sanırım buradaki insanların böyle olmasının sebebi o. Ya da öyle iddia ediyorlar. Gideli çok olmuş. Dürüst olmak gerekirse, bana şimdi tüm bunlar tarihten çok bir masal gibi geliyor. Bir peri masalı.”

“Ama sen buna inanıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“İnanıyorum.” Bunun doğru olduğunu ancak söyledikten sonra fark ettim. “En azından temeline.”

Bekledi.

“Pekâlâ,” dedim merakını sezerek, “sana hikâyeyi babamın anlattığı gibi anlatacağım.”

Babamın av bıçağını çıkarırken sesim alçak ve yumuşaktı. Bir kenarı çentikli ama hâlâ tehlikeli derecede keskindi. Babamın

kitabındaki yazıların görüntüsü kafamda onun alçak ve tatlı sesiyle örtüşürken parmaklarımın bıçağın sapındaki izlere kaymasına izin verdim. Derin bir nefes aldım, bir hikâye anlatacağı zaman hep yaptığı gibi nefesi bıraktım ve başladım.

Düzenleme
Ny.ozlem

“Çok ama çok uzun zaman önce, Near Cadısı köyün en ücra köşesindeki küçük bir evde yaşırdı. Başını çevirdiği yöne bağlı olarak hem çok yaşlı hem de çok gençti. Kaldı ki kimse cadıların yaşını bilmez. Bozkırın dereleri onun kanı ve otları teniydi. Gülmemesi hem nazik hem de keskindi, tıpkı kara, kara gecedeki ay gibi. Near Cadısı dünyayla kendi dilinde konuşmayı bilirdi ve bazen kapınızın altından gelen sesin rüzgârın uğultusu mu yoksa Near Cadısı’nın tepeleri uyutmak için söylediği şarkı mı olduğunu bilemezsiniz. Hepsinin sesi aynıydı...”

Koruya yaklaştığımızda sözlerim birden kesildi. Cole başını kaldırıp devam etmemi bekledi.

Ama gözüme bir şey ilişmişti ve sessiz bir küfür savurdum. Ağaç kümesine varmadan hemen önce, takip ettiğimiz rüzgârın yarattığı garip patika kaybolmuştu. Birdenbire otlar her zamanki kaosuna dönmüş, bir düzine farklı yöne savrulmaya başlamıştı. Ve izler kayboldu. Hızlandım, gölgeli karanlıkta aceleyle ve köklere, devrilmiş dallara takıla takıla, eteğimi çeke çeke ilerledim. Korunun kenarında o kadar ani durdum ki Cole neredeyse bana çarpıyordu.

Gözlerimi geceye diktim ve tepeyi tararken kalbim sıkıştı. Rüzgârın oluşturduğu patika hiçbir yerde yoktu. Bekledim, gözlerimi odaklayıp rahatlattım, onu görebilmeyi umut ettim. Sonunda Cole'a döndüm.

“Görebiliyor musun?” dedim önümdeki tepeyi işaret ederek. Bana baktı, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı.

“Belki tepenin zirvesinde bulabiliriz. Bu tarafta çok fazla gölge var.”

Haklıydı. Ay alçalıyor, dünyanın üzerine gölgeler düşürüyordu. Önümüzde tepe kıvrılıyordu. Her iki tarafta da toprak, tarlalar halinde uzanıyordu.

Cebimden birkaç tohum çıkardım ve onları esintiye doğru uzattım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Cole ve sesinin tınısındaki keyfi duyabiliyordum. Bu harika bir sestti. Parmaklarını, uzattığım kollarıma götürüp ellerimi indirdi. Bana dokunma şekline bakılırsa sanki ya kırılacağımı ya da onu inciteceğimi düşünüyor gibiydi. Dokunuşu başladığı kadar hızlı yok oldu ve parmaklarının tenime gerçekten değip değmediğini ya da sadece hayal etmeme yetecek kadar yaklaşıp yaklaşmadıklarını düşünmeme sebep oldu.

“Bozkırda rüzgâr aldatıcı bir şeydir,” diye fısıldadım hem ona hem kendime. “Ama ondan yardım istiyorum.”

Cole geride durdu, ellerini pelerinin içine soktu ve gözleri saçlarının altında kaybolmuş bir şekilde beni izledi. Bunun bir şaka olduğunu, küçüklüğümden beri kendimle oynadığım aptalca bir oyun olduğunu ve babamın bunu yaptığını gördüğümü açıklamak üzereydim ki aniden rüzgâr tohumları çalıp ekmek kırıntıları gibi önümüzdeki patikaya savurdu.

“Aha!” dedim muzaffer bir edayla, tohum yolunu takip ederek. “Gördün mü?”

“Gördüm,” dedi Cole.

Ama çağırduğım esinti şimdi büyüyordu. Tohumları her yöne savurarak gecenin içine taşıyordu ve sonra hışırdayarak kollarımı çekiştirmeye başladı. Cole elini koluma koydu ve rüzgâr biraz durulduktan sonra dindi.

“Rüzgârdan ne istediğine dikkat et,” diye uyardı.

Başını aniden çevirip korunun içinden geldiğimiz yöne doğru baktı.

“Sorun nedir?”

“Yürümeliyiz.” Tepeden kız kardeşlerin evine doğru ilerlemeye başladı.

“Bir şey mi gördün?” diye sordum karanlığı tarayarak. Dünyaya onun gözlerinden bakmaya çalışsam da arkamızda gördüğüm tek şey mavi-siyah geceydi.

“Sanırım,” dedi. Tepenin yarısına geldiğimizde patikadan saptı ve kız kardeşlerin evinin hemen güneyindeki alçak taş duvara yöneldi. Geldiğimiz yola bakıp duruyor ama hâlâ yersiz bir şey göremiyordum.

“Hikâyeyi bitir,” dedi, “Near Cadısı hakkındaki. Bitirmedin, değil mi?”

Başımınla onayladım ve onu takip ettim.

“Near Cadısı bir bozkır cadısıydı. En güçlü tür olduğunu söylerler, bir cadı ve bir insandan değil de iki cadıdan doğman gerekirmiş ve o zaman bile asla bilemezmişsin. Sadece tek bir elementi değil bütün elementleri manipüle edebilirmiş. Dediklerine göre cadı o kadar güçlüymüş ki dünyanın kendisi onun emriyle hareket eder, nehirler yön değiştirir, fırtınalar kabarır ve rüzgâr şekil alırmış. Toprak ve ondan yetişen her şey, onun tarafından beslenen, tutulan ve yaratılan her şey, ağaçlar, taşlar ve hatta hayvanlar bile hepsi onun için hareket edermiş. Bir bahçe ve bir düzine karga beslediğini, bahçenin hiç solmadığını ve kargaların hiç yaşlanmadığını ya da uçup gitmediğini söylerler. Near Cadısı, Near ve bozkır arasındaki, insanlar ve vahşi dünya

arasındaki o ince çizgide yaşarmış. O her şeyin ve hiçbir şeyin parçasıymış...” Sesim kesildi ve gözlerim açıldı.

Tepede, kız kardeşlerin evi ile alçak taş duvar arasındaki beyaz bir lekeyi seçebiliyordum. Bir anda, dikenli otlara dolanmış bu kumaştan başka her şeyi unutarak koşmaya başladım. Bir çocuk çorabının yanında tökezleyerek durdum ve başka bir işaret var mı diye zemini taradım. Cole yanıma geldi.

Dikenlerin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Çorap delinmişti ve tabanı yukarı bakacak şekilde ters çevrilmişti. Sanki sahibi dikenlerin üzerine basmış ve ayak parmakları takılmış, çekiştirerek kurtulmuş ve pamuk çorabı geride bırakmış gibi. Ama garip olan kısım bu değildi. Çorabın tabanı bembeyaz, tertemizdi. Sanki ayak yere hiç değmemiş gibi.

Kaşlarımı çattım ve çorabı dikenlerden çekip üst kısmını içe katladım. İçine iki küçük harf işlenmişti; *E* ve *D*. Edgar Drake. Terzi olan annesi kıyafetlerini hep bu şekilde işaretlerdi. Çorabı dikkatlice katlayarak cebime koydum.

Dikenli çalılıkların etrafındaki karışık toprak her zamanki dağınık haliyle duruyordu ama ortada insan ayakkabısı falan yoktu. Patika da. Cole’a baktım.

“Bu hiç mantıklı değil,” diye mırıldandım. “Geri kalanı nerede?”

Cole kaşlarını çattı, dalgın gözlerle bizden sonsuza dek uzaklaşıyormuş gibi görünen bozkıra baktı. Üzgün görünüyordu ama şaşırılmamıştı. Başımı salladım ve ayağa kalktım. Rüzgârın açtığı patikaya dair bir kanıt bulma umuduyla yeri taradım.

Tepenin üstünden, korudan bulunduğumuz noktaya kadar uzanan garip dalgalanmayı seçebiliyordum. Yüzümü tekrar öne çevirip dikenli çalının ötesine, ay ışığının aydınlattığı bozkıra baktım. Rüzgârın yarattığı patika, kız kardeşlerin evinin ötesindeki tepeden aşağıya iniyor, ancak tabana ulaştığında yayılıyor, tüm yamacı kaplayana kadar gittikçe genişliyordu. Ve her yeri

kapladığı noktada, sanki patika diye bir şey yokmuş gibi, ot, funda ve diken yığını birbirine karışıyordu. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapadım ama kafam bulanık ve ağırdı.

Keskin bir çatırtı geceyi yardı ve bir anda amcamın tehdidini, parlak sarı devriye bantlarını, kapıdaki silahlı adamı hatırlayarak dikkatimi Cole'a, yamaca ve insan seslerine geri çevirdim. Aşağıdaki korunun yanından ayak sesleri geliyordu. Ağır ve dikkatsiz ayak sesleri. Botlar ağaçların altında bir yerde dalları eziyordu ve sonra adamlar tepenin dibinde belirip kız kardeşlerin evine doğru baktılar. Cole ile taş duvarın üzerinden atlayıp karşı tarafın gölgesinde saklanırken nefesimi tuttum. Cole'un, yumuşak ve sürekli esen rüzgâra karşı konuştuğu zamankinden çok daha sert olan iki ses bozkırdan geçip bize ulaştı. Biri daha yaşlı, nasırlı, diğeri genç, kendini beğenmiş iki adamdı bunlar. İkincisini her yerde tanıyabilirdim. Tyler. Yaşlı adam, babası Bay Ward olmalıydı. Tepeyi tırmanan ayak sesleri yaklaşıırken Cole ile sessizce taş duvarın arkasına çömeldik.

İçimden lanet okudum. Devriye beni dışarıda yakalar ve tabii vurmazsa, büyük hesap vermem gerekecekti. Ama kız kardeşlerin varlığı ve koruması olmadan yabancıyla burada karşılaşılırsa ona ne yaparlardı? Tutuklarlar mıydı? Tehdit etmelerine rağmen kimseyi tutukladıklarını görmemiştim. Ama bir yabancıyı da hiç görmemiştim. Ne yaparlarsa yapsınlar, Tyler beni Cole'la yakalarsa, bunun şüphesiz çok daha kötü olacağını biliyordum. Yan tarafa baktım ama buradaki gölgeler yoğun ve sadece bir iki adım ötede olsa bile Cole'u göremiyordum. Yine de yavaş, sabit ve bir nabız gibi atan kalbini duyabildiğimi sanıyordum. Sonra bunun ona ya da bana ait olmadığını fark ettim. Bu, rüzgârdı.

Rüzgâr yükselip alçalmaya, kısa ve keskin darbelerle bozkırın üzerinden geçmeye, otları dalgalar halinde çekiştirmeye ve her şeyin üzerine yumuşak bir gürültü örtüsü sermeye başlamıştı. Cole biraz daha yaklaştı ama duvardaki karanlık o kadar yoğun ki

yalnızca silüetini ve gözlerini seçebiliyordum. Muhtemelen teni çok açık olduğu için, gözleri tıpkı bozkırdaki o ilk gecede olduğu gibi haleli ve parlak görünüyordu. Gözlerimi ovuşturdum çünkü bütün gece sadece ay ışığı altında iz sürmekten yorulmuştum. Duvarda taşların zamanla gevşediği bir çukur vardı, kenarından uzanıp baktım. Tyler ve babası, sanki ikisine de fazla yaklaşmak istemiyor gibi, kulübe ile duvar arasındaki boşluğa doğru ilerlediler. Sonunda birkaç metre önümüzde durdular ve Near'ın doğusundaki ay ışığıyla aydınlanan bozkıra baktılar.

“Bunun bir faydası yok,” dedi Tyler. “Bu rüzgârda hiçbir şey duyamıyorum.”

“Duyacak ya da görececek bir şey olduğundan şüpheliyim,” dedi babası. “Ama şimdi Otto'ya doğu sınırına kadar aradığımızı söyleyebiliriz.”

Tyler bir öbek otu tekmeledi. “Çok işe yaradı.”

Parmaklarımı duvara dayayıp elimi gevşek halde duran bir grup çakıl taşına değdirdim. Yere düşene kadar birbirlerine çarpa çarpa yuvarlandılar. Nefesimi tuttum ama sesin ilk yarısını rüzgâr, ikinci yarısını ise çimenler yutmuştu zaten. Bay Ward çoktan dönüp uzaklaşmıştı ama Tyler adımının ortasında donup kaldı ve dönüp omzunun üzerinden geriye baktı.

İmkânsızdı bu. Taşların düştüğünü ben bile zar zor duyabilmişim. Cole gözlerini kapatırken nefesi hâlâ dikkatli ve düzgündü. Etrafımızdaki bozkır rüzgârı hızlandı ve Tyler'ın dönüp gitmesi için sessizce dua ettim. O anda Cole daha ince, sanki kaybolup gidiyor gibi göründü gözüme. Elim yerde onunkine doğru kayd, parmaklarımız birbirine geçti. Tenimin, hâlâ orada olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı. Kısa bir anlığına elini sıktım ve o da buna karşılık verdi. Bir an için kız kardeşler gibi kelimeler olmadan konuştuk. Sanki görünmememiz için benimle birlikte dua ediyordu.

Tyler gözlerini duvardan ayırmadan bir an daha tereddüt etti. Hayır, hayır, aslında duvardan değil, hemen üstündeki havadan. Başımı kaldırdım ve zifirî karanlıkta bir vuruş, bir kanat çırpış gördüm. Bir karga duvarın tepesine kondu, karanlıkta bile gözlerinde bir parıltıyla bize baktı. Duvardaki delikten yeniden baktığımda Tyler'ın tüfeğini kaldırıp kuşa nişan aldığını gördüm.

“Oyalanmayı bırak,” diye seslendi Bay Ward tepenin dibinden. Adamın keskin sesini duyan karga uçarak karanlığa karıştı. Tyler silahını indirip duvara son bir kez baktı ama Cole ve ben taşların ardında gizliydik. Tyler sonunda oflayıp puflayarak babasına yetişmek için koşmaya başladı.

Cole ile aynı anda nefes verdik. Etrafımızdaki rüzgâr yavaş yavaş azalmaya başladı ve bir süre sonra daha önce olduğu gibi hafif bir esintiye dönüştü. Cole'un elimdeki eli şimdi farklı, güçlü ve sağlamdı. Ama başım dönüyordu ve geç saatin duyularıyla oynadığını düşündüm.

Cole başını aşağı indirip elindeki elime, sanki yabancı bir nesneymiş, sanki parmaklarımın onunkilere nasıl dolandığını hiç anlamamış gibi baktı. Elimi bıraktı. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda yine uzak ve kapalıydı. Soğuk zeminde sırtımız sivri taş duvara dayalı otururken gölgeler bizi birbirimizden yarı yarıya saklıyordu. Gökyüzünde yumuşak bir ışık yayılmaya başlamıştı; o kadar zayıf bir parıltıydı ki gecenin en karanlık kısmında olmasak asla fark etmezdim. Babam sabahın sinsi bir avcı olduğunu söylerdi hep. Sessiz ve hızlı bir şekilde geceye yanaşır ve onu ele geçirirdi.

“Eve gitmeliyim,” dedim pelerininimdeki yaprakları silkeleyerek. “Yarın senin sıran.”

“Ne için?” diye sordu Cole yanımda ayağa kalkıp elini sanki hâlâ ona ait değilmiş gibi avucu yukarıda tutarak.

“Bana sen hikâye anlatacaksın.”

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum.

Şafak sökerken zihnimde onlarca soruyla pencereye tırmandım ve şimdi bir şekilde tamamen sabah olmuştu. Arkama döndüm ve Wren yanımdaydı, dizlerini kendine çekmiş ve başını aşağı eğmişti, Dreska'nın tılsımı hâlâ bileğindeydi ve uyuyordu. Ürperip daha da kıvrıldı. Bazen onun ne kadar küçük olduğunu unutuyordum.

Bir an sonra cesur bakan mavi gözleri açıldı. Kaşlarını çatıp doğrulduğunda daha tam olarak uyanmamıştı bile. Bakışları doğrudan pencereye kaydı.

“Ne oldu?” diye sordum uykudan boğazım düğümlenmiş halde.

Gözlerini pencereden ayırmayan küçük kardeşim eski yorganın üzerindeki bir ipliği çekiştirmeye başladı. Wren sessiz biri değildi, bu yüzden onu böyle konuşmaz halde görmek tuhaftı. O aptal tekerlemeyi mırıldanmaya başladı ama sadece kendi kendine küçük parçalar söylüyor, orta kısımları atlıyor ve böylece sesi kesik kesik geliyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum iyice doğrularak. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip karışan yerleri çözmeye çalıştım.

Gözlerime baktı ama mırıldanmayı kesmedi.

“Edgar için mi endişeleniyorsun?” diye sordum. “Onu bulacaklar.”

Melodi sonunda kesildiğinde bile parmakları başıboş ipliği çekmeye devam etti. Sonra, “Keşke oynamayı bıraksalar,” dedi.

“Oynamak mı? Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?”

Çok ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Beni de oyuna çağır-dılar ama ben hayır dedim. Korkmuyorum,” diye ekledi hızlıca, “ama sadece, çok geç kaldılar.”

“Onlar diye bahsettiğin kim Wren?” diye sordum.

“Ed ve Cece.”

“Cecilia mı?” diye sordum, ismi boğazıma takıldı. Cecilia Porter. Şarkı çemberinde Wren’in elini tutan kız, bir tutam çil ve bir tutam kumral bukle.

Wren çocukların bir sır verirken yaptıkları abartılı tavırla öne doğru eğildi.

“Onları duydum, dışarıda.” Sabah ışıyla aydınlanmış pen-cerenin ötesindeki dünyayı işaret etti.

“Ne zaman duydun onları? Dün gece mi?”

Başını kesin bir ifadeyle sallayıp onayladı.

“Rüya görmediğine emin misin?”

Wren başını iki yana salladı ve tekrar pencereye odaklandı.

“Dışarıda bir şey mi gördün?”

“Hayır, çok karanlıktı.”

Gece rüzgârını ve neredeyse seslere dönüşen o esintiyi hatırladım.

“Cecilia’nın sesini de duyduğuna emin misin?”

Wren başıyla onayladı. “Duyduğumu biliyorum.” Odamızın dışından evin içine sesler doldu. Amcamın hırçın sesi. Bo’nun tembel konuşması. Annemin ağır, sabit sözcükleri. Ama seslerin hepsi gergin, kendi tarzlarında sıkıntılıydı. Daha çocuğun adını duymadan bile nedenini bildiğim için yutkundum. Kıyafetlerimi giyip mutfaktaki gruba katıldığım da konuşma bitiyordu.

“... yine.”

“... Maria ya da Peter ile konuştun mu?”

“... Alan hiçbir şey görmemiş.”

“... böyle bir şey yapar mı?”

“Ne oldu?” diye sordum ahşap bir sandalyeye oturarak. Ama zaten biliyordum. Annem “Cecilia” dediğinde kalbim sıkıştı.

“Kaçırıldı,” diye homurdandı Otto.

“Ya da çekip gitti,” dedi Bo bir dirseğini tezgâha yaslayarak.

“Neticede kayboldu,” diye fısıldadı annem.

“Kimse bilmiyor.”

Göğsüm sıkıştı. Wren bilmişti. Kapı eşiğinde istekli ve güçlü ayak sesleri duyuldu ve birkaç saniye sonra Tyler mutfağa daldı.

“Otto,” dedi, “adamlar toplandı.” *Nerede olduklarını* ya da ne yapmayı planladıklarını söylememeye dikkat ettiğini fark ettim. Ama öğrenecektim. Öğrenmek zorundaydım. Amcam onu başıyla onayladı ve fincanını masaya koydu.

Tyler’ın gözleri benimkileri buldu ve çenesi yukarı kalktı. Adamlardan biri olarak görülmekten gurur duyduğunu biliyordum. Odayı geçip bana doğru geldi, elimi tutup öptü çünkü amcamın önünde buna katlanacağımı biliyordu. Tyler bu anın tadını çıkarırken Otto’nun gözlerindeki ağırlığı hissedebiliyordum. Beni bırakmasını bekleyerek kaskatı kesildim ama tutmaya devam etti.

“Söz veriyorum Lexi,” dedi ağzı güçlü bir çizgi halini alırken ve kaşları ona uygun bir şekilde çatılarak, “başka biri zarar görmeden önce bu hırsız durduracağız.” Evet, *durduracağız*, diye düşündüm, yüzümü sakın bir maske gibi tutarak. Ama konuşursam ağzımdan çıkabileceklerden korkuyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve parmaklarımı yavaşça geri çektim. Gitmelerini beklerken zihnimde Cecilia’nın evine giden yolu çizmeye başlamıştım bile. Hızlı olmam gerekecekti. Bulunabilecek birkaç ipucunu da çiğnemelerini göze alamazdım.

Tyler, Otto’ya dönüp emirlerini bekledi. Amcam aramıza baktı.

“Tyler, sen burada Lexi ile kalacaksın.”

“Ne?” dedik ikimiz de aynı anda kaşlarımızı çatarak. Hayır. Bugünü kaybedemezdim.

“Ama Otto...” diye söze başladı Tyler.

“Burada kalacaksın, Tyler.” Bana döndü. “Sen de öyle. Birlikte.”

“Eğer birlikte olmamızı istiyorsan, o zaman ikimizin de aramaya gelmesine izin ver,” diye bastırdım.

“Kasabaya geri dön,” dedi amcam, Bo’ya. “Ben de hemen arkanda olacağım.” Bo silahını kaldırdı ve gözden kayboldu.

Tyler kollarını kavuşturarak masaya yaslanmıştı.

Otto köşede duran silahını başka bir şey söylemeden aldı. Annemin yanından geçerken elini hafifçe sıktı. Belki de *endişelenme ya da ben hallederim* demek istiyordu ama annem sadece başını önüne eğdi. Benim yanımdan geçerken amcamın koluna dokundum.

“Lütfen,” dedim boğazımda yükselen öfkeyi bastırmaya, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak, “aramana yardım etmeme izin ver. Dedin ki...”

Otto bana baktı ve bir an için maskesi kaydıığında ardındaki yorgun, gergin yüzü ele verdi. “Bakarız dedim ve bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Burada güvende olacaksın.” Tyler’a baktım. İşin orası amcamın güvende olma tanımına bağlıydı.

“Yardım etmek istiyorum.” Merak içindeydim, acaba o garip, rüzgârın yarattığı patika Cecilia’nın evinin yanında da olmuş muydu? Nereye varmıştı? “Sana yardım *edebilirim*.”

Boştaki elini omzuma koydu. “Eğer yardım etmek istiyorsan, annene ve kız kardeşine göz kulak olmalısın. Şu anda sen ya da Wren için endişelenmeyi göze alamam. O yüzden biz neler olduğunu anlayana dek burada kalmalısın, tamam mı?” Geri çekildi ve bir anda maske tekrar belirdi, yüzü sert çizgilere dönüştü. Bu çizgiler bana artık derin çatlakları anımsatır olmuştu.

“Lütfen Lexi,” diye seslendi odadan çıkarken. “Olduğun yerde kal.”

Otto’yu ön kapıya kadar takip ettim ve köy ile aramızdaki tepeler tarafından yutularak gözden kaybolmasını izledim.

“Üzgünüm amca,” dedim küçülen gölgesine. “Yapamam.”

Birinin parmaklarını omzumda hissettim. Tyler saçımın arkasını öptü.

Ona döndüm ve onun da benim kadar hüsrana dolu olduğunu görünce şaşırdım.

“Sana bir şey sorayım,” dedi, başımın üzerinden Otto’nun gittiği yola bakarak. “Sence neden kalmamızı istedi?”

“Nereden bileyim Tyler? Belki de bir kız olduğum için ve beni yardım edemeyecek ya da herhangi bir şey yapamayacak kadar zayıf gördüğü içindir.”

“Senin zayıf olduğunu düşünmüyor... Ben de düşünmüyorum.” Başını, alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar eğdi. “Otto senin o yabancıyı görmeye gittiğini düşünüyor. Bu yüzden kaçıp durduğunu.”

“Neden böyle bir şey...”

“Ve bence,” diye fısıldadı, “haklıydı.”

“Peki neden bunu yapayım?” Onu itip koridora geri döndüm. Tyler da beni izledi.

“O tehlikeli, Lexi.”

“Bunu bilmiyorsun,” dedim çok hızlı bir şekilde ve ekledim: “Ben de bilmiyorum.”

Tyler kolumdan tutup beni duvara doğru itti. “Onu ne zaman gördün?”

Ellerini omuzlarımdan iki yanına koyarak beni âdeta bir kase fese aldı.

“Bu o yabancıyla ilgili değil,” dedim yavaşça. “Cecilia ve Edgar’la ilgili.”

“Bağlantılı olmadıklarını nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bugün gizlice dışarı çıkacaktım...”

“Onu görmek için mi?”

“Hayır!” Göğsüne bastırdım ama yerinden kımıldamadı. “İpucu, iz, bizi çocuklara götürebilecek *herhangi bir şey* aramak için!”

Daha da yaklaştı ve ağırlığıyla beni sabitledi. “Bana *yalan* söyleme!”

“Tyler Ward.” Annemin sesi birden ortamı böldü. Mutfak kapısında duruyordu; üstü başı un içinde, gözleri sakın ve maviydi.

Tyler ile donup kaldık, annemin varlığı bizi su gibi ıslatmıştı.

Sonunda Tyler omuzlarını düzeltti ve bir elini saçlarında gezdirdi. “Evet, Bayan Harris?”

“Ocak için birkaç kütüğe daha ihtiyacım var.” Ön bahçeyi işaret etti. “Rica etsem getirir misin?”

Tyler uzunca bir süre bana baktıktan sonra hafifçe gülümsedi. “Elbette.” Ön kapıyı arkasından sıkıca kapatarak dışarı çıktı.

Duvara yaslandım. Annem de mutfağa çekildi.

Zihnim netleşmeden önce birkaç saniye kapalı kapıya baktım ve annemin bana ne sunduğunu o anda fark ettim. Bir şans. Derin bir nefes aldım ve annemi ikna etmeye hazır bir şekilde mutfağa kadar peşinden gittim ve onu ocağın yanında, bolca odun yığını olan ateşe birkaç dal eklerken buldum. Gözleri benimkileri buldu. Ve boş değillerdi. Ellerini önlüğüne sildi, açık mutfak penceresini işaret etti ve sadece tek bir kelime söyledi.

Mükemmel, net bir kelime.

“Git.”

Botlarımı bağladım ve yola çıktım. Evin arkasından dolaşıp küçük bir tepenin ardından ilerledim ve ön bahçedeki odun kesme kütüğünün görüş alanından sağ salım uzaklaştım. Zihnim köyün üzerinde geziniyor; kuzeyi, güneyi, doğuyu, batıyı ve aradaki her şeyi haritalandırıyor.

Annemin rahatlama alanı hamur yoğurmaksa benimki de yürümek ve koşmaktır. Hareket etmek. Üç yıldır hiç durmamıştım.

Botlarım bozkırda ilerlerken, geceleri bu tepeleri saran müziği düşündüm. Yetişkinler fark etmiyor gibiydi ya da fark etseler de söylemiyorlardı. Ama Wren bunu açıkça duyuyordu ve ben de anlamlandıramadan hemen önce parçalanan *bir şey* duyuyordum. Neden?

Köy meydanına ulaştım, her yer garip bir sessizliğe gömülmüştü. Daha birkaç gün önce köylülerle dolup taşan bu yerde şimdi kimse yoktu, sadece kaldırım taşlı yollar ve birkaç alçak ve yıkık dökük duvar vardı.

Sıradaki kim olacaktı? Durdum ve çember oyununu düşünmeye çalıştım. Edgar, Wren'in bir yanında, Cecilia diğer yanındaydı ve şimdi ikisi de kayıptı. Başka kaç kişi oynuyordu? Sırım gibi bir çocuk hatırlıyordum, belki sekiz yaşında. Sonra ikizler Rose ve

Lilly'nin yanında Riley Thatcher vardı. Ve ağabeyleri Ben. Emily Harp da orada mıydı? Küçük bir kızdı, Wren'in yaşlarında, koyu renk saçları örgülüydü. Ailesi Near'ın güney ucunda yaşadığından Wren'le sık sık bir araya gelmezlerdi ama doğum günleri arasında sadece bir ay olduğu için onu hatırlıyordum. Hafızamı zorladım ama çemberi tam olarak yeniden kuramıyordum. Rose ve Lilly dört yaşında yoklardı ve ağabeyleri de benden sadece bir yaş küçüktü. Ama Riley ve Emily... Geceleri arkadaşlarının seslerini duyuyorlar mıydı?

Unuttuğum kim vardı?

Wren. Zihnimin gerisindeki küçük bir ses listeye küçük kız kardeşimi de ekledi. Ürpererek başımı salladım.

Her şeyin bir sırası vardı. Ve şimdi sıra Cecilia'daydı.

Köy sessiz, evlerin kapıları kapalıydı. Cecilia'nın evi göründü, meydanın hemen arkasındaki küçük bir kümedekilerden biriydi. Binaların yakınlığı düşünüldüğünde küçük kıızı kaçıran her kimse yakalanmaktan korkmamış olmalıydı. Adamların henüz bulamadığı ipuçlarını bulma umuduyla evlere doğru ilerledim.

Tam yaklaşmıştım ki açık bir kapıdan tanıdık bir ses duyuldu, ne kadar usulca konuşursa konuşsun anında ayırt edebileceğiniz tona sahip bir ses. Magda'ninkinden daha tok olsa da yeterince keskindi. Dreska. Ayaklarım otlu toprağa takılınca neredeyse tökezliyordum. Kız kardeşler köye neredeyse hiç adım atmazlardı.

Sanki yere döktüğü ya da bulamadığı bir şey için kendi kendine mırıldanıyormuş gibi gelse de sözlerini bitirdiğinde yaşlı ama daha az belirgin başka bir ses yükseliyordu.

"Oradaydım," dedi Dreska ve konuştuğu kişi adına irkildim. Evin taşları sanki birbirine sürtünüyordu. "Sen değildin Tomas. Sen anne babanın zihninde bir düşünce bile değildin, annenle

baban bile yoktu bu dünyada, *onların* anne babası da yoktu. Ama *ben* oradaydım...”

Yarı açık kapıdan içeri bakma riskini aldım ve Dreska’nın bastonuna yaslanmış, boğumlu bir parmağını Efendi Tomas’ın göğsüne bastırdığını gördüm. Hiç kimse Konsey üyelerine, özellikle de üçünün en yaşlısı olan Efendi Tomas’a karşı bırakın el kaldırmayı, sesini bile yükseltmezdi. Saçları bembeyaz, teni Efendi Eli’inki gibi kâğıt kadar inceydi. Ama gözleri açık renk, yeşil ile gri arasında bir tonda ve her zaman kısıktı. Çok yaşlı olmasına rağmen korkutucu derecede uzun boyluydu ve diğerleri gibi yaşla birlikte kamburlaşmamış, dimdikti. Kapının hemen içinde durmuş, Dreska’ya bakıyordu.

“Öyle olabilir.” Sesi zayıf ve yorgundu. “Ama sen de bilmiyorsun...”

“İşaretlere bak.” Dreska sözünü kesti. “Onları görüyor musun? Ben görüyorum. Sizin, sırların ve unutulmuş gerçeklerin koruyucusu olmanız gerek. Nasıl göremezsiniz...” diye devam ederken birden sustu, ev titriyordu.

“Görüyorum Dreska ama onu canlı gördüysen öldüğünü de görmüşsündür.”

Dreska, “Oradaydım. Sizin atalarınızın suçlarına tanıklık ettim. Bunu siz yaptınız...” diye homurdanırken, Efendi Tomas burnu sanki kötü bir koku almış gibi kırışarak tekrar araya girdi.

Sesi iyice alçalmıştı ve odanın içine girmeden onu iyice duyamayacaktım. Duyabildiğim tek kelime *cadı* oldu. Ve sonra Dreska sıcak kömürün üzerine damlayan su gibi bir tıslama sesi çıkardı.

“Beni sına, Dreska Thorne...” dedi yaşlı adam daha yüksek sesle. “Bir ağaç büyür, çürür ve yerine yeni şeyler çıkar.” Solgun gözleri ona doğru parıldıyordu. “Bir ağaç, çürüdükten sonra, kabuğu ve her şeyiyle bütün olarak yeniden topraktan çıkmaz... Ve bilmelisin ki...”

Ama görünüşe göre Dreska'nın canına tak etmişti. Ellerini havaya kaldırdı, sanki kemikli omuzlarında sönmekte olan birkaç alev varmış gibi, onları adama doğru salladı ve öfkeyle dışarı çıktı. Kendimi kapıdan olabildiğince uzaklaştırdım ve bu tarafa yeni gelmiş gibi davrandım. Ama tam orada, Dreska'nın yolunda duruyor olsaydım da bir önemi olmazdı. Kendi kendine mırıldanarak topallaya topallaya yanımdan geçti.

"Hepsi aptal," diye söyleniyordu topraktan pürüzsüz, koyu renkli bir taş alırken. Konsey'e ait üç evden topallayarak uzaklaştı ve gri güne karşı daha büyük bir kümenin toplandığı doğu yönüne döndü. Dreska bastonunu kullanarak birkaç taşı ve birkaç sağlam dalı daha yerlerinden söktü, sonra da eğilip onları kirli önlüğünün içine topladı. Neyin peşinde olduğunu merak ederek onu izledim.

"Sopalar ve taşlar, Lexi Harris," dedi aniden, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

"Kemiklerimi mi kıracaklar?" diye bitirdim.

"Hayır, aptal kız, *sopalar ve taşlar*. Kuş yapmak için." Topallaya topallaya yürürken o hırıltılı sesiyle yarı şarkı söylüyor gibiydi. "Köyden toplanmış, her köy kapısına çivilenmiş, geceleri izleyen gözlere dönüşür kuşlar, kötülükleri art arda kovalar." Bana baktı, hâlâ tam olarak durmadan önce sallanıp duran devrilmiş bir bardak gibi sallanıyordu. Bir farkındalık, bir cevap bekliyordu benden. Ona hiçbir şey söylemeyince başını salladı ve eğilip yoldan başka bir sopa aldı. Gülümseyerek onunla bana vurdu. Kolumu ovuşturdu.

"Tanrım, çocukların ne kadar az şey bildiğini unutmuşum," dedi sopanın ucuyla beni dürterek. "Uzun zaman önce, Cadının Tekerlemesi popüler olmadan çok önce, bir düzine başka tekerleme biliyorduk. İnsanların hâlâ mantıklı olduğu zamanlardı onlar. Ben çocukken."

Herkesin hayata daha genç başlaması gerektiğini biliyordum ama Magda ve Dreska'yı şimdiki çarpık ve yaşlı hallerinden başka bir şey olarak hayal etmem mümkün değildi. Daha doğrusu, aklımda bir şeyler canlandırabiliyordum ama ortaya çıkan şey Dreska'dan sadece birkaç santim daha kısa ve onun kadar kırışık, Wren'inki kadar tiz bir sese ve daha geniş bir gülümsemeye sahip ama artık dişleri olmayan grotesk bir şeydi.

Gözlerimi kapatarak aklımdaki görüntüyü düzeltmeye çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda Dreska topallayarak köyün etrafından güneye doğru kıvrılan patikadan evine doğru ilerliyordu.

"Dreska," dedim aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Wren arkadaşlarının onu bozkıra çağıran seslerini duyduğunu söyledi. Onları tam olarak duyamıyorum, kelimeler ben daha anlamlandıramadan dağılıyor ve yetişkinler hiçbir şey fark etmiyor gibi." Yeşil gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi üzerimde sertleşti. "Ama herkes bir iz bırakır ve geride hiçbir iz yok. Tek düşünebildiğim başka bir şeyin onları cezbedip uzaklaştırdığı, bir..." Cadı demek istiyordum. Cadı işi. Ama bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Near'da sadece iki cadı vardı ve ikisi de bunu yapmazdı.

Dreska'nın bir şey söylemesini bekledim, herhangi bir şey, cümlemi kaldığı yerden devam ettirmesini ama o sadece keskin gözleriyle bana baktı. Sonunda gözlerini kırıştırdı.

"Geliyor musun?" diye sordu ve patikaya doğru dönerek evlerden uzaklaştı. Tereddüt ettiğimi görünce de ekledi: "Genç ve aptalsın Lexi Harris ama Near'ın geri kalanından daha fazla değil. Hatta belki çok daha az. Tıpkı baban gibi." Bunu söylerken sanki ona benzememin iyi bir şey olduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çatı.

Onunla gitmek, Cole'u tekrar görmek, sopalar ve taşlarla dolu önlüğü daha fazla bir şeye dönüştürmesini izlemek ve so-

nunda cevaplayabileceği sorular sormak istiyordum. Ama önce bunu bitirmeliydim.

Cecilia'nın evine doğru bakarak, "Yakında uğrarım," dedim. "Söz veriyorum."

Dreska omuz silkti ya da ben öyle sandım, sadece ağırlığını değiştiriyor da olabilirdi pekâlâ. Kulübesine giden neredeyse görünmez bir patıkaya saptı.

Son anda, "Near Cadısı gerçektir," dedim. "Değil mi?" diye ekledim daha uysal bir sesle. Ama arkasını dönmeyince beni duymadığını düşündüm.

Yürüyordum ki bana seslendiğini işitince hemen arkama döndüm. "Elbette gerçektir. Masalların hep bir kaynağı vardır." Ve bunu söyledikten sonra tepeler arasında gözden kayboldu.

Cecilia'nın evine doğru döndüm. Dreska bana gülememiş, sorularımı geçiştirmemişti. Kendimi sanki babamdan beri kim-senin girmesine izin verilmeyen bir kapının anahtarını kazanmış gibi hissettim. "Baban gibi," demişti ve bu iki kelime etrafımı bir zırh gibi sardı. Eve vardığımda kapıyı hızlıca çalmadan önce amcama dair bir iz görmek için son bir kez etrafa göz attım. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve içeri çekildim.

Cecilia'nın evi bir bedenler yığınydı.

Eller beni içeri doğru yönlendirirken ve vücutlar yer açmak için hareket ederken yeni keşfettiğim gücüm yavaş yavaş azaldı. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok kişiyi en son gördüğümde babamın cenazesindeydim. Ortamın atmosferi bile aynıydı. Sanki endişeyi ve ızdırabı tamamen örtebilirmiş gibi çok fazla koşturuyorlar, yer değiştiriyorlar ve sohbet ediyorlardı. Ve kaybı. Cecilia çoktan ölmüş gibi davranıyorlardı. Sanki mideme taş oturmuş gibi hissettim.

Odadaki kadınlar fısıldıyor, ellerini ovuşturuyor ve birlikte başlarını öne eğiyordu.

“Yeterince detaylı arama yapmıyorlar.”

“Otto onları neden bulamadı?”

“Önce Edgar, şimdi de Cece. Sırada ne var?”

Cecilia'nın annesi Bayan Porter, bir mutfak sandalyesinin kenarına oturmuş, incecik kollarıyla başka bir kadının omzunu kavramış, hıçkırıkları kasılmalara dönerek ağlıyordu. Arkadaşı onu susturdu. Odayı hızlıca dolaştım.

“Pencere, pencere,” diyordu Bayan Porter defalarca. “İçeriden de dışarıdan da kilitliydi. Nasıl olabilir...” Başını salladı ve kadınlar

etrafını sarmışken bu şekilde söylenerek, aynı lafları tekrarlayarak devam etti. Amcamı görmek için odayı taradım ama hiçbir yerde yoktu. Aslında hiçbir erkek yoktu. Hepsi dışarıda çocuğu arıyor olmalıydı. Kadını rahatlatmak isteyip nasıl yapacağını bilmeden yaklaştım. Biri dirseğime dokunup adımı mırıldandı. Onun yanına ulaşana dek kadınlar denizinde ilerledim.

“Bayan Porter,” dedim usulca ve başını kaldırdı. Ona bakmak için diz çöktüm. Şimdi yine kenetlenmiş ellerine bakmaya ve pencere hakkında bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

“Tuhaf bir şey fark ettiniz mi?”

Başını iki yana daha sert salladı, gözleri kıpkırmızıydı. Ağzını açtı ama konuşmadı ve bir an çığlık atabileceğini düşündüm. Bu soru, odanın dört bir yanından bana sert bakışlar atmalarına ve sanki diğer herkesle birlikte oturup hıçkıra hıçkıra ağlamam gerekiyormuş gibi birkaç kınayan ses duymama neden oldu.

“Bayan Porter,” diye ısrar ettim.

“Onlara zaten söyledim,” dedi, başı hâlâ iki yana sallanıyordu. “Pencere. Pencereyi kilitli tutuyoruz. Cece...” Ağlama isteğini bastırdı. “Gezmeyi severdi, bu yüzden pencereye biri içeride, biri dışarıda olmak üzere iki mandal koydurmuştuk. Onları kitlemişim. Yaptığıma eminim. Ama bu sabah ikisi de açıktı.”

Kaşlarımı çattım. “Cecilia dün gece bir şey söyledi mi? Sıra dışı bir şey?”

“Hayır, hiçbir şey söylemedi,” diye fısıldadı boğuk ve ince sesiyle. “Neşeliydi, mırıldanıyor ve oynuyor gibiydi.”

Tenimin ürperdiğini hissettim. “Mırıldanıyor muydu? Şarkıyı biliyor muydunuz?”

Hafifçe omuz silkti. “Çocukları bilirsiniz, her zaman bir şeyler söylerler...”

“Hatırlamaya çalışın,” diye bastırdım. Gözleri hâlâ odanın karşısındaki bir duvara sabitlenmiş durumdaydı.

Yutkundu ve kırık notalar ve tuhaf duraklamalarla dolu sessiz bir melodi mırıldanmaya başladı ama ben bunu biliyordum. Sesi alçalırken içimi bir ürperti kapladı. Parmaklarımla avuçlarıma bastırıyordum, ellerimi gevşetip tenimde minik hilaller bıraktığımı gördüğümde irkildim.

“Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Herhangi bir şey...”

“Bu kadar yeter, Lexi,” diye uyardı kadınlardan biri ve Bayan Porter’ın şarkısının melodiden çıkıp sessiz hıçkırıklara dönüşüğünü fark ettim. Aniden birkaç çift göz bana kötü kötü bakmaya başlamıştı. Ellerimi Bayan Porter’ın ellerine koydum, hafifçe sıktım ve ayağa kalkarken bir özür fısıldadım. Gözlerim bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışarak odayı taradı.

Kapılardan biri bir koridora açılıyordu ve aniden oraya, o boş alana çıkmak ve bu kadınlardan uzaklaşmaktan başka bir şey istemez oldum. Bayan Porter’ın iki büklüm hali bana kendi annemi çok fazla hatırlatıyordu, önce babamın yatağının üzerine eğilmiş halini, sonra da tüm köy evimizin dışına taşarken sessizce yas tutup fırınının üzerine eğilmiş halini. Kollar ve bacaklardan oluşan karmaşalar, sarılmalar ve öpücükler ve okşanan saçlar, duaların alçak mırıltısı, parmakların nazik tutuşu.

Koridordan Cecilia’nın odasına doğru süzıldüm, kolu çevirdim ve içeri girip gözden kayboldum.

Örtüler bir kenara atılmıştı. Yatağın önünde bir kilim vardı ve bir köşesi, sanki hâlâ yarı uykulu küçük bir çift ayak yerde sürünüyormuş gibi yukarı kıvrılmıştı.

Ve pencere şimdi kapalıydı. Parmaklarımı içerideki mandalın üzerinde gezdirdim. Diğer tarafta da aynısından vardı. Dıştaki mandal hâlâ açıktı ama içerideki tekrar kilitlenmişti. Metal çubuğu yana doğru itince mandal serbest kaldı. Parmaklarımla çerçeveyi yokladım ama ahşap eski ve sertti. Altı yaşında bir çocuğun onu yukarı kaldırabileceğinden şüpheliydim. Çektim

ve tahta gürültülü bir iniltiyle bir avuç kadar yukarı kaydı ve beni arkama hızlıca bir göz atmaya zorladı. Pencerenin ardında yabani otlarla kaplı zemin uzanıyordu ve izinsiz girildiğine dair tek işaret, birkaç metre ötede, insan çizmelerinin çimenleri düzleştirdiği birkaç çiğnenmiş bölgeydi. Düşme ya da atlama izi de pencerenin hemen dışında ayakların yere değdiği bir yer de yoktu. Hiçbir iz yoktu. Tam geri dönecekken Cole'u ve rüzgârın oluşturduğu patikayı hatırladım.

Başta uzaktaki birkaç çatıdan başka hiçbir şey görmedim. Sonra yavaşça dünya değişti, bazı şekiller geri çekilirken diğerleri belirdi. Güneşin ne kadar yüksekte olduğu düşünüldüğünde olması gerekenden daha uzun bir gölge belirdi. Sanki karmakarışık otlar Edgar'ın evinin yanında olduğu gibi eğilip bükülüyor ve bir kavis çiziyordu. Eteğimi toplayıp botlarımı pervaza dayadım ve atlayabilmek için kendimi yukarı çektim.

“Onu kasabadan kovun.”

Hemen odaya geri dönüp kendimi pencerenin yanındaki duvara yasladım. Nefesim boğazımda öyle hızlı tılandı ki neredeyse boğulacaktım. Amcam ve birkaç kişi daha Cecilia'nın evinin köşesini dönmüştü ve pencerenin hemen dışında, durdukları yerde homurdanıyorlardı.

“Ve kaçmasına izin verelim öyle mi?”

“Geri gelme riskini göze mi alacağız? Hayır.” Ses temiz havayı keserken hırçın ve kısıktı. Otto. Parmaklarım pencerenin yanındaki ince perdeye dolandı.

“Eric onu gece yarısı buralarda gördüğünü söylüyor,” diye katıldı Bay Ward. “Bundan emin olduğunu söylüyor.” Eric Porter. Cecilia'nın babası.

“Saat kaçta?” diye sordu Otto.

“Geç. Eric uyuyamadığını, verandada durduğunu ve o çocuğu gizlenirken gördüğüne yemin edebileceğini söylüyor.”

Bu bir yalandı. Öyle olmalıydı. Cole beni gördüğünü ve takip etmeye karar verdiğini söylemişti. Asla bu tarafa gelmezdi. Ve sonra birlikte de buraya hiç gelmemiştik. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kumaşı sıktım. Korku hayaletler yaratıyor olmalıydı.

“Elindeki tüm kanıt bu mu?” diye karşı çıktı Bo mide bulandırıcı bir ilgisizlikle. Av bıçağıyla tırnaklarının altındaki kiri kazırken omuz silktiğini hayal edebiliyordum.

“Onda bir tuhaflık var,” dedi Tyler ve koridorda yüzünde gördüğüm o incinmiş gururu ve daha kötü bir şeyi anımsadım.

Tyler. Eğer o buradaysa, Otto evde olmadığımı biliyor demekti. Yutkundum ve kendimi pencerenin yanındaki duvara iyice bastırdım. Bugünü en iyi şekilde değerlendirmeliydim artık.

“Başka neye ihtiyacımız var?” diye ekledi Tyler.

“Maalesef evlat,” diye katıldı yaşlı bir adam, yorgun ama sabırlı bir sesle, “bundan biraz daha fazlasına.” Bu sesi tanıyordum. Yavaş ve dengeli. Konsey’in üçüncü üyesi, Efendi Matthew.

“Ama Eric’in tüm söylediği bu değildi,” diye üsteledi Bay Ward. “Yabancıyı çok yakından izlediğini ve bir anda bulunduğu yerden yok olduğunu söyledi. Öylece kaybolmuş.”

Cole’u gördüğüm o ilk geceyi hatırladığımda kalbim sıkıştı. Kulaklarım panjurların kapanma sesiyle çınladı.

“Nasıl yani?” diye homurdandı Otto.

“Yok olmuş. Gözlerinin önünde.”

“Hiçbir ipucu olmadığını fark etmedin mi Otto? Hiçbir iz? Belki bunun onunla bir ilgisi vardır.”

“O da işin içinde.”

“Ondan kurtulmamız gerek.”

Babam, *korkudan iyi bir şey çıkmaz*, derdi. *Zehirli bir şeydir.*

“Peki ya o yapmadıysa?”

“O yaptı.”

“Bahse girerim, onu konuşturabiliriz,” dedi Tyler. Sesiindeki sırtıtmayı duyabiliyordum. “Bize çocukların nerede olduğunu anlatmasını sağlarız.”

“Kız kardeşlerin onu koruduğunu unutuyorsun,” dedi Efendi Matthew.

“Ama *onları* kim koruyor?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Durun bakalım,” dedi bir başkası endişeyle.

“İstemeyiz...”

“Neden? Bana o cadılardan gerçekten korktuğunu söyleme. Hepsi kuruyup kalmış ve büyüleri de öyle.”

“Neden oraya gidip yabancıyı talep etmiyoruz?”

“Neden daha fazla çocuğun kaybolmasını bekleyelim ki?” diye kükredi amcam. “Her şey o çocuk geldiğinde başladı. Daha kaç çocuk kaybedeceğiz? Jack, senin bir oğlun var. İki yaşlı cadıdan korktuğun için Riley’yi kaybetmek ister misin? Yengemin de iki kızı var ve onları korumak için ne gerekiyorsa yaparım.”

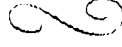
“Matthew,” dedi Otto, Konsey üyesine danışmak istercesine. Adamı hayal ettiğimde, yüzü diğerlerinden daha yumuşaktı, burundaki küçük gözlüklerin arkasındaki mavi gözleri neredeyse uykulu görünüyordu.

Diğer adamlar da homurdanarak onayladılar. Matthew başıyla onaylamış olmalıydı. Evin taşlarına çarpan metalin sesini duyabiliyordum. Silahlar mıydı bunlar?

Duvar boyunca küçük bir adım atma riskini göze aldım.

“Gidelim o zaman,” diye gürledi amcam ve diğerleri toplandı. “Bu işi şimdi bitireceğiz.” Elini evin yan tarafına vurunca sıçrayıp alçak bir rafa çarptım. Sesler azalırken kalbim hızla çarpıyor, sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Ona karşı yalanlarla dolu bir suçlama oluşturunlardı. Ama şu anda çocuklar kaybolmuşken ve suçlayacak kimse yokken, yalanlar yeterli olacaktı.

Cole’u uyarmalıydım.

Dreska'nın gittiği ve köy meydanının etrafında kıvrılan yoldan güneye dönerken toprak babamın botlarının altında kayıyordu. Bu yol dolambaçlıydı, bu yüzden adamlar asla bu yolu kullanmayacaklardı ve acele edersem kız kardeşlere onlardan önce ulaşabilecektim.

Köyün dış mahalleleri boyunca koştum. Zihnimde, Cole parlayan gözleriyle karanlık bozkırda belirliyordu. Bir rüzgâr esiyor ve duman gibi ortadan kayboluyordu.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp aceleyle doğuya yöneldim.

Kıyafetimin kollarını aşağı indirdim ve üzerime daha kalın bir şeyler giyinmediğim için kendime kızdım. Tepeden alçak taş duvara doğru tırmanırken rüzgâr ısıırıyordu. Kız kardeşlerin evi görüldüğünde, kısmen koşmanın verdiği çabadan kısmen de kulübeye dokunulmamış olduğunu görmenin verdiği ani rahatlama dan dolayı göğsüm sıkıştı. Amcamın adamlarından erken gelmiştim. Duvardan atladım ve tereddüt ederek durdum.

Burası çok sessiz, çok kapalıydı.

Barakanın kenarı kulübenin arkasından gözücüyordu ama Cole'un gri pelerini çivisinde değildi.

Kız kardeşlerin kapısına ulaştım ve tam kapıyı çalmak üzereyken içeriden sesler, boğuk kelimeler ve ardından kendi ismimi duydum. Kendi ismimizi duyduğumuzda dünyanın sessizleşmesi garip bir şeydi; sanki duvarlar, yol açmak için inceliyor gibi. Rahatlayarak yumruğumu açtım ve parmaklarımı kapıya dayadım. Daha iyi duyabilmek için yakınlaştım. Ama kelimeler yine boğuktu, bu yüzden köşeyi dönüp üzerinde kabaca yerleştirilmiş bir pencere olan bir sonraki duvara geçtim. Cam eskiydi, ahşap çerçeve çatlıyordu ve aradaki boşluktan sesler dışarı sızıyordu.

“Lexi yakınlarda bir çocuk çorabı buldu.”

Pervazın üzerinden baktım ve loş odada, Cole'un sırtı bana dönük, ince silüetini gördüm. Ocağın yanındaki sandalyede oturmuş, koyu renkli taşlara bakarken Dreska da uzun ve düğümli bastonuyla etrafında dönüyordu. Magda sepetinden bir şeyler çıkararak mırıldandı. Cole'u kulübenin içinde, rüzgâr ve karışık otlar olmadan görmek tuhaf gelmişti. Sandalyeden daha fazla yer kaplamıyordu.

"Hepsi bu kadar mı? Başka bir iz yok mu?"

"Bir şey var," dedi Cole ayağa kalkarak. Şöminenin yanına gitti, uzun soluk parmakları şöminenin üzerinde gezindi. "Rüzgârın açtığı bir patika var bozkırda. Silik. Lexi'ye gösterdim."

Magda'nın kaşları kalktı, kırıışıklıkları çoğaldı. "Nereye gidiyordu?" diye sordu.

"Buraya."

Dreska küçük bir tıslama sesi çıkardı. "Ama köylülerin hiç şansı yok."

Dreska'nın sonraki sözleri boğuktu ve daha iyi görebilmek için eğildiğimde ayağımın altındaki dağınık kayalar yerlerinden oynadı.

"Ve bulacaklarını da sanmıyorum," dedi Magda acımasızca.

"Peki ya Lexi?" diye sordu Dreska, sanki bana bir şey soracakmış gibi pencereye doğru dönerek. Bakışları beni bulmadan hemen önce eğildim.

"Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyor," dedi Cole.

Tüylerim diken diken oldu. *Neyden?*

"Bulacaktır." Dreska'nın sesi bu kez çok yakındı, camın hemen ardındaydı. Daha da aşağı eğildim ve kendi nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kelimeleri zar zor duyabiliyordum.

"Eğer ona söylemezsen..." diye ekledi Dreska kulübenin derinliklerine doğru ilerlemeden önce. Sesi giderek uzaklaştı. Cole cevap verdi ama o da uzaklaşmıştı ve sesleri bana ulaştığında

boğuk seslerden başka bir şey duyulmuyordu. Daha fazlasını yakalayabilmek umuduyla aceleyle evin ön tarafına döndüm.

Fakat o sırada ön kapı açıldı ve Cole ile yüz yüze geldim.

Dönüp kaçma, hatta bir adım geri atma dürtüsüyle savaştım. Onun yerine gözleriyle buluşup dik dik baktım.

“Bana ne söyleyeceksin Cole?” diye sordum sessiz ve kızgın bir şekilde. Ağzı bir an açılıp kapandı, kaşları çatıldı. Ama sonra çenesi kapandı ve hiçbir şey söylemedi. Bıkkınlıkla bir iç çektim ve arkamı dönüp uzaklaştım. İnanılır gibi değildi. Ben ona yardım etmek için amcamın gazabını göze alıyordum ve o bana gerçeği söylemiyordu bile.

“Lexi, bekle.” Cole’un sesi kulaklarımdaki rüzgârı kesti ve sonra yanımda belirdi. Kolumu tutup beni durduracaktı ki parmakları sadece tenimin üzerinde gezindi.

“Bırak da açıklayayım,” dedi ama daha da hızlandım. Fazla hızlandım. Ayakkabım bir taşa çarptı ve tepeden aşağı devrildim. Gözlerimi kapatıp kendimi düşüşe hazırladım ama düşmedim. Omuzlarımin etrafında serin kollar hissettim ve Cole’un kalbinin atışını duydum. Kendimi geri çektiğimde rüzgâr saçlarımı ve elbisemi çekiştiriyordu.

Kollarını göğsünde bağladı.

“Lexi, duyduğun şey...”

Elimi saçlarımin arasından geçirdim. “Cole, sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Kaşlarını çattı ama bakışlarını kaçırmadı. “Biliyorum...”

“Ama benden sır saklıyorsan bunu yapmam mümkün değil.”

“Sen...”

“Kasabadaki herkes kayıp çocuklar için *seni* suçlamak istiyor. Amcam ve Konsey şu an seni arıyor.”

Tepeden aşağıya, koruya ve Otto’nun adamlarının geçeceği dar patikaya baktım ama orada kimse yoktu. Yine de ağaçların

derinliklerinde, ayaklar altında çatırdayan dalların ve yaprakların sesini duyduğuma emindim. Cole bakışlarımı takip etti.

“Bu taraftan,” dedi kulübenin yanından barakayı işaret ederek. Aşağıdaki ağaçlar arasından gerçek bir çatırtı duyuldu ve beni barakanın yanından geçirmesine izin verdim. Koru, tepe ve kız kardeşlerin evi şimdi sarkık ahşap kirişlerin ardında kaybolmuştu. Cole tepelere doğru döndü. Uzanıp elimi omzuna götürdüm, gerildi ama geri çekilmedi. Parmak uçlarımı ona bastırıp onu tarttım.

“Bana söylemediğin şey ne?” diye sordum.

Ve bir an için bana gerçekten söyleyeceğini düşündüm. Kafasının içinde kelimelerle oynadığını görebiliyordum. Beceriksizce. Bir keresinde kilerde bulduğum üç elmayla jonglörük yapmaya çalışmıştım. Ama sonunda hepsini öyle fena ezdim ki annem elmalı ekmek yapmak zorunda kaldı. Denediğim süre boyunca hareketlerde kaybolup durdum. Hepsine aynı anda konsantre olamıyordum.

Cole’un elmalardan birini bana vermesini isterdim. Sonra bana baktı ve aynı üzgün, yarım yamalak gülümseme belirdi. Sanki bir tanesini bana vermeye karar vermiş ama benim de çeviremeyeceğimi biliyormuş gibi. Sanki ikimizin de bir şeyleri gereğinden fazla zedelememiz için bir neden yokmuş gibi.

Elimi uzattım.

“Yardım etmeme izin ver.”

Açık avucuma baktı.

“Hikâyemi bilmek istiyorsun,” dedi, o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki elimdeki çizgileri sayıyor olmalı diye düşündüm.

“Uzun zaman önce, günlerden bir gün, bir adam, bir kadın, bir oğlan ve insanlarla dolu bir köy vardı. Sonra köy yandı. Sonra hiçbir şey kalmadı.”

Nefesimi tutup devam etmesini bekledim. Ama Cole arkasını döndü, Near’ın bitip bozkırın başladığı noktaya doğru ilerledi. Hiç deniz görmemiştim ama Magda bana sonsuza kadar devam

eden dalgalar hakkında hikâyeler anlatmıştı. Bunun gibi göründüğünü hayal ediyordum, sadece mavisî.

“Hikâye anlatmakta pek iyi değîlsin,” dedim onu gülümsetmeyi umarak ama o çok üzgün görünüyor, bakışlarını bozkırdan ayırmıyordu. Etrafımızı saran rüzgâr ıslık çalıyor, bizi oraya buraya savuruyordu.

Sonra anladım. “Köyünüz yandı mı?” diye sordum gri giysilerine, yanmış görünümlerine bakarak ve ona verdiğim isimden neden nefret ettiğini aniden fark ettim.

“Tanrım, Cole... Ben...”

“Sorun değil Lexi. Güzel bir isim.”

“Bana gerçek ismini söyle.”

Çenesi gerilerek arkasını döndü. “Cole iyi. Alışıyorum.”

Kulübenin kapısının açıldığını ve kız kardeşlerin topallayarak dışarı çıktıklarını duydum. Dreska’nın bastonu yere vuruyordu.

Dönüp barakaya doğru yürüdüm ve onları bahçede gördüm. Dreska’nın sert gözleri tepenin aşağısındaki patikadan geçmeden önce bize doğru kaydî. Cole’un arkamdan geldiğini hissettim.

“Nasıl hayatta kaldın?” diye sordum kendimi durduramadan. Bana baktı, kelimeleri ağzında tartıyordu ve sanki boğazından aşağı inmeye çalışıyorlardı.

“Yangın benim suçumdu,” diye fısıldadı.

“Nasıl?” diye sordum. Ama bana öyle yalvaran bir bakış attı ki içinde acıdan, kayıptan ve çok daha büyük bir şeyden başkası yoktu. Nefesini sabit tutmaya çalışıyor, sanki ağlamaktan korkuyormuş gibi çenesini sıkıyordu. Ya da çığlık atmaktan. Bunu anlayabiliyordum çünkü babamın ölümünden hemen sonra ben de böyle hissetmişim. Bağırarak istiyordum ama sanki ciğerlerimdeki tüm hava çalınmıştı. Sanki bir parçamı dışarı açacak olsam hepsi dışarı dökülecekmiş gibi. Cole gözlerini kapattı ve sanki bu onu kontrol altında tutabilecekmiş gibi elleriyle kaburgalarını sardı.

“Lexi,” dedi, “ben...”

Ama sonra adamların sesleri duyuldu. Otto'nunki diğerklerinden daha yüksekti.

Cole'un gözleri sanki bir trans halinden uyanmış gibi koyu ve gri, kocaman açıldı. Ağzı ince bir çizgiye döndü. Onu barakanın gölgesine doğru itip tahtaya yasladım.

Köşeden bakınca aşağıdaki korunun girişindeki adamları seçebiliyordum. Kavga ediyor gibiydiler. Otto sabırsızca tepeyi işaret ediyordu. Birkaç adam ağaçlara doğru geri çekilmeden önce elleriyle arkayı işaret etti. Cadılar tepenin başında beklerken artık o kadar da cesur görünmüyorlardı. Otto oflayıp pufladı, döndü ve yamacı tek başına tırmanmaya başladı.

Dreska barakaya doğru uyarıcı bir bakış fırlattı, sonra kollarını kavuşturup iç geçirerek patikaya döndü.

Magda toprak yığınının içine kaydı, çıplak toprağa faydasızca mırıldandı ve parmaklarını çocuksu bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. Otto yaklaştı.

Cole ve ben barakaya iyice sokulduk. Elim onunkine değdi, o da parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Dokunuşuyla nabzım hızlandı.

"Seni Near'ın sınırına getiren nedir?" diye sordu Dreska, amcamı süzerek. Barakanın köşesine sarılıp kaçamak bakışlar atıyordum.

"Yabancıyla konuşmam gerek," dedi Otto.

Cole'un elimdeki eli gerildi.

Dreska'nın kaş çatışı derinleşti ve tepesinde bulutlar toplanmaya başladı. Derin bir nefes aldı.

"Otto Harris. Biz senin doğumunu biliriz."

Magda da işini bıraktı. "Büyümeni izledik."

Kız kardeşler konuşurken seslerinde tuhaf bir yankı oluyordu, öyle ki biri durup diğeri başladığında sesleri birbirine karışıyordu.

Amcam sadece sabırsızca başını salladı. “Konsey’in yabancının varlığıyla ilgili endişeleri var,” dedi. “Burada bulunma nedeniyle ilgili.”

“Biz Konsey’den daha yaşlıyız.”

“Ve biz de Near’a göz kulak oluyoruz.”

“Çocuk hiçbir şey yapmadı. Biz ona kefiliz.”

Otto’nun bakışları sertleşti. “Sizin sözlerinizin anlamı ne?” diye bağırdı. Gözleri öfkeyle dolmuş, etrafı yorgunluktan kırmıştı. Diğer adamlar olmadan o kadar dik duramıyordu ve masanın üzerinde, başı lekeli ellerinin arasında, kamburlaşmış halini hatırladım. Bir nefes aldı ve sakinleşti.

Sakalını sıvazlayarak, “İki çocuk kayıp ve barındırdığınız o çocuk zanlı,” dedi.

“Kanıt?”

“Görgü tanıkları.” Magda’nın kısa öksürüğünü duymazdan geldi. “Söyleyin, bu konuda ne biliyorsunuz?” Yüzü sert çizgilere dönüştü, yorgunluğunu sakalının altına, gözlerinin arkasına gömdü.

“İki kocakarının düşüncelerini önemsemeye mi başladın?” dedi Dreska.

“Konsey çocukları kimin kaçırdığını biliyor,” diye ekledi Magda topraklı parmaklarını sallayarak.

“Vaktimi boşa harcamayın,” diye gürledi amcam. “Bu saçmalıklara zamanım yok.”

“Bütün Near biliyor.”

“Bütün Near unutuyor.”

“Ya da deniyor.”

Bütün Near unutmaya mı çalışıyor? Ben daha bunu anlamlandıramadan kız kardeşlerin sesleri üst üste binmeye başladı ve bu ses insanın aklını ele geçiriyordu.

“Ama biz hatırlıyoruz.”

“Kesin şunu,” dedi Otto başını sallayarak. Omuzlarını dikleştirerek doğruldu. “Onunla konuşmam gerek. Yabancıyla.”

Gökyüzü her an yağmur yağacakmış gibi kararıyordu.

“O burada değil.”

Magda’nın boğumlu eli havada sallandı. “Bozkırda.”

“Dışarıda bir yerde. Bilmiyoruz.”

“Ne de olsa burası çok büyük bir bozkır.”

Otto kaşlarını çatı. Duyduklarının tek kelimesine bile inanmıyordu.

“Size son kez soruyorum...”

“Yoksa *ne olur*, Otto Harris?” diye gürledi Dreska. Yemin ederim, yeryüzünün sarsıldığını hissedebildim.

Otto kadının bakışlarıyla buluşmadan önce bir nefes aldı. Konuştuğunda kelimeleri yavaş ve ölçülüydü. “Sizden korkmuyorum.”

“Kardeşin de korkmuyordu,” dedi Magda. Altımızdaki zemin kaymaya başlamıştı, sadece bir dalgalanmaydı ama evin taşlarını inletmeye yetiyordu. “Ama en azından o bize saygı duyuyordu.”

Birkaç yağmur damlası üzerimize düştü. Rüzgâr hızlanıyordu. Sanırım Cole’un elinin benimkinden kaydığını hissettim ama baktığımda hâlâ oradaydı, gözleri dümdüz karşıda olsa da boş bakıyordu.

Otto duymadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra daha yüksek sesle, “Ama yapacağım,” dedi. Ve arkasını dönerken botlarının yere sürtündüğünü duydum. Cole yanımda kıpırdanarak barakaya daha da yaslandı. Tahtalar gıcırdadı. Gözleri panikle parladı ve ben nefesimi tuttum. Amcamın ağır adımları durdu. Tekrar konuştuğunda sesi korkutucu bir şekilde barakaya yakındı.

“O şu an burada, bunu biliyorum.”

Ayak sesleri gittikçe yükseldi ve Cole bana endişeli bir bakış attı. Şiddetlenen rüzgârda daha zayıf görünüyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Otto beni bulursa bu kötü olurdu. Ama Cole’u bulursa çok daha kötü olacaktı. Sessizce duruma lanet edip elini bıraktım ve ayaklarımı zorlayarak saklandığım yer-

den çıkıp amcamın karşısında durdum. Bana çarpmamak için sendeleyerek geri çekildi.

“Amca,” dedim, bakışları şoktan öfkeye dönerken irkilmemeye çalışarak.

“Kaçıp geldiğin yer *burası* mı?” Otto kolumu kavrayarak beni kendine doğru çekti. Hazırda bir yalanım olmadığından sessizliği tercih ettim. Arkamda tahtalar bir kez daha yüksek sesle inledi.

Otto beni iterek yoldan çekti ve barakanın köşesini dönerken *HAYIR!* diye bağırmamak için dilimi ısırdım. Ama arkasını döndüğünde bana attığı bakış Cole’un orada olmadığını anlamama yetmişti.

Otto bir şey söylemedi, sadece beni tuttu ve kız kardeşlerin evinin önünden geçip eve giden yola döndürdü. Bu ani sessizliği beni herhangi bir bağırıştan daha fazla endişelendirdi. Beni bir mahkûm gibi önüne itti, ben ise arkama bakmamak için tüm irademi kullandım.

Konuşmadı. Ne tepeden aşağı indiğimizde ne koruluktan geçerken ne de evlerimiz belirdiğinde. O sırada güneş batıyordu ve amcam güneşe karşı siyah bir çizgiden ibaretti. Sessizlik çok ağırdı.

“Ben sadece orada...”

Bitirmeme izin vermedi. “Söylediğim *her şeyi* mi görmezden geliyorsun?”

İçimde kabaran öfkeye engel olamadım. “Sadece bana çocukmuşum gibi davrandığında.”

“Ben sadece seni korumaya çalışıyorum.” Seslerimiz birbirinin üzerine tırmanıyordu.

“Beni eve kilitlemeye çalışmak yerine Wren’i korumalısın.”

“Yeter Lexi!”

“Aramak varken içerde oturup beklememi istiyorsun.” Eşikten bir hışımla geçtim.

“Çünkü burada olmalıydın,” dedi arkamdan, “annen ve Wren’le birlikte.”

“Çünkü kadınlar böyle yapar, değil mi?”

“Çünkü bu *tehlikeli*. Yabancı tehlikeli olabilir. Ya sana zarar verirse? O zaman ne yaparım...”

“O tehlikeli değil.” Peşimde Otto ile koridordan geçip yatak odama gittim.

“Nereden biliyorsun? Onu çok mu iyi tanıyorsun?”

Boğuk bir iç geçirdim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Sadece yardım etmek istiyorum amca. Nasıl yapabilirsem. Ve eğer bu, yabancıyı aramak anlamına geliyorsa, eğer bu yardım için kız kardeşlere gitmek anlamına geliyorsa, bunu neden yapmayayım? Ben sadece ailemi korumak istiyorum...” Pencere pervazının köşesine sıkışmış, akşam esintisinde hafifçe sallanan küçük beyaz bir kare gözüme iliştiğinde birden sustum. Bir not.

“Ben de öyle,” dedi ama öyle alçak bir sesle söyledi ki zar zor duydum.

Bakışlarımı nottan ayırıp amcama döndüm ve bakışlarının pencereye kaymaması için onları kendi üzerimde tutmaya çalıştım. Kâğıt parçası koyu camda bir boya lekesi gibi göze çarpıyordu.

“Lexi, baban olmadığımı biliyorum,” dedi amcam. “Ama ona söz verdim.”

Oda soğudu ama Otto fark etmemiş gibiydi.

“Seni koruyacağıma söz vermiştim, hatırladın mı? O gün bizi dinlediğini biliyorum,” diye devam etti. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Lexi ama hem seninle savaşıp *hem de* çocukları bulmaya çalışmak işimi pek kolaylaştırmıyor.”

Amcam iç geçirdi, verdiği mücadele gözlerimin önünde onu tüketiyor, ardında sert ve yorgun bir sessizlik bırakıyordu.

“Deniyorum,” dedi.

Koridorun karşı tarafına yaslandı. Koyu renk saçlarındaki kırılaşmış tutamlar gözlerine doğru kıvrılmıştı. Yüzü babamınkine benziyordu ama daha sertti. Başını belli yönlerle çevirdiğinde benzerlik o kadar çarpıcıydı ki mideme kramplar giriyordu. Yine de gözlerinde babamda hiç olmayan, kapana kısılmış bir hayvanınkine benzer bir gerginlik vardı.

“Neden Co... yabancıyı arıyorsun?” diye sordum. Amcam sanki kaybolmuş da şimdi kendine geliyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı ama hiçbir şey söylemedi, sonra yaslandığı yerden kalkıp mutfığa yöneldi. Ben de onu takip ettim. Wren odanın bir köşesinde oynuyor, yerde yassı taşlardan bir labirent yapıyordu. Dışarıda olmayı tercih ettiğine emindim. Annem amcamın yanına gelip bir fincanı uzanabileceği bir yere koydu. Acele etmeden birkaç yudum aldı ve başını iki yana salladı.

“O olmalı,” dedi sonunda. “Tüm bunlar o buraya geldikten sonra oldu.” Fincanını kafasına dikti ama boş olduğunu görüp masaya bıraktı. Annem fincanı sert ve koyu bir şeyle doldurdu. “Görgü tanıklarımız var. Hava karardıktan sonra köyde görül-müş. Eric Porter onu dün gece, Cecilia’nın kaybolduğu saatlerde gördüğünü söylüyor.”

“Amca, korku insanların tuhaf şeyler görmesine neden olabilir,” dedim mantıklı görünmeye çalışarak.

“Lexi, bir şeyler yapmalıyım.”

“Ama...”

“Buraya yazıyorum, o gitmeden bana huzur yok.”

“Bunu yapan Cole değil,” dedim kendimi durduramadan.

“Cole.” Amcam büyük bir yudum aldı ve içeceği kelimeyle birlikte ağzında çalkaladı. “Adı bu mu? Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

Çünkü adını ben koydum.

“Dreska ona öyle diyordu,” dedim omuz silkerek. “Onlarla konuşmak ve yabancıyı aramak için oraya gittiğimde,” diye itiraf

ettim. Küçük bir gerçek bir yalanı daha güçlü kılardı. “O gün Cole’u görmediğini, onun bozkırda bir yerlerde olduğunu söyledi.”

“Peki neden onun yapmadığına bu kadar eminsin?” Otto’nun sesi, vücudu, her şeyi gergin, sabitti.

Çünkü geceleri gizlice evden çıkıp aramaya katılıyordum ve o da bana yardım ediyordu.

“Çünkü yabancı olmak suç değildir.”

“Her neyse bir önemi yok,” diye mırıldandı ve vurgulamak için elindeki bardağı eski ahşap masaya vurdu. “Sabah olduğunda cevaplarımızı alacağız.”

Tüm omurgam ürperdi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum usulca.

Otto cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı. “Eğer kız kardeşler çocuğu kendi iradeleriyle teslim etmezlerse o zaman onu biz alırız.” Ve bu sözlerle mutfaktan dışarı fırladı. Onu koridora kadar takip ettim ama çoktan kapıdan çıkmış, karanlığın içinde gözden kaybolmuştu. Göğsümde bir düğüm büyüyor, her şeyi birbirine karıştırıyordu. Peşinden koşma dürtüsüne karşı koydum. Hatta koruya, tepeye, kız kardeşlerin evine ve Cole’a varana kadar doğuya doğru koşma fikrine.

“Sabah olduğunda,” dedi amcam. Nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Sorular kafamın içinde vızıldıyor, başımı döndürüyordu ve ben karanlıkta durup her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacağıma kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Kolumda annemin dokunuşunu hissettim. Sert ve hoş, beni içeri çağıran dokunuşunu.

Annem, Wren’in arkasını toplamak için mutfığa döndü. Pencere camına sıkışan kâğıt parçasını kurtarma arzusuyla yatak odasına döndüm. Esinti, notu koyu renkli cama vuruyordu. Bir solukta odaya vardım, pencereyi yukarı kaydurdım, çok yüksek sesle inlememesi için yalvardım ve uçup gecenin içinde kaybolmadan önce notu kaptım. Küçük parçada sadece iki kelime yazılıydı; ince, üstünkörü bir el yazısıyla yazılmış iki kelime:

Benimle buluş.

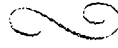
Parmaklarımı aceleyle yazılmış harflerin üzerinde gezdirdim. Kelimeler kalbimin göğsümde garip bir şekilde sıkışmasına neden oluyordu, beni temiz havaya doğru çeken aynı garip çekim gücüydü bu. Kelimeler kadar bu his de bana notun Cole'dan geldiğini söylüyordu. Ne zaman bırakmış olabilirdi ki? Heyecan ve endişenin bir karışımı olan ağırlık nefesimi kesiyordu. Kâğıt parçasını elbisemin içine sıkıştırdım.

Hâlâ babamın botlarını giydiğimi fark ettim ve onları çıkarmak için yatağa yaslanmıştım ki yumuşak ayak sesleri duydum.

“Lexi, hava çok soğuk,” dedi arkamdan gelen ses. Gülümseyerek arkama baktım.

“Haklısın, Wren,” dedim pencerenin ahşap çerçevesini aşağı çekerek. “Bunu sıkıca kapalı tutalım, tamam mı?”

Başıyla hafifçe onayladı ve elini uzattı. Elini tuttum ve beni mutfığa götürmesine izin verdim.

Gece gelmek bilmiyordu.

Cole'un notu cebimde alev alevdi, annemin odasının ışığı sönene kadar evi turlayıp durdum. Sonra yatağında yatan ama hâlâ uyanık olan Wren'in yanına gittim. Yıpranmış yorganı üzerine çektim, saçlarını keyifle okşadım. Günün sıcaklığı dışarı sızarken eski evden küçük tıkırtı ve patırtılar geliyordu.

“Umarım geri gelmezler,” dedi esnerken. “Yorgunum. Oynamak istemiyorum.” Yerine yerleşti ama gözleri sürekli pencereye kayıyordu. Saçlarını okşadım.

“Her şey yoluna girecek.”

“Söz mü?” diye sordu. Ellerini uzattı, kız kardeşlerin tılsımı hâlâ bileğinden sarkıyor; etrafa yosun, toprak ve kır çiçeği kokusu

yayıliyordu. Ellerini ellerime aldım ve dudaklarıma götürdüm. Doğru kelimeleri seçmeye çalışarak tereddüt ettim.

“Söz veriyorum bunu düzelteceğim,” diye fısıldadım avuçlarının arasındaki boşluğa. Wren yorganın altında daha da kıvrıldı. “Ve Wren,” diye ekledim, yatağa oturarak, “ne olursa olsun, bu gece sakın yataktan çıkma. Ve eğer arkadaşlarını tekrar duyarsan, onları görmezden gel. Gecenin bir yarısı iyi niyetli olamazlar.”

Wren örtülerin altında daha da kıvrıldı.

“Ciddiyim,” dedim o, battaniyenin altında kaybolurken.

Mum ışığının dansını izledim ve bekledim.

Uyuduğundan emin olduğumda ayağa kalktım ve oda hafifçe sarsıldı ya da belki ben uykusuzluktan sallandım. Duvarlar ve zemin sonunda yerli yerine oturunca babamın bıçağını bacağıma bağladım. Wren’in başının üstünü öptüm ve pencereyi açarak aşağı atladım. Sonra pencereyi kapattım ve bakışlarımı, bekleyen geceye çevirmeden önce panjurları kilitledim.

Ay parlak, gece durgundu ve rüzgâr çok uzaklardan uğulduyordu.

Yer çekimi beni ona geri çekiyor, ayaklarımı aşına oldukları bir patıkaya şimdi yeni bir aciliyetle çağırıyordu. Ay ışığının aydınlattığı dünyada, mavi-gri bir zeminde mavi-gri gölgeler arasında, mavi-siyah gökyüzündeki mavi-beyaz daireyi izleyerek ilerliyordum. Her birkaç adımda bir kendime neden uyanık olduğumu hatırlatıyordum ve Otto'nun tehdidi gözlerimi açık ve kulaklarımı keskin tutmamı sağlıyordu.

Yakınlarda biri vardı.

Karanlıkta, duyamadığım ayak sesleri vardı. Orada olduklarını biliyordum, tıpkı hiç ses çıkarmasa bile birinin bir odadaki varlığını hissettiğiniz gibi. Koruya ulaştığımda etrafımdaki hava elektriklendi. Ağaç kümesi o kadar karanlıktı ki tek bir büyük gölge gibi görünüyordu. Ve sonra bir parçası hareket etti.

“Cole,” dedim o, ay ışığına doğru bir adım atarken. Bu öğleden sonra gördüğüm o korkmuş, bitkin yüz hatları yoktu artık. Elleri kaburgalarına dolanmak yerine iki yanından rahatça sarkıyordu. Yüzündeki tükenmişlik biraz olsun dağılmıştı. Gözleri yorgun ama sakindi.

“Lexi,” dedi. “Notumu aldın mı?”

Cebime dokundum. “Aldım. Ama zaten gelirdim. Seni uyar-
mak için. Amcam...”

“Bekle,” dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti. Rüzgârın içine karışmak yerine âdeta onu kesiyordu. “Bugün hakkında konuşalım. Bunları açıklayabilmek için buluşmak istedim. Açıklamam gerek.”

“İstemiyorsan bana açıklama yapmak zorunda değilsin Cole.”

“Hayır, istemiyorum. Ama bunu yapmalıyım.” Pelerini dalgalandı. “Yalnızca nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Yangına ne dersin? Köyünüzün yandığını söylemiştin. Yangını... *senin* çıkardığını?”

Başını iki yana salladı. “O kadar basit değil.”

“O halde bana ne olduğunu anlat.” Arkasındaki koru, yükselen bir gölge gibi görünüyordu. Ya bir gölge ya da onu yutmak üzere olan bir canavar gibi. “Cole?”

Tereddütle duraksadı.

“Devam et. Dinliyorum,” dedim.

Geceye son bir bakış daha attı. Gözleri tekrar aşağı kaydılar ve benimkilere ulaştığında içlerinde bir tür coşku gördüm.

“Sana göstereceğim,” dedi sonunda.

Cole bir adım öne çıktı, parmakları omuzlarıma uzandı ve beni öptü.

Beklenmedikti, pürüzsüzdü ve dudaklarıma değen hava kadar yumuşaktı. Rüzgâr etrafımızı sarıyor, giysilerimizin kumaşını çekiştiriyor ama bizi birbirimizden ayırmıyordu.

Ve sonra dudaklarımdaki o serin baskı gitti, gözlerim açıldı ve nehir kayaları gibi iki gri gözle karşı karşıya kaldım.

“Bana göstermek istediğin şey *bu* muydu?”

“Hayır,” dedi ve parmakları kollarımdan aşağı kayarken beni patikadan çıkararak Near’dan uzaklaştırmaya başladı. “Sadece her ihtimale karşı.”

Her ihtimale karşı mı? Ne olacaktı ki? Near'ın son izleri de tepeler ardında gizlenirken tek düşündüğüm buydu.

“Ne kadar uzağa gidiyoruz?” diye sordum.

Cole'un adımları telaşlıydı, neredeyse yerdeki ayak seslerini duyabiliyordum. Neredeyse. Ve sonra konuşmaya başladı. Şimdiye kadar ağzından çıkan her kelimeyi zorlamam, onu buna ikna etmem gerekmişti. Ama şimdi kelimeler kendiliğinden dökülüyordu.

“Annemin gözleri yağmurdan ıslanmış taşlara benzerdi. Benimkiler kadar koyu olmasalar da yakındı. Ve her zaman topladığı fakat zapt edemediği uzun siyah saçları. Onunla ilgili hatırladığım ilk şeylerden biri de bu, saçlarının karanlığıyla çerçevelenmiş yüzünün solgunluğu. Ama mükemmeldi. Ve güçlüydü. Tanısan onu çok severdin Lexi. Bunu biliyorum.”

“Peki ya baban?”

“Gitti.” Kelime çok keskin ve kısaydı. “Onunla hiç tanışmadım,” diye ekledi. “Ve hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne adını ne de neye benzediğini. Tek bir şey biliyorum. Çok önemli bir şey.”

Yamacın tepesine ulaştık ve bir sonraki vadiye gitmeden önce düz bir alan bizi bekliyordu. Bu tepenin ardındaki kırsal alan çok geniş görünüyordu. Aslında Near'ın ötesindeki dünyanın kapsamını söylemek imkânsızdı çünkü hiçbir zaman bir iki tepeden ötesini göremezdiniz. Dünya belki de bir sonraki tepenin hemen ötesinde aniden sona eriyordu, kim bilir? Cole durup baktı ve ben de neden buraya kadar geldiğimizi merak etmekten kendimi alamadım.

“Peki neydi o?” diye sordum.

Ve sonra elini uzattı. Bana değil, geceye doğru.

Etrafımızdaki hava titrer gibi göründü ve rüzgâr tenimi serinleterek esti. Aynı rüzgâr, uzattığı elin etrafında dolanırken keskin bir nefes aldım. Parmakları rüzgâra karışmış gibi görü-

nene kadar giderek hızlandı. Sonra giderek inceldiler, ta ki ben artlarını görebilene kadar, dönen rüzgârla teni arasında hiçbir fark kalmayana kadar.

“Sen bir cadısın,” diye fısıldadım. Şaşırmam gerekirdi fakat onu gördüğüm andan beri bu gerçeği içten içe biliyor olmalıydım çünkü hissettiğim tek şey derin bir sakinlik duygusu oldu.

Elini bir şeyi kucaklar gibi çevirdi. Sonra parmakları avucuna doğru kıvrıldı ve rüzgâr dağılıp yok oldu.

“Ve babam da öyleydi.” Cole’un bakışları sertleşti.

“Ben küçükken,” diye devam etti, “bunun harika olduğunu düşünürdüm. Diğer çocukların hayalî arkadaşları vardı ama ben çok daha iyi bir şeye sahiptim. Uçsuz bucaksız, güçlü ama aynı zamanda samimi bir şey. Asla yalnız değildim.”

“Öfkelendiğimde rüzgâr kabarır, daha sert eserdi. Sanki beni ona bağlayan görünmez ipler varmış gibi. Rüzgâr ne hissedersen onu alır ve onunla birlikte kaçardı. Annem korkuyordu. Benden değil, sanmıyorum ama *benim için*. Bana insanların cadıları anlamadığını ve bu yüzden onlardan korktuklarını söylerdi ve benden korkmalarını istemiyordu. Çok güçlü bir kadındı fakat sanırım bu endişeler onu yiyip bitirmişti.”

Göğsüm sıkıştı. Annesi babam gibi konuşuyordu; bana avlanmayı, iz sürmeyi, odun kesmeyi öğretirken bile gözlerindeki gururla karışık endişesini hatırladım.

“Ama kocası başka bir meseleydi.”

“Kocası mı? Ama babanın olmadığını...”

“Ben daha doğmadan önce yeniden evlenmiş. Ama onu hiç baba olarak görmedim. Ve onun da beni bir evlat olarak görmediğine eminim.”

Etrafımızda rüzgâr hızlandı. “Onun için, annem için, çok uğraştım. Sakin kalmak için. Eğer duygusuz olabilirsem, eğer hiçbir şeyi çok güçlü hissetmezsem, o zaman her şeyin yoluna

gireceğini düşündüm. Ve kısa bir süre için öyle de oldu. İnsanlar benim ne olduğumu unutmuş gibiydi.”

Cole fark etmemiş gibiydi ama etrafımızdaki rüzgâr gittikçe hiddetlenip hızlanıyordu. Yeri dövüyor, yaprakları ve çimenleri küçük daireler halinde havaya yolluyordu. Cole’un ses tonu da değişiyordu.

“Ama herkes unutmadı. Annemin kocası. O asla unutmadı.” Cole yukarı baktı ama gözleri odaklanmamıştı ve o anda nerede olduğunu, ne gördüğünü merak ettim. Her zamankinden bile daha solgundu ve çenesini sıkarken yüzünün yan tarafındaki bir kas seğiriyordu.

“*Bozkır rüzgârı aldatıcıdır. Sen öyle demiyor muydun Lexi?*” Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. Yakınlardaki bir kayaya doğru ilerleyip sanki bacakları tutmuyormuş gibi üzerine çöktü. Ne hüznü, zahmetsiz bir zarafeti vardı. “Haklıymışsın. Rüzgâr aldatıcıdır. Yağmur, güneş ve bozkırın kendisi gibi. Bu şeyler her zaman nazik ya da makul davranmazlar. Rüzgâr bir insanın ciğerlerine girebilir ve kişi nefes verdiğiğinde kendini duyurabilir. Yağmur insanın iliklerinde bir ürperti bırakabilir.”

Titriyordu fakat uzanıp ona dokunma isteğime direndim. Konuşmayı kesmesinden korkuyordum. Gözünü kırpmasından ve yine o sessiz yabancı olmasından, her şeyi içinde tutmak istercesine kaburgalarına sarılmasından korkuyordum. Karanlığın içinde eriyip gidecekti.

“Çok çabuk hastalandı. Rüzgâr ne kadar hızlı eserse, o kadar hızlı hastalandı ve nasıl desem... aslında daha ölmeden ölmüştü. Tüm rengi soldu. Ateşi vardı ve sıcak olmalıydı, kırmızı olmalıydı ama griydi. Soğuktu.” Yutkundu. “Ölüyordu, hayatı gözlerimizin önünde tükeniyordu ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kocası bana döndü. Bana gerçekten baktı, belki de ilk defa.”

Cole'un elleri, dizlerinin üzerinde birer yumruk olmuştu. Onları ya da hiçbir şeyi görmüyordu. Ona doğru ilerledim ama rüzgâr beni geri itti.

“Sen bozkırla konuş,’ dedi kocası bana. ‘Onu kurtarmasını söyle.’ Çaresizdi. ‘Eğer onu seviyorsan onu kurtarmasını sağla.’ Böyle söyledi.”

Cole'un taş gibi gözleri parlıyor, gözyaşları mavi-beyaz ışıktaki köşelerde toplanıyordu.

“Ama işler öyle yürümüyor. Fırtınaları kontrol edemem ve edebilsem bile yağmur kendini onun ciğerlerinden, iliklerinden geri alamazdı.”

Rüzgârın küçük çemberleri büyüyordu, dengemi sağlamak için ellerimle bir kayanın ucuna sıkıca tutunuyordum. Sanki Cole şu an rüzgârın saçlarını bile kıpırdatmadığı kendi küçük dünyasındaydı.

“Ve öldü.” Bir an durup yutkundum. “Köyün yandığı gece.”

Nefesim kesildi. Ne diyeceğimi bilemedim. Rüzgâr etrafını bir kabuk gibi sardı. Ama her nasılsa sesi duyulmaya devam ediyordu.

“Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki hepsinin benden olamayacağını düşündüm. Çok gürültülü, çok güçlüydü. Meşalelerden bazıları devrilmişti. Sakinleşmeye çalıştım ama fırtına büyüüp duruyordu. Sadece bulutlar ve rüzgârdan ibaret, kuru bir fırtınaydı. Yangınsa büyümeye devam edip her şeyi yutuyordu. Beni de yutmasını diledim ama yapmadı. Kasaba bir kâğıt parçası gibi yanıp tutuştu ve geriye hiçbir şey kalmayana dek kıvrım kıvrım büküldü. Benden başka hiçbir şey. Bunu yapmayı istememiştim Lexi,” dedi nihayet gözlerimle buluşarak. Suçluluk, koyu renk kirpiklerindeki yaşlarla birleşmişti.

Ona uzandım ama geri çekildi.

“Onu kontrol edemedim.”

Aramızdaki rüzgâr bir kez daha hızlandı ama kendimi zorlayarak yanına kadar ilerleyebildim. Önünde diz çöküp ellerimi ellerinin üzerine koydum. Cole bana baktığında yüzü sırılsıklamdı. Gözlerindeki ızdırap öylesine tanıdıktı ki nefesim kesildi.

“Sonra da her şey bitti ve geriye bir tek küller kaldı.”

Bir zamanlar bir köyün durduğu yerde tek başına, o isle kaplı, gri halini gözümün önüne getirmeden edemedim.

“Çok... boş hissettim,” dedi başını sallayarak. “İçim oyulmuş gibi. Bomboş kalmış gibi. Ve canım yandı. Her şeyden daha kötü.”

“Sakin ol, her şey yolunda,” dedim rüzgârın içinde kaybolan sesimle.

Gözlerini kırptırdı ve etrafına bakıp toprağı ve taşları parçalayan hortumları gördü. Başını salladı ve uzaklaşmaya çalıştı. “Geri çekil.”

Parmaklarım onunkileri daha da sıktı ve rüzgâr hızlandı.

“Hayır.”

Küçük hortumlar, yapraklardan, otlardan ve çakıl taşlarından oluşan spiraller bize yaklaşıyor; Cole’un o tuhaf çekim gücüyle ona çekiliyordu. Tıpkı benim de çekildiğim gibi. Birbirlerine bağlanıyorlar, büyüyorlardı.

“Geri çekil *lütfen*,” dedi tekrar. Dengesiz bir şekilde ayaklandığında sesindeki paniği duydum.

Onunla birlikte duruyor, vazgeçmeyi reddediyordum. Ama sonra rüzgâr beni geriye doğru savurdu ve pelerinime dolandı. Hava etrafımda dolanıp kendisiyle birlikte gevşek otları ve toprağı da sürüklerken ondan uzaklaştım. Ve büyümeye devam etti. Rüzgâr daha yüksek sesle uğuldayarak tek ve mükemmel bir kasırgaya dönüştü ve etrafımdaki bozkırda bir daire oydu.

“Cole!” diye bağırdım ama sözcük, kasırganın içinde dudaklarımdan çıkar çıkmaz yutularak anında kayboldu. Ayağa kalkmayı başardım. Kasırganın ötesindeki dünya bulanıklaşmaya başladı. Bozkır, taşlar ve Cole birbirine karışıyor ve sonra hava

duvarının ardında tamamen yok oluyorlardı. Tünel gökyüzüne doğru uzandı. Ama burada, merkezde, beyaz gürültü dışında her şey çok sakin, çok durgundu. Rüzgâr kollarımı, pelerinin kenarlarını, saçlarımın gevşek tellerini hafifçe çekiştiriyordu ama neredeyse nazikti. Cole'u o gece kendi tüneline hayal ettim, kendi köyü yanarken rüzgâr onu güvende tutuyordu. Yalnızdı. Burada ben de kendimi yalnız hissediyordum. Elimi uzatıp parmaklarımı siklon duvarına sürttüm.

Ve sonra başka parmaklar rüzgârı yararak benimkilere dokunup iç içe geçti. Cole hava duvarından geçip çemberin içine girdi. Kasırga onun için ikiye ayrıldı ve ardından sorunsuzca kapanmadan önce siyah saçlarını karıştırdı. Cole beni kendine çekti ve kollarını etrafıma doladı.

“Buradayım,” diye fısıldadım. Onun dudakları da kıpırdadı ama Cole beni kendine çekip alnını alnıma yaslarken artık rüzgârdan başka ses yoktu. Burada bizden başka hiçbir şey yoktu. Kasırganın ötesinde dünya kendini parçalara ayırıyor; ısıklar, darbeler, itişler ve çekişler içinde çalkalanıyordu. Ama sadece bir anlığına, imkânsız gelse de, ikimiz de hareketsiz kaldık.

Kasırga odağını kaybederek zayıflamaya başladı. Sonunda yok olup yanımızdan kısacık bir saniye için güçlü ve şiddetli bir şekilde hızla geçerken Cole beni kendine daha sıkı çekti. Ve böylece kasırga kayboldu ve tepeler tekrar görünür hale gelip çimenler yatışırken geriye yumuşak, gezgin bir esinti kaldı. Cole yüzümü inceledi. Korku, tiksinti ya da gergin bir şey bekliyormuş gibi bakıyordu ama ben kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Beni bıraktı ve sarsılarak geri adım attı.

“Lexi,” dedi, sanki rüzgâr havayı ciğerlerinden çalmış gibi derin derin soluyarak. Rüzgâr yanaklarındaki ıslak çizgileri kurutmuş ve saçlarına yumuşak desenler bırakmıştı. “Artık biliyorsun. Ben buyum işte. Özür dilerim.”

Yere doğru kayıp parçalanacak gibiydi sanki ama kolunu tuttum. Nefesi kesik kesik olduğundan bir an için bayılacağını sandım.

“Üzülme.”

“Seni anlarım,” dedi ayaklarının üzerinde sallanarak, “eğer...”

Sözünü kestim. “Beni öperken ‘her ihtimale karşı’ dediğinde bunu mu kastetmiştin?”

Başımın üzerinden gözleri parlayarak doğuya baktı ama ağzının kenarının kıvrıldığını görebiliyordum.

“Bana bak,” dedim, parmaklarımı çenesinde gezdirip yüzünü tekrar kendime çevirerek. “Ben hâlâ buradayım.”

Cole beni sessiz, çaresiz bir öpücükle öptü. Dudaklarındaki acının ve tuzun tadını alabiliyordum. Sonra geri çekilerek yeniden doğuya baktı. Bakışlarını takip ettim. Gökyüzünün köşeleri değişiyordu sanki. Eğer Near’a geri dönmezsek, şafak gizlice sökecek ve bizi hazırlıksız yakalayacaktı.

“Gel hadi.”

Onu yönlendirmeme izin verdi. Parmak uçlarım koluna değişiyor, tenime hâlâ orada olduğuna dair güvence veriyordu. Near’ın çok erken görünmesini istemediğim için ağır ağır yürüdüm. Kasırga dinmiş olabilirdi ama hâlâ dünyada yalnızmışız gibi geliyordu bana.

Yürürken sessizliği bozan Cole oldu. “Sana göstermek istedim. Ama bu şekilde değil. Kendime söz vermiştim,” diye mırıldandı, “bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime, kontrolü asla kaybetmeyeceğime.”

“Ama kontrol *edebilirsin*. Bunu yaptığını az önce gördüm...” Parmaklarımla hafifçe elini sıktım. “Sinirlenmeye başlamadan önce o rüzgârı elinin etrafına dolamıştın. Ve öfkeni bir anlığına unuttuğunda her şey dağıldı. Eminim sadece...”

“Bu çok tehlikeli,” dedi yürürken gözlerini kapayarak. *Ayakları* darmadağın olmuş toprağın üzerinden âdeta akarak ilerliyordu. “Bir anlık bir hata yeter.”

“Ama Cole...”

“Neden seni buraya kadar getirdim sanıyorsun? O geceden bu yana bir yıldan fazla zaman geçti ve kendime her gün, her nefeste sakın kalmamı, hissiz kalmamı söyledim.” Bakışlarımla buluştu. “Neden köyün dışında kalıyorum sanıyorsun? Neden sana yaklaşmamaya çalıştığımı sanıyorsun?” Kendini geri çekişini, elini elime sürmekten bile kaçınışını hatırladım. Parmaklarımı onunkilere dolanmış halde bulduğunda yüzünde beliren tuhaf, endişeli ve tanımlayamadığım başka bir hisle dolu ifadeyi.

“Burada kalmaya hiç niyetim yoktu,” dedi. “Yalnızca geçiyordum.”

“Nereye gidiyordun?”

Başını iki yana salladı, sanki bunun için harcadığı çaba bile çok yorucuydu. “Bilmiyorum. O geceden beri yerimde duramıyorum. Hareket etmeyi bırakmaya cesaret edemiyorum.”

“Ama burada durdun. Neden?”

Yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndüm.

“Bir şey duydum,” dedi ellerini belli belirsiz bir ağırlıkla omuzlarıma koyarken. “Near’da korkunç bir şeyler oluyor Lexi. Burası, sanki kötü ruhlarca ele geçirilmiş gibi. Rüzgâr ele geçirilmiş. Şarkılar tarafından. Ve sesler.”

Kaşlarımı çattım.

“Kız kardeşim Wren,” dedim. “Bu sabah çok tuhaf bir şey söyledi. Kayıp çocukların, penceresine geldiğini ve ondan onlarla oynamasını istediklerini söyledi. Bana onları duyduğunu söyledi.”

Cole parmak uçlarına kadar gerildi. “Duyduğum sesler o çocuklara ait olamaz. Tam olarak değil. Bir kadının sesiydi. Rüzgârı şekillendirmiyordu. Benim şekillendirdiğim gibi değildi. Sanki sesi rüzgârdı. Ve yalnızca rüzgâr da değildi. Sanki her şey bir

büyünün etkisi altında hareket ediyor gibiydi. Başta yalnızca dinlemek için durdum, burada başka bir cadı olup olmadığını görmek için.”

Elleri omuzlarımdan kaymaya başlıyordu fakat kendi ellerimi kaldırıp onları orada tuttum.

“Yani bir cadı mı var? Çocukları yataklarından kaldıran?”

Başıyla onayladı. “Sesi şarkı söyler gibiydi. Sesi duyduğumda köyün etrafında dolaşıyordum. Ne olduğunu anlamasam da bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum.”

“Yanlış derken ne demek istiyorsun?”

“Buraya gelmeden önce başka bir cadıyla hiç karşılaşmadım,” dedi. “Ama ben yaptığım şeyi yalnızca rüzgârla yapabiliyorum, yalnızca yüzeyde, şekilde. Bu cadı ise rüzgârı mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde kullanıyordu. Demek istediğim bu. Bu yanlış.”

“Ve sen kaldın?”

“Ertesi gece çocuklar kaybolmaya başladı. Bir bağlantı olması gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey köyümde olanları telafi edemez ama yardım etmek için bir şey yapabileceksem yapmam gerektiğini düşündüm.”

“Dün gece bu yüzden Edgar’ın evinin yakınındaki arazideydin.”

Tekrar başıyla onayladı. Artık solukları yavaşlamış, daha kolay nefes alır olmuştu. Tekrar ilerlemeye başladık. Tepelerin üzerinden kız kardeşlerin evine doğru yol aldık. “Sonra seninle tanıştım. Kız kardeşler olanlar hakkında benimle konuşmak istemedi. Olayları sana sormam gerektiğini söylediler.”

Parçalar yerine oturdu. Rüzgârın, Cadının Tekerlemesi’ni söyleme şekli. İpucu eksikliği, fundalığın ve uzun otların üzerinde ilerleyen ürkütücü patika. Dreska’nın Efendi Tomas’la kavgası. “Sence bu Near Cadısı mı?”

“Sesin buna ihtimal vermiyormuşsun gibi,” dedi küçük bir tepeyi aşır da kuru tekrar görüş alanımıza girdiğinde. Ağaçlara doğru ilerledik.

“İnanması zor.”

“Neden?”

“Çünkü o *öldü*, Cole. Yağmuru ya da çiçekleri çağırmakla, ölümden dirilmek bambaşka şeyler.”

Cole kaşlarını çatı, gözlerinin arasındaki kırıksıklık derinleşti. Korunun karşı tarafına ulaştık, beni patikadan bozkıra çektiği yere değil, kız kardeşlerin evine bakan tarafa. Gözlerim tepedeki eski taş kulübeye kaydı. Yanındaki alçak taş duvar, bir ay ya da su parçası gibi parıldıyordu ve tek düşünebildiğim ona ulaşır orada uzanmayı ne kadar çok istediğimdi. İşte bu kadar yorgundum, kayaların üzerinde uyumaktan memnun olacak kadar. Korudan çıkarken kafam sorularla doluydu ve o anda üç şey oldu.

Cole’un eli, bileğimi sıkıca kavradı.

Rüzgâr hızlanıp nefeslerimizi gizledi.

Bir silahın metal namlusu ay ışığında parladı.

Otto ve Bo ay ışığının aydınlattığı bozkırda görüldüğü anda Cole beni korunun gölgesine geri çekti. Kulübenin yanındalardı; amcam silahını çekip eğimli yapının köşesinde gözden kaybolurken, Bo elleri cebinde, bir ileri bir geri gidip geliyor ve bozkıra bakıyordu. Otto yeniden kulübenin diğer tarafında belirdi ve mırıldandığı küfürleri olduğum yerden bile duydum.

“Nerede o?” Amcamın sesi tepeden bize doğru gürledi.

“Burada olduğuna emin misin?” diye sordu Bo botlarıyla bir toprak parçasını dürterek. Eliyle kırları işaret etti. “Hadi Otto. Geri dönelim,” dedi esneyerek. “Günlerdir yatak yüzü görmedim.”

“Burada olmalı. Onu sakladıklarını biliyorum.” Sesi gergin ve yorgun geliyordu. “Kahretsin.” Barakanın ardında gecenin boyadığı dünyaya baktı. Bir şeylerin hareket etmesini umarak gözlerini kısıtığını hayal edebiliyordum.

“Zaten bunu sabah yapacağımızı söylememiş miydin? Şimdi beni gecenin bir yarısı buraya getirdin.”

“Fikrimi değiştirdim. Şimdi daha çok şansımız olur diye düşündüm. Köy halkı uyanmadan önce.”

Ben uyanmadan ve Cole’u uyarmak için buraya gelmeden önce demek istiyordu. Biliyordu. Ya da en azından şüpheleniyordu.

Otto'nun arkasında duran Bo iç geçirdi ve ceplerinden birkaç şey çıkardı. Barakaya doğru ilerledi ve sakat bacağıyla elinden geldiğince diz çökerek yere küçük bir nesne bıraktı. Sonra bir bez parçasını barakanın çürümeye yüz tutmuş tahtalarından birinin kenarına sıkıştırdı. O sırada amcam nihayet dönüp onu fark etti.

“Ne yapıyorsun sen?”

“İşleri hızlandırıyorum,” dedi Bo ayağıyla bez parçasının üzerine toprak atarak. “*Senin* planın ne? Bir sandalye çekip çocuğun gelmesini mi bekleyeceksin? Yoksa kız kardeşlerin seni bulup ateşe atmasını mı bekleyeceksin?”

Neler olduğunu anladığımda sessizce küfrettim. Oraya sahte bir kanıt yerleştiriyordu.

“Bu hiç hoşuma gitmedi Bo,” dedi amcam, sesinde şaşkınlık ve öfke karışımı vardı.

“Bak Otto, bir şeyler yapılmalı.” Bo elini amcamın omzuna sertçe indirdi. “O olduğunu biliyoruz. Bu şekilde diğerlerinin de bunu anlamasına yardımcı olabiliriz.”

“Bunu sana Konsey yaptırdı, değil mi?”

Bo sözlerini tartıyormuş gibi duraksadı. “Efendi Eli bunun en iyisi olduğunu söylüyor.”

“Bunu bana değil de sana mı söyledi?”

Bo'nun yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. “Sen meşguldün ama bunun da halledilmesi gerekiyordu.”

“Peki ya *çocuklar*?” diye gürledi Otto. “Bu onları bulmamıza nasıl yardım edecek?”

“Yabancıyı yakaladığımızda,” dedi barakayı işaret ederek, “bize nerede olduklarını söylemesini sağlayabiliriz. O zamana kadar...”

Amcamın omuzları kulaklarına kadar yükselmişti. *Hayır, yeter, bu yanlış*, dediğini duymayı umarak öne doğru eğildim.

Ama demedi.

Yalnızca parmaklarını saçlarında gezdirdi, sakalını çekiştirip Bo'nun ardından tepeden aşağı indi. Cole'a doğru sindim. Bo ve Otto patikadan koruya doğru geliyorlardı.

Bize doğru.

Nabzım hızlandı ve Cole bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kollarını bana sıkıca sardı ve saçlarıma nefes verdi, bir öpücük ve sessiz olmamı söyleyen bir uyarı arası bir şeydi.

Sonra ağaçların arasından, dalların ve ölü yaprakların üzerinden inanılmaz bir sessizlikle geriye kaydık ve beni de yanında götürdü. Santim santim patikadan geriye, daha kalın gövdelerin sığınağına kaydık. İki adam koruya girerken rüzgâr, dalları ve dallarda kalmış yaprakları uğultuyla sarsacak kadar hızlanmıştı.

Amcam yüzümün birkaç santim ötesinden geçti.

Ama beni görmüyordu. Gözleri Bo'nun ensesinden hiç ayrılmıyordu.

Ve sonra gittiler. Korudan çıkıp Near'a döndüler. Ve orada, Cole ve ben gecenin karanlığında bir ağaca yaslanmış halde, öylece duruyorduk. Cole derin bir nefes verdi. Soluğu ensemden aşağı indi ve ürperdim.

"Çok yakındı," diye fısıldadı Cole.

Kendimi ondan ayırdım ve patikaya geri döndük.

"Cole, suçu senin *üzerine atacaklar*."

"O zaman kanıtları ortadan kaldırıyorum."

"Anlamıyor musun? Mesele bu değil." Bir ağaca yaslandım. "Senin yapıp yapmadığın umurlarında değil. Masum olduğunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Kanıtlayamayız. Masumiyet umurlarında değil."

"Bunu gerçekten yapanı bulmalıyız," dedim. "Eğer bu, Near Cadısı ise, eğer bir şekilde geri döndüyse, onu nasıl bulacağız? Nasıl *durduracağız*?" Başım zonkluyordu. Kendimi bitkin hissediyordum.

“Lexi,” dedi, belki de yalnızca yorgunluktan kaynaklanan garip bir sakinlikle, “çocuk seslerinin çocuklardan gelmediğini kendin söyledin. Ve o rüzgâr yolu da ayaklar tarafından açılmadı. Bu bir büyü. Near kasabasında kaç cadı var?”

“Kız kardeşler ve Near Cadısı ki son baktığımda ölüydü, ah, bir de sen.”

“Kız kardeşlere güveniyor musun?”

“Güveniyorum.”

“Peki bana güveniyor musun?” diye sordu.

Ona doğru bir adım attım. “Güveniyorum.”

“O zaman Near Cadısı olmalı.”

Temkinli bir şekilde başımı salladım. İçgüdülerim bana bunun doğru ya da en azından mümkün olduğunu söylüyordu ve babam bana içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti. Ama tam olarak ne yapıyordu ve ölü olması gereken bir cadıyı nasıl durdurabilirdik? Başım dönmeye başladı. Bedenim *Uyu, sadece birazcık uyu*, diye yalvarıyordu.

“Bunu çözeceğiz Lexi.” Aramızdaki boşluğu kapattı ve parmakları çenemde gezinmeye başladı. “Hikâyede Near Cadısı’na ne oluyor?”

“Sürgün edildi, Near’dan kovuldu ve yüzlerce yıl önce de yabancı otlar arasında tek başına öldü,” dedim.

“Baban bunu nasıl anlattı? Belki ipuçları vardır.”

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Düşüncelerim sürüklenirken kaldığım yeri bulmaya, babamın hikâyesinin sonunu hatırlamaya çalıştım. Orta yerinde durunca bir hikâyeye yeniden başlamak zor oluyordu. Ben olayları parçalar halinde değil, bütünler halinde hatırlıyordum.

“Bakalım,” diye fısıldadım, sanki uçup gidecekmişim gibi hissederek. “Near Cadısı hem her şeyin hem de hiçbir şeyin bir parçasıydı. Köyü ve çocukları çok severdi. Bazı günler, kendini sabırlı hissettiğinde, onlara bazı numaralar gösterirdi. Küçük

numaralardı bunlar; çiçeklerin göz açıp kapayıncaya kadar açmasını sağlamak ya da rüzgâra neredeyse kelimelere benzeyen şeyler fısıldatmak gibi. Çocuklar her tür büyüye açtı ve onu her yerde görmeye hevesliydi ve zaten bu nedenle de kadını çok seviyorlardı.”

Durakladım çünkü babam bu noktada hep duraklardı. Babam bir sonraki kısmı bana sadece bir ya da iki kez anlatmıştı ve şimdi doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “Ta ki o güne kadar. Bir gün bahçede bir çocuk öldü ve dünya değişti. Köyü koruyan üç avcı, cadıyı sürgüne gönderdi. Kovulduğu gece, kulübesi çimenlere gömüldü ve bahçesi tekrar toprağa dönüştü. Ve cadıyı bir daha kimse görmedi. Ama bozkırda şarkılar söyleyerek tepelerini uyuttuğu duyulurdu. Yıllar geçtikçe şarkı yumuşadı, ta ki rüzgârdan biraz daha fazlası olana kadar. Ve sonra tamamen yok oldu. Bu da Near Cadısı’nın sonu oldu.” Bir iç çektim. “Pek işimize yaramaz ama babam böyle anlatırdı.”

Cole bana bakmak için biraz geriye yaslandı. “Sanki başka bir versiyonu daha varmış gibi söyledin.”

“Sanırım var.” Şaşkınlıkla başımı salladım. “Magda bunu hiç anlatmadı ama bu sona inanmadığını biliyorum. Bir keresinde ona bunu anlatmıştım ve yüzünü buruşturup başını sallamıştı.”

“Eh, bu bir yerden başlamamızı sağlayabilir. Eğer kız kardeşlerin bizimle paylaşmadığı başka bir son varsa, o zaman belki de o hikâye gerçek olduğu içindir. Sabah onlara sorarız.”

“Bana güvenmiyorlar,” dedim.

“Kimseye güvenmiyorlar. Ama bize anlatacaklar. Şimdi eve git. Biraz uyu.” Başımın üstüne hafif bir öpücük kondurdu ve korudan ayrılmak üzere döndü.

“Bekle,” dedim onu geri çekerek. “Otto ne olacak? Geri gelecektir.”

“Başımın çaresine bakarım.”

“Nasıl?” diye sordum göğsümdeki gerginlik yeniden belirirken. “Nereye saklanacaksın?”

Etrafımızdaki rüzgâr sanki cevap verir gibi hızlandı, yaprakları küçük girdaplara dönüştürdü ve Cole gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başladı. Silüetinin kenarları etrafımızdaki gecenin içinde kayboluyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Bir sürü yer var.”

Tamamen eriyip gitmesinden korkarak kolunu sıkıca kavradım. Ama rüzgâr dindi ve o yine orada, kanlı canlı karşımdaydı.

“Daha ne kadar saklanabilirsin?” diye sordum yorgunluğun verdiği umutsuzlukla.

“Gerçek sorumluyu bulana kadar. Çocukları bulana kadar. Sonra saklanmak zorunda kalmayacağım.”

Umduğum kadar net bir cevap değildi ama sanırım yeterliydi. Ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildim.

“Her ihtimale karşı,” diye fısıldadım.

Ellerini belime doladı ama tereddütle durdu.

“Ne oldu?” dedim bir adım gerileyerek.

“Yorgunum. Kendimi pek iyi kontrol edemiyorum.”

“O zaman sakın ol.” Ona bir geyikmiş gibi yumuşak ve yavaşça yaklaştım. Dudaklarım onunkilere birkaç santim yaklaştığında durakladım, tekrar geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi. Nefesim onunkine değiyordu.

“Sakin ol,” diye tekrarladım ve dudaklarım onunkilere değdi. Bulutlar aniden hareket etmeyi durdurdu. Sanki onlar da o anı benim kadar duraklatmak istiyor gibiydi.

Çekildiğimde yüzünde yeni bir şey vardı, belli belirsiz bir şey, bir gülümsemenin izi sanki. Yorgundu ama oradaydı.

Sonra beni kendine doğru çeken o oldu ve öpücüklerini omzuma, boynuma kondururken serin elini belimin oyuntusuna dayadı. Saçları tenimi gıdıklarken küçük bir kahkaha attım. Hem gülmek hem de bu şekilde sarılmak iyi hissettiriyordu. Etrafımızdaki rüzgâr dalgalanmaya, yükselip alçalmaya başladı. Cole gözleri benimkilerle buluşana kadar yukarı doğru ilerledi.

Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Neredeyse simsiyah olmuştu ve burada bir yanlışlık olduğunu biliyordum. Gecenin en karanlık kısmını geçmiştik ve hava aydınlanmaya başlıyor olmalıydı. Başımı arkaya eğdim ve ağaçların arasından gökyüzüne baktım. Bulutlar hâlâ orada, ayı gizliyordu.

Dalgalanan rüzgâr şimdi daha güçlü bir şeye dönüşürken, “Cole,” diye fısıldadım. “Cole, *sakin* ol.”

Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi ve bu sefer kaşlarını çattı. “Ben yapmıyorum.” Rüzgâr büyüdüğü büyüyor, tanıdık bir melodiye dönüşüyor ve kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. “Bu o.”

Tam o anda dünya karardı ve şarkının sesi daha da yükseldi. Orada, melodinin arka planında sözcükleri neredeyse duyabildim. Yetişkinlerin duymadığı ama çocukların çok net duyduğu, onları yataklarından çağıran o sözcükleri.

Wren. Neler olduğunu anladığımda göğsüm tekrar daraldı. Şarkı ve doğal olmayan karanlık her gece geliyor ve sabahları yataklar boş kalıyordu. Eve gitmeliydim. Cole’dan uzaklaştım, koruya doğru geri dönüyordum ki dünya ayaklarımın altında şiddetle sallanmaya başladı. Cole’un parmakları benimkilere dolandı ve bir şeyler söyledi ama ne dediğini duyamadım. Müziğin sesi her şeyi bastırdı ve gece mürekkep kadar yoğundu. Altımdaki bozkır yok oldu. Cole’un parmakları yok oldu. Gece yok oldu. Ve her şey karanlık ve hareketsiz kaldı.

Ani ve sıcak güneş ışığı yatağın üzerine döküldü.

Sıçrayarak doğruldum. Mutfakta annemin yumuşak adımlarının sesini duyubiliyordum. Wren'in zıplayan adımları koridorda gümbürdüyordu. Wren. Evde ve güvende. Titrek bir nefes verdim elimde olmadan. Kendimi uyuşuk, sersemlemiş hissettim. Buraya nasıl gelmiştim? Odama süzülen ışık keskin ve temizdi.

Bir rüya kadar zayıf bir anı dalgalandı, eve yarı taşınmış yarı yönlendirilmişim, botlarım çimlerin üzerinde kayarken alçak bir ses kulağıma fısıldıyordu. Yorganı açtım. Pelerinin şifonyerin yanında duruyordu. Pencereye gittim ve iterek açıp aşağıya baktım. Botlarım pervazın altında düzgünce bekliyordu. Her şey yerli yerindeydi.

Koridorda Wren'le karşılaşınca diz çöktüm ve tüm kurtulma çabalarını görmezden gelerek kollarımı ona doladım.

"Hepsi bensiz oynuyor," diyerek suratını astı.

"Kimler?" Eğer Wren burada ve güvendeyse, bu sabah kimin yatağı boştu acaba?

Ama cevap çok geçmeden geldi.

"Bayan Harp da aynı şeyi söylüyor," dedi bir ses.

Bu, anneme ayrıntıları hevesle aktaran 'Tyler'dan başkası değildi.

Ve *Emily*'nin annesinden bahsediyordu. Kız zihnimde canlandı; küçük, şakacı bir hamleyle dönerken iki koyu saç örgüsü uçurtma kuyruğu gibi arkasından sallanıyordu.

"Hiç ipucu yok mu?" diye sordu annem usulca.

Koridorda bir süre oyalandım. Wren'e sarılmaya devam ediyor ve içerideki konuşmadan kesitler dinliyordum.

Hiçbir kanıt yoktu. Artık şaşırmıyordum. Rüzgâr içeri girdi ve *Emily*'yi küçük yatağından çaldı. Bunu gözümde gayet net bir biçimde canlandırabiliyordum. Bir yorgan düzgünce geri katlanmış, altındaki serin ve boş olan açık renk çarşafı ortaya çıkarmıştı. Belki de tılsımını sıcak bir gecede kenara atılan battaniyeler gibi komodinin üzerinde bulmuşlardı.

Wren kıpırdanarak kollarımdan kurtulurken onun kesesinin hâlâ bileğinde olduğunu fark ettim, tatlı ve toprak gibi kokuyordu. Parmaklarımı tılsıma doğru götürürken bir esinti hissettim.

Ürperdim ve ön kapının açık olduğunu gördüm.

İşte o zaman saatin ne kadar geç olduğunu, güneşin çoktan yükseldiğini fark ettim. O sırada amcamın eşikteki ağır adımlarını duydum ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Cole.

Yerleştirdikleri sahte kanıt.

Wren benden kaçarak koridordan Otto'nun yanına koştu. Neredeyse ona çarpıyordu, son anda sarılmak için kollarını uzattı. Amcam onu yakaladı, kaldırdı ve ağır kollarını ona doladı.

"Günaydın Wren," dedi onu yere bırakmadan önce saçlarına doğru.

Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve sonra beni şaşırtarak gülümsedi.

"Günaydın Lexi," dedi sakın bir sesle.

Yaşadığım şaşkınlığı belli etmemeye çalıştım. “Nasılsın amca?”

Sonra kollarının yukarı sıvandığını ve kirli olduğunu, bir kolunda uzun bir çizik olduğunu fark ettim.

“Ne *yaptın* sen?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Otto kollarını dikkatlice indirdi. “Yapılması gerekeni yaptım.”

Yanından hızla geçmeye çalıştım ama elleri çok hızlıydı, bileğimi yakaladı.

“Ona gittin mi? Onu uyarmaya çalıştın mı?” diye sordu.

“Neden bahsediyorsun sen?” Geri çekildim.

Bileğimi daha sert sıktı, Tyler koridora çıkarken amcamdan kurtulmaya çalıştım.

“Bana biraz yardımcı ol Lexi, sana bana itaatsizlik etmemeni söylemiştim.” Otto’nun sesi boğuk çıkıyordu. “Ne yaptığının farkında mısın? Verdiğin zararın?”

“*Otto*,” dedi arkasından annem, sesi aylardır duymadığım kadar güçlüydü. “Bırak onu.”

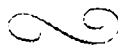
Amcam beni incittiğini fark etmemiş gibi elini anında geri çekti, ben de beni yakalamak için çok hevesli görünen Tyler’a doğru tökezledim.

Onu iterek evden çıkarken boğazımda yükselen küfürleri yuttum.

“Artık onu kurtaramam,” diye mırıldandı Otto ben giderken.

Bileğimde parmak şeklinde kırmızı çizgiler vardı ama öfke, hayal kırıklığı ve en çok da Cole ve kız kardeşler için duyduğum korkudan başka bir şey hissetmiyordum. Pencereimin altında duran botlarımı aldım, babamın bıçağını ve yaz sonu havasının sertliğine rağmen pelerinimi bıraktım. İçeri geri dönemezdim. Zamanım yoktu.

Otto’nun tehditlerini duyuyordum ama arkama bakmadım.

İlk gördüğüm şey duman oldu.

Ama kulübe görüş alanıma girdiğinde dumanın bacadan geldiğini fark ettim, hava birkaç gün içinde serinden soğuğa dönmüştü. Ön kapı açıktı ve patikadan bile içerideki devrilmiş masayı görebiliyordum. Zeminde fincanlar, kâseler, yapraklar ve içeriye uçuşan diğer şeyler vardı. Mutfak sandalyelerinden biri ön bahçedeydi ve Magda oturuyordu. Ayaklarının dibinde taş ve sopalardan oluşan bir sepet vardı, hiçbir şey olmamış gibi çalışıp kendi kendine mırıldanıyordu. Melodisi rüzgâra karışıyor, birbirine öyle giriyordu ki iki melodiyi birbirinden ayıramıyordum. Yaklaştıkça şarkısının birkaç kelimesini seçebildim. Buruşuk dudaklarının arasından neredeyse hiç sessiz harf olmadan çıkıyordu.

“... köy kapısına çivilenmiş, geceleri izleyen gözlere dönüşür kuşlar, kötülükleri art arda kovalar...”

Magda kuşlar yapıyordu. Boğumlu parmakları kısa, düz çubuklardan ince şeritler soyuyor, ipleri taşların ve tahta parçalarının etrafına ve aralarına doluyordu. Aceleyle eve yöneldim, soluk yeşil dünya ile soluk mavi gökyüzü arasında koyu gri bir parça bulabilmek için bozkırı taradım. Ama tek görebildiğim dalgalanan çayırlardı. Her şeyin üzerine bir sis çökmüştü. Tepelerin sırtları uyuyan canavarlar gibi sisin içinden yükseliyordu.

“Magda!” diye seslendim ona yaklaşırken. “Ne oldu? Cole nerede? O...”

Göz ucuyla bir gölge yakaladım. Ve sonra orada belirdi, kapı aralığında beni bekliyordu.

Patikadan yukarı koştum ve kollarımı boynuna doladım. Bir adım geri sendeledi ama beni itmedi. Kolları beni nazıkçe sardı.

“Buradasın,” dedim rahat bir nefes alarak. “Ben sandım ki... Ne sandığımı da bilmiyorum. Otto eve geldi ve yapılması gerekeni yapmakla ilgili şeyler söyledi. Beni seni uyarmakla suçladı.”

“Ben buradayım,” dedi. “Her şey yolunda.”

“Ne oldu Cole? Dün gece... Ve Şimdi de bu? Düşündüm ki...” Sözcükleri beceriksizce söyledim ve elimi daha da sıkıp gri pelerinin kokusunu, duman kokan temiz havayı i ime çektim.

Başını eğdi ve boynumun kıvrımını nazikçe öptü. Onun arkasından evin içine baktım. “Magda ve Dreska’yı uyardım,” dedi omzuma doğru, “ama gitmeyi reddettiler.”

“Tabii ki,” diye tersledi Dreska, süpürgeyi hem birkaç kırık tabağı süpürmek için hem de koltuk değneği olarak kullanıyordu. EĞilip devrilmiş bir taburenin bacağını tuttu ve düzeltip ateşin yanma koydu.

“Ne oldu?” diye sordum bir sepeti almak için eğilirken.

“Sence ne oldu?” dedi Dreska. “Amcan ve adamları misafirimizi aramak için buraya geldiler ve onu bulamayınca ortalığı altüst ettiler.” Bir k seyi yerden aldı. “Sanki tabakların altında saklanıyor olabilirmiŐ gibi.”

“Barakaya geldiler,” diye ekledi Cole başını sallayarak. “Kanıtlarını ortadan kaldırmamalıydım.”

“Etrafa saçtıkları her Şey daha önce yüzlerce kez etrafa saçılmıştı zaten,” diye homurdandı Dreska. “Cole, masayı düzelttikten sonra sepeti masanın üzerine koy,” diye ekledi.

Cole gidip ahşap masayı çevirdi. Yüzeyi çizikler ve yanıklarla doluydu ama dik durduğunda çıkardığı gıcırtı dışında iyi görünüyordu.

“Bu yüzden bana seni uyarıp uyarmadığımı sordu demek,” dedim ısınmak için kollarımı ovuşturarak. Cole bunu fark etti ve pelerinin çıkarıp omuzlarıma yerleŐtirdi. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcaktı.

Dreska  aydanlığı sıcak ateşin üzerine taşıdı.

Birkaç dakika sonra Magda da elinde çubuklardan ve taşlardan oluşan kuŐların sepetiyle içeri girdi. Bir Őangırtıyla sepeti kapının yanında yere bıraktı. “Gözleri karanlık Şeylerle doluydu. O adam aralarında en k t Ő ,” dedi.

Bu yaşananlarda payı olmasına rağmen içimde amcamı savunmak için beklenmedik bir ihtiyaç hissettim. Bileğimde hâlâ ağır parmaklarının bıraktığı kırmızı izleri taşımama rağmen.

“Otto öyle biri...” diye söze başladım.

“Hayır, Otto değil,” dedi Magda elini sallayarak. “Diğeri. Uzun boylu, bezgin görünümlü olan.”

“Bo,” dedim ve sözcük ağzımdan bir küfür gibi çıktı. “Bo Pike.” Onu diz çökmüş, başı aşağı dönük vaziyette, yere çocuk kıyafeti parçaları yerleştirirken gözümde canlandırımdı.

“Bu böyle devam edemez.” Cole’a döndüm. “Onlardan saklanmaya devam edemezsin. Eğer Otto’nun adamları herkesi sana karşı kışkırtmayı başarırsa saklanacak hiçbir yerin kalmaz.”

“Gitmiyorum Lexi.” İnatçı ifadesi bana itiraz şansı bırakmadı.

“Magda,” dedim konuyu değiştirmek için. “Dreska.” Kız kardeşler bana bakmadılar ve koşuşturmalarına ara vermediler ama beni dinlediklerini ve devam etmemi beklediklerini biliyordum.

“Near Cadısı bozkırda öylece kaybolup gitmedi, değil mi?” diye sordum sesim titreyerek. “Bir şey olmuş olmalı. Kötü bir şey.”

Magda derin bir nefes aldı ve havayı dışarı üfledi. “Evet, bir tanem,” dedi ve bir sandalyeye oturdu. Eğilirken vücudu ölü dallar gibi çatırdıyordu. “Kötü bir şey oldu.” Pencereden sanki birilerinin onu dinlemesinden korkuyormuşçasına doğudaki tepelere doğru bir bakış attı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Dreska bir anlığına süpürmeyi bıraktı, sonra öncekinden daha hızlı süpürmeye başladı, süpürge'nin sesi odayı doldurdu. Su kaynadığında çaydanlığın metal tepesi ısılk çaldı. Magda bir havlu kaptı ve iki eliyle çaydanlığı ateşin üzerinden kaldırdı.

“Bana hikâyenin sonunu anlatın.” Bir anlık tereddütten sonra da ekledim: “Gerçek sonunu.”

Fincanlar, çaydanlık ve dilimlenmiş ekmekle birlikte masaya konurken birbirlerine çarparak tıngırdadı.

Magda bana delirmişim gibi bakıyordu. Ya da büyümüşüm gibi. Aslında ikisi de aynı şeydi. Ağzını açınca dişlerinin eksik olduğu boşluklar ortaya çıktı ama o daha konuşmadan Dreska başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır, buna hiç gerek yok bir tanem,” dedi Magda yerde bulduğu bir sopayla oynarken.

“Bilmek zorundayım,” diye ısrar ettim Cole’a da bir bakış atarak. Açık pencerenin yanında duruyordu. Kapalı alanda kalmanın onun için güç olup olmadığını, temiz havaya ihtiyacı olup olmadığını düşündüm. “Eğer çocukları çalan Near Cadısı ise...”

“O olduğunu kim söyledi?” diye sözümü kesti Dreska.

“Nasıl o olabilir ki? O ölüp gitti,” diye ekledi Magda.

Ama bunu söyleme şekilleri çok tuhaftı. Tek kelimesine bile inanmıyorlardı. Cole beni cesaretlendirmek için küçük bir hareketle başını salladı.

“O olduğunu düşündüğünü biliyorum Dreska,” dedim onun sert bakışları altında kırılmamaya çalışarak. İki kız kardeş de konuşmuyor ama karşılıklı bakışıyorlardı. “Sizi köyde Tomas’la konuşurken duydum. Ona anlatmaya çalıştın ve ikiniz birlikte Otto’ya da anlatmaya çalıştınız. Onlar inanmıyor ama ben inanıyorum.”

Odadaki tüm sesler kesildi.

“Ve eğer suçluyu ve çocukları yakında bulamazsak...” Gözlerim açık pencerenin yanındaki Cole’a kaydı. Sonra çayla meşgul olan Magda’ya ve o keskin gözleriyle bana, neredeyse içime bakan Dreska’ya. Bu onları ikna etmek için tek şansımdı.

“İşler daha da kötüye gidecek. Kimse çocukları kimin kaçırdığını bulamayacak. Cole’u suçlayacaklar ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Çocuklar kaybolmaya devam edecek. Wren ortadan kaybolacak ve onlar suçlayacak birini ararken ben oturup bunun olmasını bekleyemem!” Ahşap saçakların arasında kendimi topar-

lamaya çalışarak tavana baktım. “Onlara kanıt bulmak zorundayız. İşleri yoluna koymalıyız.”

Dreska bana ağır bir bakış attı. Sanki bana eve gitmemi söylemekle sırrını anlatmak arasında kalmış gibiydi.

“Magda. Dreska. Babam hayatını Near’ın size güvenmesini sağlamak için harcadı. Şimdi lütfen siz de *bana* güvenin. Yardım etmeme izin verin.”

“Beni uyaran, Otto’nun adamları hakkında bizi uyaran Lexi’ydi,” diye ekledi Cole sonunda.

“Peki Near Cadısı olduğundan neden bu kadar eminsin Lexi Harris?” diye sordu Dreska.

“Tüm elementleri kontrol edebiliyordu, değil mi? Hatta toprağı bile hareket ettirebiliyordu. İzleri örtmüş olabilir. Hem çimlerin üzerinde patika gibi garip bir yol var.”

Dreska’nın gözleri hafifçe kısıldı ama sözümü kesmedi.

“Yani bilmediğim tek şey nasıl geri döndüğü ve neden çocukları çalmak istediği. Bana anlatacak mısın anlatmayacak mısın?” Kelimeler beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. Taş duvarlarda yankılandılar.

Dreska’nın yüzü buruştu, tüm kırıksıklıkları gözlerinin arasına doğru toplandı. Magda ise sıcak sıvıyı eski tel süzgeçlerin üzerinden fincanlara dökerken Cadının Tekerlemesi’ni mırıldanıyordu. Buhar havaya karışıp Magda’nın etrafında kıvrıldı.

Dreska pencerenin yanındaki duvara yaslanmış olan Cole’a son bir bakış attı ve başını salladı. Ama konuştuğunda, “Pekâlâ Lexi,” dedi.

“Otursan iyi olur,” diye ekledi Magda. “Çay hazır.”

“Near Cadısı köyün en uzak sınırında yaşırdı,” diye anlatmaya başladı Magda. “Near’ın vahşi dünyayla buluştuğu yerde. Bu çok, çok uzun yıllar önceydi. Belki de Near, Near bile olmadan önce. Ve evet, bir bahçesi olduğu ve çocukların onu görmeye gitmekten hoşlandıkları da doğrudur. Köylüler onu rahatsız etmezdi ama onunla arkadaş da olmazlardı. Anlatılanlara göre bir gün küçük bir çocuk Near Cadısı’nı görmeye gitmiş ve eve dönmemiş.” Magda gözlerini odanın bir köşesine dikti.

Dreska’nın rahatsız olduğu her halinden belliydi, kıpırdanıp duruyordu. Pencereleri kapattı ve Cole yüzünü buruşturdu ama o devam etti, çaydanlıkla oynadı ve camın ardındaki kararan bozkıra baktı. Sonunda yağmur başlamıştı, sert ve ağır bir şekilde evin üzerine iniyordu. Magda devam etti.

“Güneş batıp, gün sona ererken çocuğun annesi onu bulmaya gitti. Near’ın kıyısındaki, hemen şuracıktaki küçük kulübeye.” Magda şimdi kız kardeşinin omzunun üzerinden evin ötesini işaret ediyordu. “Ama cadı evde değildi. Oğlan oradaydı; bahçede, kırmızı ve sarı çiçeklerin arasında.” Parmakları çay fincanını kavradı.

“Çocuk ölmüştü. Sanki o çiçeklerin arasında uyuyakalmış ve bir daha kalkmayı hiç akıl edememiş gibi. Annesinin çılgınlıklarının bozkır rüzgârından bile duyulabildiğini söylerler.”

“Daha sonra, Near Cadısı kolları uzun otlar, meyveler ve cadıların toplamayı sevdiği diğer şeylerle dolu halde eve döndü. Evi alevler içindeydi ve değerli bahçesi ezilmiş ve kavrulmuştu. Bir grup avcı onu bekliyordu.”

“‘Cinayet,’ diye bağıldılar, ‘cinayet!’” Magda’nın sesi bunu söylerken çatladı ve o anda irkildim. “Ve avcılar kuzgunlar gibi Near Cadısı’nın üzerine çullandılar. Ağaçlara seslendi ama ağaçlar kök salmıştı ve onu kurtaramadılar. Çimenlere seslendi ama onlar da küçük ve dayanıksızdı ve onu kurtaramadılar.”

Yağmur evin taşlarını dövüyordu ve Dreska sanki bir kulağıyla kız kardeşinin hikâyesini, diğeriyle de fırtınayı dinliyor gibiydi. Cole köşede durmuş, hiçbir şey söylemiyordu fakat çenesi gergin, gözleri dalgındı.

“Sonunda, Near Cadısı yeryüzünün kendisine seslendi. Ama artık çok geçti ve toprak bile onu kurtaramazdı.” Çayından büyük bir yudum aldı. “Ya da öyle anlatırlar, tatlım.” Anlattığı şeyleri aynen görebiliyordum ama gözlerimin önündeki bozkırdan yardım isteyen cadı değil, Cole’du. Ürperdim.

“Tanrım, Magda, şu hikâyelerin yok mu,” dedi Dreska pencere kenarındaki yerinden. O zaman arkasını döndü ve bir şeylerle uğraşmaya devam etti. Bir saksıyı düzeltti, bastonuyla birkaç başıboş yaprağı itti.

Magda bana baktı. “Cadıyı öldürdüler, üç avcı öldürdü.”

“Üç avcı mı?” dedim. “İlk Konsey’i oluşturan adamlar mı? Onlara bu ünvan köyü *korudukları* için verilmişti.”

Dreska kısaca başını salladı. “O zamanlar Konsey değil sadece genç avcılardı ama evet. Amcan gibi, Bo gibi adamlar. Avcılar cadının cesedini kırlara, çok uzaklara götürdüler ve çok derinlere gömdüler.”

“Ama toprak deri gibidir, katman katmandır,” diye mırıldandım, Magda’nın bahçedeki saçma sapan sözlerini hatırlayarak. Yaşlı kadın başıyla onayladı.

“Üst katman soyulur. Altındakiler ise eninde sonunda yukarı çıkar,” dedi ve bu kez ekledi: “Eğer yeterince öfkeliyse.”

“Ve yeterince güçlü.”

“Böylesine güçlü bir cadı için çok yanlış bir ölümdü.”

Dreska karanlık bir sesle, “Yıllar geçtikçe beden sürekli yükselerek sonunda yüzeye ulaşır açığa çıktı,” dedi. “Ve şimdi bozkır nihayet cadısını kurtarabildi.” Uzun bir duraksamadan sonra soğuk bir şekilde ekledi: “Ya da *biz* öyle sanıyoruz.”

Kız kardeşler yine sesleri birbirinin üstüne geçerek konuşmaya başladı.

“Yukarı tırmandı ve bozkıra çıktı,” dedi Dreska.

“Şimdi derisi gerçekten de bozkırın çayırından,” diye ekledi Magda.

“Şimdi kanı bozkırın yağmurundan.”

“Şimdi sesi bozkır rüzgârından.”

“Şimdi Near Cadısı bozkırdan.”

“Ve çok öfkeli.”

Kız kardeşlerin sözleri kulübede yankılanıyor, etrafımızda buhar gibi dolanıyordu. Birden yağmur içeri dolacak olsa bile pencerelerin açık olmasını diledim. Burada nefes almak çok güçtü. Magda konuşurken kulübenin toprak zemini sanki dalgalanıyor, taş duvarlar sarsılıyordu.

“Çocukların şimdi ortadan kaybolmasının nedeni bu,” dedim sessizce. “Near Cadısı köyü cezalandırmak için onları götürüyor...”

Magda hâlâ damlayan bir musluk kadar düzenli aralıklarla başını sallıyordu.

Babamın kitabındaki sözler, Magda’nın sözleri aklıma geldi: *Rüzgâr yalnızdır ve her zaman arkadaş arar.* Cadı da tam olarak bunu yapıyor, onları yataklarından çekiyordu. Ürperdim.

“Ama neden sadece geceleri?”

“Ne kadar güçlü olursa olsun, o hâlâ ölü,” dedi Dreska.

“Ölüler hava kararana kadar yataklarına bağlıdır,” dedi Magda.

Ama ses tonlarında bir şey vardı, bunca zamandır saptamaya çalıştığım bir şey. Kız kardeşler Near Cadısı'ndan bahsederken bir çeşit yumuşaklık.

“Onu severdiniz,” dedim ve bunu kelimeler dudaklarımdan çıkarken fark ettim.

Dreska'nın yüzünde neredeyse gülümsemeye benzer bir şey belirdi. “Bir zamanlar biz de çocuktuk.”

“Bahçesinde oynardık,” dedi Magda çayını karıştırırken.

“Ona saygı duyardık.”

Parmak uçlarımı fincanıma bastırdım ve ısısı ellerime yayıldı. Cole tüm bu süre zarfında duvarda bir gölge gibi duruyordu: sessiz, okunmaz. Acaba hikâyede kendini mi görüyordu, yanıp kül olan kendi evini? Ya da gözlerinin ardında daha karanlık şeylere mi tanık oluyordu. Ama köşesinden başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, yüzünde neredeyse hüznü bir gülümseme belirdi. İnce bir gülümsemeydi bu, kendisinden çok benim içindi ama onu taklit ettim ve gözlerimi tekrar kız kardeşlere çevirdim.

“O yapmadı, değil mi? Oğlanı aslında o öldürmedi, değil mi?”

Dreska başını iki yana salladı. “Bazen bir hayat erken sonlanır.”

“Ve suçlayacak birine ihtiyacımız olur.”

“Oğlanın sağlıksız bir kalbi vardı.”

“O bahçeye uzandı ve uyudu.”

“Ve bunun için onu öldürdüler,” diye fısıldadım çay fincanını dudaklarıma bastırarak. “Biliyor muydunuz? Başından beri biliyor muydunuz? Neden bana anlatmadınız? Neden hiçbir şey yapmadınız?”

“İnanmak ve bilmek farklı şeylerdir,” dedi Dreska masaya dönerek.

“Bilmek ve kanıtlamak farklı şeylerdir,” dedi Magda.

Kız kardeşlerin yüzünde birbirine eş, derin ve buruşuk kaş çatışlar belirdi. Köşede Cole'un yüzü yine gölgeler içindeydi. Ve pencerenin ardındaki yağmur azalmıştı ama gökyüzü hâlâ karanlıktı.

"Cadının nereye gömüldüğünü bilmiyoruz," dedi Dreska eliyle uzun süren bir hareket yaparak.

"Onlara anlatmaya çalıştık," dedi Magda başını köye doğru eğerek. "Arama ekiplerine en başından beri söylemeye çalıştık ama dinlemediler."

"İnatçılar," dedi Dreska. "Tıpkı o zamanlar olduğu gibi."

"Senin de söylediğin gibi Lexi." Magda fincanını masanın üzerinde küçük daireler halinde çevirdi. "Köylüler buna asla inanmayacak. Otto'nun adamları buna asla inanmayacak."

Gözlerimi gri güne çevirdim, ılık köşelerden sızıyordu.

"İşleri yoluna koymak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Şey, öncelikle," dedi Magda çayını bitirip ayağa kalkarken. "Önce cadının cesedini bulmalısınız. Kemikleri bulmalısınız."

Dreska neredeyse hürmetle, "Ve onları ebedî istirahatgâhına yerleştirmelisiniz," diye mırıldandı.

"Düzgünce gömülmeli."

"Düzgünce saklanmalı."

"Cadılar için bu mühimdir."

"Ve her şey için."

"Nereye?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Yaşadığı yere," diye cevap verdiler.

Kız kardeşler bize evin dışına kadar eşlik etti. Dışarıda hava çok sert olmasa da serindi ama tenimi karıncalandırmaya yetiyordu.

"Evet, buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," dedi Magda, kırışık yanağını kir tutmuş tırnağıyla kaşırken. "Ah, evet, tam burada." Kulübe ile bahçesinin ötesindeki alçak taş duvar arasında duran ikinci araziye işaret etti. Çimenler ve yabani çiçeklerle dolup

taşan bir yerde, her zaman bomboş, her zaman temiz ve garip bir şekilde çıplak görünen araziye. Eğildim ve yakından bakıldığında toprağın yanmış olduğunu fark ettim. Çoraktı, çimenlerden yoksundu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, fırtına yüzünden her yer çamura dönmüştü. Bu hiç mantıklı değildi. Yangın yüzyıllar önce çıkmış olmalıydı. Çimenler yeniden çıkmalıydı. Yine de sanki toprak daha yeni harap olmuş gibi üzerindeki yanık izlerini neredeyse görebiliyordum.

“Burası onun eviydi,” diye mırıldandım.

“Ve bahçe neredeyse hazır,” dedi Dreska, taş kulübe ile yanmış toprak parçası arasındaki toprak yatağını işaret ederek. Magda’nın bahçesi. İlk önce Near Cadısı’nın bahçesiydi.

“Cadı yaşarken de ölümünde de saygıyı hak ediyordu,” dedi Magda, Dreska’nın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. Buna rağmen farklı hızlarda da olsa yan yana başlarını salladılar. “Onun yerine korkuya, ateşe ve cinayete maruz kaldı.”

“Ama kemikleri nasıl bulacağız?” diye sordum. “Her yerde olabilirler.”

Dreska yorgun bir elini doğuya, açık bozkıra doğru kaldırdı.

“Cesedini bu yöne götürdüler. Kemikleri de bu tarafta bulacaksın. Ne kadar uzakta olduğunu ise bilmiyorum.”

Bir el omzuma dayandı ve Cole hemen orada, arkamdaydı.

“Onları bulacağız,” diye söz verdi. Magda ve Dreska eve geri döndüler ve Near’ın kıyısında yalnız kaldık.

“Bu imkânsız görünüyor,” dedim, sırtım hâlâ ona dönüktü. “Nereden başlayacağız ki?”

Bozkıra baktım ve kalbim duracak gibi oldu. Dünya uzanıp gidiyordu. Sonsuzdu. Ağaçlarla lekelenmiş art arda tepeler. Bozkır her zaman bir şeyleri yiyor gibiydi. Yarı sindirilmiş kayalar ve kütükler eğimli yamaçlardan fırlıyordu. Ve oralarda bir yerde, Near Cadısı’nı da yutmuştu.

Uçsuz bucaksız tepelere baktım ve tek hissettiğim umutsuzluk oldu.

Cole öne doğru bir adım attı ama onu geri çektim.

“Henüz değil,” dedim başımı sallayarak. “Bozkıra öylece yürüyemeyiz. Bir plana ihtiyacımız var. Ve senin için gelecekler Cole. Otto ve adamları bizi takip edecek.”

Sadece bana bakıyordu.

“Ziyaret etmem gereken insanlar var. Gerektiğinde amcam kadar ikna edici olabilirim.” Fazla zamana ihtiyacım da yoktu.

Cole yine bir şey demedi ve kız kardeşler hikâyelerini anlattığından beri ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ona doğru döndüm, gri gözleri hâlâ ‘garip bir şekilde donuk bakıyor ve düşünceli görünüyordu. Sonunda konuştuğunda sesi duyusuz, neredeyse öfkeliydi.

“Bu zaman kaybı Lexi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunun bir önemi yok. Benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil.” Etrafımızdaki rüzgâr göğsüme çökmüş bir ağırlık gibi yoğunlaştı.

“*Benim* için önemli. Otto ve adamları seni yakalarsa ve mahkemeye çıkarılırsan, insanların ne düşündüğü çok önemli olacak.”

Gözlerini kapadı. Ellerimi yüzüne götürdüğümde teni parmaklarımın altında soğuktu.

“Neyin var?”

Kaşlarının arasındaki kırııklık dokunuşumla bir parça azaldı ama gözlerini kapalı tutmaya devam ediyordu. Nefesinin göğsünde kısa, düzensiz soluklarla dolduğunu duyabiliyordum. Sanki havayı içine çektiği anda ciğerlerinden sökölüyormuş gibi. Ellerimi yüzünde tuttum, teni dokunuşuma alışana, nefes alıp veriş kolaylaşana dek. Sonrasında etrafımızdaki rüzgâr hafif bir esintiye dönüştü. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

“Bazen ne yapardım diye merak ediyorum,” dedi sonunda gözlerini açmadan. “Yani yangından sağ kurtulan birileri olsaydı. İtiraf edip beni cezalandırmalarına izin verir miydin? Bu birilerinin acısını hafifletir miydi?”

“Neden böyle konuşuyorsun?” İçimdeki öfkeye şaşırdım. “Bu her şeyi nasıl daha iyi hale getirebilirdi ki?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, kirpikleri solgun teninde simsiyahtı.

“Kız kardeşleri duydun. Bazen insanlar bir şeyleri, birilerini suçlamaya ihtiyaç duyar. Gerçek cevapları bulana kadar bu onlara huzur verir.”

“Ama seni suçlamalarına gerek yok. Near Cadısı’nı suçlayabilirler ve çocukları bulur bulmaz da bunu kanıtlayabiliriz.” Sesimi ikimiz için de yeterli kararlılıkla doldurmaya çalıştım. Demek kız kardeşlerin kulübesinde bana o hüzünlü gülümsemesini sunarken bunu düşünüyordu. Böylece kendini cezalandırmak zorunda kalmasın diye onu yakalayacak, cezalandıracak avcılar olmasını mı diliyordu?

Yumuşadı, yine de bu rahatlama fazla derine inmedi. Başını hafifçe salladı ve sonra yine beni görmeye başladı.

“Özür dilerim,” dedi sessizce. “Seni üzmemek istememiştim.” Sesi yalın ve dürüsttü.

“Cole, sen bir kaya değilsin,” dedim. “Sen bir ağaç, bir demet ot ya da bir bulut değilsin. Bir kenara atılacak, yakılacak ya da üzerinden geçilecek bir şey de değilsin. Lütfen bana bunu anladığını söyle.” Bakışlarını bakışlarımdan kaçırmadı. “Ve sen sadece rüzgâr da değilsin. Sen buradasın ve gerçeksın ve o senin içinde olabilir ama sen ondan ibaret değilsin. Bu seni daha az insan yapmaz.”

Başını belli belirsiz salladı. Kollarımı beline doladım ve pelerini ikimizi de sardı.

Her tarafta bozkır sakın, ışık keskindi ve hava daha sıcak hissediliyordu. Şu anda böyle bir yerden hiçbir kötülük geçemez gibiydi.

Bu küçük huzur anında amcamın sözleri aklıma geldi: *Artık onu kurtaramam*. Ne demek istiyordu? Cole’a daha sıkı sarıldım. Başını benimkine doğru eğdi.

“Senin bir yeteneğin var,” diye fısıldadım. Hâlâ kül ve aynı zamanda rüzgâr gibi de kokuyordu. Güneşte ve sabah havasında kurumaya bırakılmış giysilerin kokusu gibi. “Ve yardımına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.”

Uzanıp yüzündeki saçları geriye ittim ve nefes verirken gözleri kapandı, vücudundaki gerginlik azaldı.

“Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu.

“Kemikleri bu gece bulacağız.”

“Önce bir plana ihtiyacın olduğunu sanıyordum.”

Gülümsedim. “O zamana kadar bir planım olacak.”

Ona son bir öpücük verdim ve rüzgâr etrafımızda hışırdarken hissettiğim küçük hazzı gizleyemedim.

“O zaman bu gece görüşürüz,” dedi.

Başımla onayladım ve kollarımın ondan uzaklaşmasına izin vererek pelerininin tokasını açtım. Sonra pelerini tekrar omuzlarına doladım ve patikadan aşağı indim. Etrafımdaki rüzgâr, bugün toplamayı unuttuğum saçlarımı örüyordu. Koyu renk dalgalarla oynuyor, enseme sürtünüyordu. Arkama son bir bakış attığımda,

Cole bulutları ya da dalgalı bozkırı izlemiyordu. Beni izliyor ve gülümsüyordu.

Ben de gülümseyerek tepeden aşağı inerken gecenin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Ama önce yapmam gereken işler vardı.

Kız kardeşlerin kulübesinin ve kasaba merkezinin hemen güneyindeki ev kümesine ulaştım. Doğu tarafında evler seyrek, sanki otlar gibi köylüler de Magda ve Dreska'dan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi.

Evlerin arasından geçip planımı düşünürken küçük bir çocuk dışarı fırladı, ardından annesinin boğuk itirazları yükseldi. Riley Thatcher.

Sekiz yaşında ve bir sopa demeti kadar ince olan Riley bahçeyi koşarak geçti, toprakta tökezledi ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar ayağa kalktı. Ama o anda bir şeyler farklıydı. Kayıptı. Yabani otların arasında kalan küçük şeyi gördüğümde çoktan başka bir eve doğru ilerlemişti. Diz çöküp kız kardeşlerin tılsımını, yosun ve tatlı topraktan oluşan keseyi kaldırdım ve kordonunun koptuğunu gördüm.

“Riley,” diye arkasından seslendim ve çocuk dönüp baktı. Ona yetiştim ve keseyi geri verdim. Başını salladı, gülümsedi ve keseyi cebine sokmuştu ki bir kadın eli gömleğinin arkasına yapıştı.

“Riley Thatcher, çabuk içeri; sana dışarı çıkmamanı söylemiştim.”

Bayan Thatcher bir eliyle onu geri döndürdü ve kapıdan içeri doğru sertçe itti. Kadın iç çekerken kahkaha atma isteğini bastırdım.

“Kıpır kıpır bir çocuk. Hepsi öyle. Hava aydınlıkken içeride kapalı kalmaya alışık değiller,” dedi.

Gülüşüm soldu. “Biliyorum. Wren’in annemizle birlikte ayak işlerini yapmasına izin veriyoruz ama yine de özgürlüğünü özlüyor. Neyse ki hava nemli. Hava daha güneşli olsa onu bir sandalyeye bağlamak zorunda kalırız.”

Bayan Thatcher anladığını gösterircesine başını salladı. “Ama durum böyleyken başka seçeneğimiz var mı ki? Ve o yabancı da hiçbir yerde bulunamamış.”

“İnsanlar ne diyor?”

Elinin tersiyle alnını sildi. “Bilmiyor musun? Korkuyorlar. Bütün bunlardan bir gün önce bir yabancıнын buraya gelmesi hiç de hayra alamet değil.” Elleriyle kulübeleri, Riley’nin toprakta bıraktığı ayak izlerini, her yeri işaret etti.

“Bu onun sorumlu olduğu anlamına gelmez.”

Bana bakıp iç geçirdi.

“İçeri gel canım,” dedi. “Açık havada konuşmayalım. Özellikle de hava bu kadar kararsızken.”

Gökyüzüne endişeli bir bakış attım ama güneş hâlâ yeterince yüksekte olduğu için onu takip ettim.

Bayan Thatcher güçlü bir kadındı. Tıpkı annem gibi çok becerikliydi ve köydeki çanak çömleklerin çoğunu o yapıyordu. Riley ve babası kaba bir sicimle birbirine bağlanmış sopalar gibi görünürken o, çömleklerinden biri gibi şekilliydi. Ama ne kadar kıvrımlı olursa olsun gözleri her zaman keskindi. Bana bir çocukmuşum gibi davranmıyordu. O ve annem her zaman yakın olmuşlardı. Annem bir hayalete dönüşmeden önce çok daha yakındılar.

“Yabancınnn adı ne demiştin?” Ellerini her zaman omzunda duran havluya sildi.

“Söylememiştim. Ama Cole.”

“Köydeki kimseye tek kelime etmedi. Şimdi onu sorgulamaya gidiyorlar ve birden ortadan kayboluyor. Ve anladığım kadarıyla bu onu ilk arayışları değil. Eğer gittiyse iyi ki gitmiş, gitmediyse de yakalanır umarım.”

“Ama bunu yapan Cole *değil*.”

Masaya dönüp bir tepsi hazırladı.

“Gerçekten mi? Peki nasıl bu kadar eminsin Lexi Harris?”

Yutkundum. Bunu yapanın Near Cadısı olduğuna inanmayacaktı. “Bayan Thatcher,” diye fısıldadım Wren gibi öz güvenle öne doğru eğilerek, “ben de geceleri bunu yapan kişiyi arıyorum. Ve şu Cole denen çocuk bana yardım *ediyor*. O çok zeki. İyi bir iz sürücü. Sayesinde gerçek suçluyu bulmaya çok daha yakınlm.”

Sırtı bana dönüktü ama beni dinlediğini biliyordum.

“Otto ve adamlarının çocukları kimin kaçırdığına dair en ufak bir fikri yok ve aptal gibi görünmek istemedikleri için de Cole’u seçtiler. Herhangi birini seçebilirlerdi. Ve eğer onu köyden uzaklaştırırlarsa, çocukları gerçekten kimin kaçırdığını asla öğrenemeyebiliriz.”

“Onu yalnızca uzaklaştırırlarsa şanslı sayılır.”

Boğazım düğümlendi. “Ne yapacaklar?”

Bayan Thatcher masada aramıza, çömllekleri kadar sert ve sağlam görünen bir tabak kurabiye koydu. Riley birkaç dakika içinde orada bitip tek bir hamlede iki üç tanesini kaptı. Bayan Thatcher iri eliyle, kurabiyeleri cebine koymaya yeltenen Riley’yi kolundan tutarak durdurdu. Riley’nin hınzır sırıtışı, bana Tyler’ın o yaşlardaki halini anımsatıyordu. Boştaki eliyle arka cebine iki kurabiye daha sokmasını izledim.

“Hadi bakalım Riley,” dedi kadın ve çocuk tepsiyi bir kez daha karıştırıp ceplerindeki ve avuçlarındaki yarım düzine kura-

biyeyle neşeyle oradan ayrıldı. Bir tanesini alıp kibarca ısırđım. Ama kurabiye direndi. Dişlerim ağrıyana kadar ısırđım ama bir işe yaramayınca kucağıma indirdim.

Kadın gözleri kısılmış halde kendi kurabiyesini kemiriyordu.

“Bilmiyorum Lexi. Herkes huzursuzlanmaya başladı. Birinin bedel ödediğini görmek istiyorlar. O yabancının gerçekten masum olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet. Bundan eminim. Bana inanıyor musunuz?”

“Ah, inanmak istiyorum,” dedi kadın iç çekerek. “Ama sen ve arkadaşın o çocukları yakında bulamazsanız benim ne düşündüğümün bir önemi kalmayacak.”

Ve haklı olduğunu biliyordum. Ayağı kalkıp Bayan Thatcher’a kurabiyeler için ve beni dinlediğı için teşekkür ettim. Gergin ama içten bir şekilde gülümsedi. Dışarı çıktığımda soğuk hava yanaklarımı ve ellerimi ısırđı. Güneş batıyordu. Arkamı döndüğümde onun kapıda durup beni uğurladığını gördüm. Ben tekrar teşekkür ederken ağzı ince bir çizgi halindeydi, elleri geniş karnının üzerinde bağlanmıştı. Döndüğümde tepemde bir karganın dönüp durduğunu gördüm. Soluk gökyüzünde siyah bir lekeydi.

“Kayıpları olanları ikna etmen gerek,” dedi kuşa bakarak. “Çocuklarını kaybedenleri. Harplar, Porterlar, Drakeler. Efendi Matthew’un bu işi çok zorlaştırdığını duydum.”

Efendi Matthew. Ve sonra aklım karıştı. Matthew Drake. Konsey’in üçüncü üyesi. Ve Edgar ile Helena’nın *büyükbabası*.

“Eğer çocukları bulabilirseniz, bunu hemen yapın,” dedi Bayan Thatcher usulca. Ve bunu söyledikten sonra eve geri döndü. Ama ben zaten olabildiğince hızlı hareket ediyordum. Zihnim hızla çalışıyor, kalbim hızla atıyor ve ayaklarım da onlara yetişiyordu. Helena’nın evine doğru gidiyordum.

Bir zamanlar cadının nereye gömüldüğünü üç kişi biliyordu. Bu kadarını biliyordum.

Ben Drakelerin evine doğru ilerlerken güneş yavaşça gökyüzünde alçaldı.

Üç kişi. Konsey üyeleri. Dreska, Efendi Tomas'la tartışırken ona sırların ve unutulmuş gerçeklerin bekçisi demişti. Cadının mezar yeri Konsey'den Konsey'e aktarılan bir sır mıydı? Bu bilginin bu kadar uzun süredir kalmış olduğunu ummak zorundaydım. Mezarı bulmak için tek şansım cevabı onlardan birinden almaktı.

Efendi Tomas, Dreska'yla tartışmıştı ve ses tonundan, taviz vermeyeceğini anlayabiliyordum.

Efendi Eli, Bo'ya kanıtları yerleştirmesini emretmişti, yani onun da bir faydası yoktu.

Ama Efendi Matthew *Drake*. Tüm bunlar olurken o garip bir şekilde ortalarda görünmüyordu. Ve bir torununu kaybetmesi, dayandığı herhangi bir temelin sarsılması için yeterli olabilirdi. Eğer cadının nereye gömüldüğünü öğrenme şansımız varsa, bu onun elindeydi.

Helena'yı bir tarla öteden, evlerinin önünde gördüm ve aniden durdum. Suçluluk duygusu elbisemin ceplerine taş gibi oturuyor, boğazımın arkasında kötü bir tat bırakıyordu.

Buradan bile bitkin görünüyordu. Hızlanarak ilerledim. Daha önce gelmeliydim. Onu sorgulamak için değil, nasıl olduğunu görmek için. Yanaklarım koşturmaktan ve soğuk havadan yanıyordu. Helena'ya ulaştığımda onun yüzünün de kırmızı olduğunu gördüm ama farklı şekilde. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanaklarında benekler vardı. Açık sarı saçları rüzgâra karşı arkadan bağlanmıştı ve bir derede çamaşır yıkıyordu.

Helena değişmişti. O neşeli Helena, benim Helena'm –yabancıyı gördüğünü anlattığında, onun ne kadar çekici olduğu hakkında şaka yaptığında köylülerin bakışlarını ve ilgilerini arzulayan Helena– şimdi zayıf ve bitkin görünüyordu. Kendi kendine

mırıldanıyor, odalarda dolaşan bir hayalet gibi melodiler arasında geziniyordu. Arada bir melodi Cadının Tekerlemesi'ne kayıyordu. Yaklaştıkça suyun soğüğundan kızarmış ellerini görebildim. Beni gördüğünde gülümsemeye çalıştı, dudaklarını öyle bir şekle soktu ki bir gülümsemeden çok yüzünü buruşturmaya daha yakındı. Yanına, çimlerin üzerine oturup beklemeye başladım. Koyu ve mavi bir şeyi durulamaya devam etti. Bir oğlanın gömleği. Kollarımı omuzlarına doladım.

“Edgar döndüğünde her şeyin hazır olmasını istiyorum,” dedi kardeşinin küçük mavi gömleğini suyun üzerinde sıkarken. “Böylece onu unutmadığımızı anlayacak.” Parmakları kumaşı sıkmaya devam etti. “Umarım o yabancıyı bulurlar,” dedi ve sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. “Umarım onu öldürürler.”

Kelimeler canımı yaksa da bunu belli etmedim.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım yanağına doğru. Ellerinin giysi üzerindeki çaresiz hareketleri durdurması birkaç dakika aldı. Ona bakabilecek kadar geri çekildiğimde gözlerindeki ani sıcaklık karşısında şaşırdım. “Edgar’ı bulacağız. Ben de her gece arıyorum.”

“Nerelere baktın?” Sesi o kadar alçak ve gergindi ki kendi boğazımın bile sıkıştığını hissedebiliyordum. “Diğer herkes bizi görmeye geldi,” dedi, “*beni* görmeye,” diye eklerken sesi daha da alçaktı. Bakışlarını nehrin üzerine kaçırdı. Tekrar üzgün olduğumu söylemeye başladım, bu çok gereksiz bir cümleydi ama bir şeyler söylemem gerekiyordu. Fakat Helena sözümü kesti.

“Yabancıнын izini mi sürüyordun? Edgar’ı bu şekilde bulacaksın.”

Başımı iki yana salladım. “Arama ekibi yalanlar yayıyor, Helena. Çocukları kimin ya da neyin kaçırdığını bilmiyorlar ve ellerinde bir şüpheli olmadığı için bu zavallı yabancıyı suçluyorlar ama suçlu o değil. Bunu biliyorum.” Hâlâ hararetle çalışmakta olan ellerini sudan çıkarıp kendi ellerimle ısıtmaya çalıştım.

“Ne biliyorsun?” dedi ellerini benimkilerden çekerek. “Wren kayıp olsaydı bu kadar emin olur muydun?” Bir cevap beklemiyor, umursuyor gibi de görünmüyordu. “Sadece kardeşimi geri istiyorum.” Yine sessizleşti. “Çok korkmuş olmalı.”

“Edgar’ı bulacağım,” dedim. “Ama lütfen Cole’u suçlama.” Yabancıнын adını bilmeme şaşırdı.

“Bana yardım ediyordu Helena,” dedim. “Gerçek suçluyu bulmaya yaklaşıyoruz. Hepimiz cevaplar istiyoruz,” dedim, sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünü kendime çevirerek. “Ama suçlu o değil.”

“Ne düşünmem gerekiyor Lexi? Bay Porter, Cecilia’nın kaybolduğu gece, onu Cecilia’nın penceresinin yakınında gördüğüne yemin etti. Şimdi de Bay Ward, Edgar’ın kaybolduğu gece onu evimizin etrafında gördüğünü söylüyor.”

Esinti arttı ve güneş gözlerimin önünde alçalırken vücudumu saran ürpertiye direndim. Helena ellerini tekrar buz gibi suya soktu ve hiç irkilmedi.

“Gecenin bir yarısıydı,” dedim. “Karanlıktan başka bir şey gördüklerine nasıl yemin edebilirler? Seninle tartışmak istemiyorum ama bir düşün, o diğer tanık neden daha önce ortaya çıkmadı? Dün birinin onu Cecilia’nın evinin yakınında gördüğünü iddia ettiler ama kimse sizin evinizin yanında olduğunu söylememişti. Bugün aniden daha önce görülmüş başka bir tanık mı bulmuşlar? Hem Tyler’ın babası gecenin o vakti bu yolda ne yapıyormuş ki? Her an biri çıkıp onu Emily’nin penceresinin yanında da gördüğünü söyleyebilir, oysa o sırada hepsi yataklarında uyuyordu.”

Kabul etmesini, saçını geriye atmasını ya da Konsey hakkında, bunun tuhaflığı hakkında, *herhangi bir şey* hakkında bir yorum yapmasını bekliyordum.

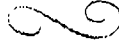
Suyun altına başka bir giysi parçası itmekle yetindi.

Ayağa kalktım ve eteğimdeki birkaç yaprağı silkeledim. Bu bir zaman kaybıydı. Helena her neredeyse, *benim* Helcna'm burada değildi.

"Büyükbaban nerede?"

Soğuktan kızaran elini eve doğru savurdu.

"Yakında döneceğim. Söz veriyorum." Bunu da söyledikten sonra döndüm ve arkadaşımı buz gibi derenin yanında bıraktım.

Evin üç tarafını saran bir sundurma vardı. Köşede, dar ahşap sütunlar ve basit parmaklık kaybolmadan hemen önce, gözlerini dikmiş ileri bakan gölge gibi bir adam duruyordu.

Sundurmaya yaklaşırken daha dik durmaya, omuzlarımı biraz daha genişletmeye, başımı dik tutmaya çalıştım. Efendi Matthew'u olaylardan bu kadar uzakta, eski evinde, Konsey'e seçilmeden önce yaşadığı evde görmek garipti. Sayfa seslerini duydum ve omuzlarına koyu renk bir şalı sarmış halde ahşap parmaklığa dayadığı bir kitabı okuduğunu fark ettim.

"Lexi Harris," dedi dönmeden. Sesi yaşlı bir adama göre derin ve güçlüydü. "Amcan araştırmaya geceleri çıktığını düşünüyor. Neden buraya gün ışığında geldin? İpucu bulma umutların suya mı düştü? Seni temin ederim ki her yere baktık... Ben baktım." Sırtı bana dönük halde ince bir sayfayı çevirdi. "Yoksa o çocuğun adını temize çıkarmak, beni onun yapmadığına ikna etmek için mi buradasın? Korkarım umduğunu bulamayacaksın."

Bacaklarım biraz güçsüzleşse de sadece yutkunup başımı dik tuttum.

"*Sizinle* konuşmak için buradayım efendim."

Sonunda bana bakmak için döndü. Efendi Matthew'un gözlerinde bir yumuşaklık vardı, Konsey'e kolay kolay atfetmediğim bir yumuşaklık. Bir aileye, çocuklara, torunlara sahip olmaktan

kaynaklanıyordu muhtemelen. Bizi şekillendiren, köşelerimizi yumuşatan şeylerdi bunlar.

Yüzünü eğdi ve gözlüklerinin üzerinden beni süzdü. Orada öylece paltosuz duruyor, soğuk ve havayla ilgisi olmayan şeyler yüzünden titrememeye çalışıyordu.

“Bu şekilde dururken tıpkı babana benziyorsun. Sanki sadece başını yeterince dik tutabilirsen dünyaya ve onun gidişatına meydan okuyabilirmişsin gibi.” Cevap vermediğimde ise ekledi: “Nefesini tutmayı bırak Lexi. Ne kadar dik durduğunun bir önemi yok.” Bir elini kaldırıp beni sundurmada yanına çağırdı. İsteddiğini yaptım. Batı gökyüzü kırmızı ve turuncu tonlara bürünmüştü ve tek düşünebildiğim ateşti.

“Yardımaınıza ihtiyacım var, Efendi Ma...”

“Sadece Matthew de.”

“Matthew,” diye fısıldadım, “bana bir hikâye anlatmanı istiyorum.”

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. Batan güneş, yüzünü kızıla çalan kırışıklıklarla doldurmuştu. Ne kadar yaşlı olduğunu düşünemedim. En az seksen yaşında olmalıydı ama başını bazı açılara çevirdiğinde çok daha genç görünüyordu.

“Bana Near Cadısı’nın hikâyesini anlatmanı istiyorum. Sadece sonunu.”

Bir kalp atışı süresi içinde bakışları meraklı birinden temkinli birine dönüştü. Soğuk ve solgun bakışları altında kıpırdanmaya çalıştım.

“Konsey’in onu bozkıra sürükleyip gömdüğü kısmı.” Ne di-yordum ben? “Gerçekten sadece o kısmı öğrenmem gerekiyor...”

Yüzündeki hayal kırıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı ama sorudan mı yoksa cüretimden mi kaynaklandığını bilemiyordum. Babam olsa gülümserdi. Öte yandan amcam bu şekilde konuştuğumu duysa beni mahvederdi.

“Eski bir efsaneden başka bir şey bilmiyorum evladım.” Sesinde kötü niyet yoktu ama nezaket de yoktu. Her kelimesi dikkatli ve ölçülüydü.

“Sanırım Near Cadısı geri döndü ve çocukları kaçıran da o. Eğer gömülü olduğu yeri bulabilirsem sanırım onları da bulabilirim. Torununu bulmanın herhangi bir yolu varsa, nasıl olur da yardım etmezsin? Yabancıyı suçlamak Edgar’ı geri getirmeyecek. Ondan kurtulduklarında ve çocuklar kaybolmaya devam ettiğinde ne olacak? Bunun cadının işi olduğuna inanmıyorsan bile, bu bir olasılık ve bu amcamla adamlarının sahip olduğundan daha fazla.”

Ciğerlerimdeki tüm havayı tüketmişim gibi hissediyordum.

Acı verici bir sessizlikten sonra, “Near Cadısı öldü. Hayaletleri kovalamanın kimseye bir faydası yok,” dedi.

“Ama ya...”

“Çocuk, o öldü.” Kitabı sundurmanın zeminine çarptı. “Yüzlerce yıl önce öldü.” Ellerine, parmaklığı kavramaktan bembeyaz olmuş parmaklarına baktı. “O çoktan öldü. Bir hikâye olarak kalacak kadar uzun zaman önce. Bazı günler yaşadığından bile şüphe ettiğim kadar uzun zaman.”

“Ama eğer bir ihtimal varsa,” dedim kısık bir sesle. “Sadece aptalca bir teori bile olsa iyidir. Bir teori hiç yoktan iyidir.” Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Gökyüzündeki son ışık da kaybolurken ikimizin eli de buz gibiydi. O ise sadece parmaklarına bakıyordu. “Kız kardeşim Wren, Edgar’la arkadaş. Neredeyse aynı yaşta. Ben...” Onunkilerin üzerinde duran ellerimi sıktım. “Oturup onun kaybolmasını bekleyemem. Lütfen, Matthew.” Sesim boğazımda düğümlenene kadar ağlamak üzere olduğumu fark etmemiştim.

Efendi Matthew gözlerime bakmıyordu. Rengini kaybetmiş, dünyayı grinin tonlarına boyayan ışık kırıntılarına bakıyordu.

“Doğu yönünde beş tepe sonra, küçük bir ormanın içinde.” Kelimeler ancak bir fısıltı gibi nefes verirken ağzından döküldü.

“Kurucu Konsey onu doğuya, evin uzağına, ondan geriye kalanların uzağına, bir grup ağaca ulaşana kadar beş tepe ileriye götürdü. Anlatılanlara göre burası ancak bir korulukmuş ama bu çok uzun zaman önceydi ve bozkırda her şey çok hızlı büyür, tabii büyümeyi seçerlerse.”

Bir sırrı anlatmaya başladığımızda bir türlü duramamamız ne tuhaftı. İçimizde bir şeyler açılır ve serbest bırakmanın o katıksız rahatlığı bizi devam etmeye iterdi.

“Ben inanmayı seçiyorum Bayan Harris. Konsey’in doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığına. Aslında doğru yanlış kelime oldu. Gerekli olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar.”

“Oğlanı Near Cadısı öldürmemişti.”

Sonunda bana baktı. “Bunun bir önemi olduğundan şüpheliyim.” Ve o anda Cole’un ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu anladım. Ellerim Efendi Matthew’un ellerinden çekildi.

“Teşekkür ederim.”

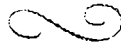
Yorgun bir şekilde başını salladı. “Gerçekten de ona, babana benziyorsun.”

“Bunu iyi mi kötü mü bulduğunu anlayamıyorum.”

“Ne fark eder ki? Bu gerçek.”

Neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde, “İyi şanslar,” diye eklediğinde sundurmadan iniyordum.

Gülümsedim ve geceyi beklemek için kuzeydeki evime doğru ilerlemeye başladım.

Kapımıza çivilenmiş tahta bir karga vardı.

Ortadaki çubuk neredeyse Magda’nın parmakları kadar budaklı ve eğri büğrüydü. İki uzun çivi çakılmıştı; biri sopayı kapıya sabitliyor, diğeri ise paslanmış bir gaga gibi önden ahşabı yarıyordu. Sopaya iple bağlanmış birkaç siyah tüy yanlara doğru

sarkıyor ve akşam esintisinde uçuşuyordu. Ve orada, gaganın keskin ucunun hemen üzerinde, ayna gibi pürüzsüz ve cilalı iki nehir taşı göz gibi parlıyordu. Kapıyı iterek açınca tahta karga kapıyı tıkırdattı. Magda ne demişti?

Geceleri izleyen gözlere dönüşür kuşlar, kötülükleri art arda kovalar.

Evin içi çok sessizdi.

Otto'nun mutfaktan homurdanarak çıkmasını, fincanının masaya çarpma sesini bekledim ama hiçbir ses yoktu. Wren mutfak sandalyelerinden birinde bağdaş kurmuş oturuyor, eski ahşap masanın üzerinde uyduruk bir topacı çeviriyor ve annem beceriksizce bir elbisenin eteğini düzeltirken fena şekilde sıkılmış görünüyordu. Kumaşın ve topacın çıkardığı sesler bile sanki odanın havası çekilmiş gibi donuktu.

Kapı aralığında durdum ve amcamla daha önce yaptığımız tartışmayı zihnimde canlandırımdı.

“Otto nerede?” diye sordum ve sesim garip sessizliği bozarak o anı paramparça etti. Tahta topaç sendeledi, titremeye başladı ve sert bir takırtıyla masadan düştü. Wren zıplayarak peşinden koşmaya başladı. Annem işinden başını kaldırıp döndü.

“Adamlar toplantıdaydı. Kasabada.”

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun Lexi,” dedi.

Hayal kırıklığıyla  ı lık atmak istiyordum. Bunun yerine tırnaklarım avucuma batana kadar yumru umu sıkıp sadece, “Cole *masum*,” dedim.

Annemin bakışları keskinleşti. “Kız kardeşler ona güveniyor, değil mi?”

Başımınla onayladım.

Kaşları hafifçe çatıldı ve “O zaman ona güvenebiliriz,” dedi.

Elini uzatıp parmaklarını kolumun üzerine koydu. “Near kız kardeşleri kollamıyor olabilir Lexi ama onlar Near’ı kollar.” Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Bunu biliyorsun.”

Dudaklarından dökülen babamın sözleriydi. Boynuna atlamak istedim.

O anda Wren, arkasında Otto ile mutfığa geri döndü. Amcamın karanlık bakışları hemen üzerime düştü.

Matthew’un sözlerini hatırladım. *Amcam senin geceleri arayışa çıktığını düşünüyor.*

“Otto...”

Kendimi başka bir kavgaya hazırladım ama öyle bir şey olmadı. Dile getirilen bir suçlama ya da tehdit yoktu.

“Anlamıyor musun Lexi?” dedi fısıldarcasına. “Bana ve isteklerime ihanet ettin. Bunu affedebilirim. Ama o çocuğa yardım ederek Near’a ihanet ettin. Konsey seni affetmek zorunda değil. Uygun görürlerse seni sürgün edebilirler.”

“Sürgün mü?” diye sordum. Bu kelime ağzımda tuhaf bir his uyandırmıştı.

“Seni bundan korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Otto sandalyesine oturdu ve annem ona bir fincan getirmeye gitti. Amcam başını ellerinin arasına aldı. Vahşi bozkırın her yana dalgalanan görüntüsü zihnimde titreşti. Near’dan hiçbir iz olmadan. Sadece boşluk. Özgürlük. O kadar kötü olur muydu gerçekten? Otto sanki zihnimi okuyormuş gibi, “Ev yok. Aile yok. Wren yok. Bir daha asla,” dedi. Zihnimdeki görüntü karmaya başladı ve sonsuz boşluk çok dar gelmeye başlayana kadar dönüştü. Korkutucuydu. Yutkunup başımı salladım. İşler o noktaya gelmeyecekti. Buna izin veremezdim.

Yakında bitecekti. Her şeyi düzeltecektim.

Kasaba toplantısının nasıl geçtiğini bilmiyordum. Konsey'in ya da Otto ve adamlarının planlarını bilmiyordum. Ama şunu biliyordum: Onların sabah için bir planları olabilirdi ama ben bu işi bu gece halletmeye niyetliydim.

İçerideki odalardan birinde annem mırıldanıyordu.

Eski, ağır ve tatlı bir melodiydi ve bunun Cadının Tekerlemesi olmadığı gerçeği bile omuzlarımın gevşemesine ve bedenimin pencerenin yanındaki şifonyere yaslanmasına neden oldu. Mumlar çoktan yakılmıştı. Kese hâlâ Wren'in bileğindeydi. Dışarıda hava iyiden iyiye kararmış ve ay alçalmıştı. Annemin şarkısı soldu ve birkaç dakika sonra onu yıpranmış camın arkasından Otto'yu evine götürürken gördüm. Amcamı omuzlarını silkeleyerek rahatlatmaya çalıştı ve onu kulübesine doğru götürüp o içeride gözden kaybolana dek kapının yanında bekledi. Birkaç dakika sonra içerideki boşluğu donuk bir parıltı doldurunca da eve geri dönmeye başladı.

Arkamda Wren bileklikle oynuyor, bacaklarını yatağın kenarından ileri geri sallandırıyor.

"Dinle Wren," dedim ona dönerek. "Babamızın anlattığı Near Cadısı öykülerini hatırlıyor musun? Geceleri şarkılarla tepeleri uyuttuğunu anlatırdı hani?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Babamı hatırlamıyorum," dedi ve yüreğim burkuldu.

"Babam..." Babamızı onun için nasıl yeniden yaratabilirdim ki? Sadece hikâyelerini değil, odun ve temiz hava gibi kokuşunu ve öylesi iri bir adam için inanılmaz derecede sıcak ve nazik gülümsemesini. Bunlar sadece görüntülerden ibaretti, bir ağırlığı olmayan güzel resimler.

“Şey,” dedim boğazımı temizleyerek, “babam hep Near Cadısı’nın çocukları çok sevdiğini söylerdi. Ve, şey, o...” Kelimeleri bulamıyordum çünkü babamın anlattığı hikâyeleri cadının gerçek olduğu ve bir şekilde geri dönüp bahçesinde onlara şarkı söylemek yerine çocukları yataklarından çaldığı fikriyle bağdaştıramıyordum. Her şey, tıpkı rüyalar ve gerçeklerin birbirine karıştığı o uyku ile uyanıklık arasındaki zaman gibi düğüm düğümdü. Babamın hikâyelerini taklit etmeye çalıştım.

“Ya sana seslenen arkadaşların değilse Wren? Ya seni kırlara çağırmaya gelen Near Cadısı ise?”

“Çünkü çocuklar ay ışığında daha lezzetli olur,” diye tekrarladı Wren hiç de neşeli olmayan bir halde. “Beni korkutmaya çalışma,” diye ekledi yorganın altında kıpırdanarak.

“Amacım bu değil,” dedim. “Ben çok ciddiym.” Ama haklıydı. Bunu gerçekmiş gibi gösteremezdim. Bunlar büyürken dinlediğimiz hikâyelerdi. Yorganı küçük bedeninin üzerine örttüm ve bileğindeki tılsıma dokundum. “Magda ve Dreska birer cadı Wren, bu kadarı doğru. Ve bunu seni güvende tutmak için yaptılar. Ne olursa olsun bunu takmalısın.”

“Gittikçe daha çok çocuk oynayacak,” diyerek somurttu, “ve ben daha gitmedim. Hepsi beni dışarı çağırıp duruyor.” Wren ağır bir iç çekti ve yorganın altına kıvrıldı.

“Yakında hepsi bu oyunu oynamayı bırakacak.” Saçlarını okşadım ve kulağına babamın anlattığı yumuşak, tatlı hikâyeleri fısıldadım. Cadıların ya da rüzgâr şarkılarının değil, denizde gözden kaybolana dek art arda uzanan tepelerin hikâyesini. Yorgun düşüp gökyüzünden düşen ve bozkırda sis dalları halinde uzanan bulutların hikâyesini. Küçük bir kızın hiç durmadan büyüyen ve sonunda altındaki her şeyi huzurla uyutan geceye dönüşene dek gökyüzünü kaplayan gölgesinin hikâyesini.

Doğu yönünde beş tepe sonraki küçük bir ormanda.

Penceremden aşağı yalın ayak inip botlarımı giyerken kafamın içinde bu sözleri tekrar tekrar söyledim. Uyuyan Wren'e bakıp tılsımın onu koruması için dua ettim. Botlarımı bağlayıp panjurları kapadıktan ve açılmayacaklarından emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra bozkıra döndüm ve kız kardeşlerin evine doğru yürümeye başladım.

Oraya vardığımda pencereler karanlıktı ve çatı ay ışığını kestiğinden evi saran boşluk siyah bir halkadan ibaretti. "Cole," diye fısıldadım ve gözlerim gölgeli eve ve ötesinde parlayan aya alışıırken belli belirsiz bir hareket yakaladım. Kulübenin taşlarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve sanki ayakta uyuyakalmış gibi çenesini göğsüne yaslamıştı. Ben yaklaşınca başını kaldırdı.

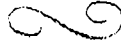
"Evet, Lexi," dedi yanıma gelerek. "Şimdi bir planın var mı?"

Karanlıkta gülümsedim. "Olacağını söylemiştim."

Cole sessizce başını salladı ve elimi tutarak aceleyle kız kardeşlerin tepesinin kenarına doğru ilerledik. Ona o öğleden sonra olanları, Matthew'u, Near Cadısı'yla aramızda duran beş tepeyi ve ormanı anlattım. Cadının yaşadığı yanmış küçük araziye geçip kız kardeşlerin tepesinin yerini bozkıra bıraktığı yere ulaştık.

Sanki bir uçurumun kenarında durup denize bakıyormuşuz gibi duraksadık. Ve bir anlığına dünyanın nasıl da uçsuz bucaksız olduğunu görüp dehşete kapıldım. Bir anlığına beş tepe beş dağ gibi, sonra da beş dünya gibi göründü gözüme. İçime şüphe düşmeye başlamıştı. Ya yanılıyorduksak? Ya Matthew yalan söylediye?

Ama sonra rüzgâr esmeye başladı, beni ileri itecek kadar şiddetliydi. Cole'un eli benimkini sıkıca kavradı ve böylece ilk tepeye doğru yola çıktık.

Kız kardeşlerin evi hızla gözden kayboldu. Yükselen ayı önümüzde tutup onun gümüşü ışığı altında el değmemiş toprağı, herhangi bir ayak izi var mı diye taradım. Ama arazi dağınık ve vahşiydi ve her şeyin böyle karmakarışık görüldüğü bir yerde neyin el değmemiş olduğunu söylemek gerçekten güçtü. Arada sırada da bir adım ya da bir iz gördüğüme emin olarak diz çöktüm ama bu sadece bozkırın bana oynadığı bir oyundu.

Sonra bir ayağın ağırlığıyla muntazam bir şekilde kırılmış birkaç sopa gördüm. Yakından bakınca bir çocuk ayağı değil, bir geyiğin toynağı olduğu belliydi ve kırılmasının üzerinden zaman geçmişti çünkü yağmur ve toprak yüzünden değişmişti.

İkinci tepeye doğru ilerledik.

“Avlanmayı ve iz sürmeyi nerede öğrendin?” diye sordu Cole.

Durup diz çöktüm, parmaklarımı otların arasına gömülmüş bir taşın üzerinde gezdirdim. Tıpkı kız kardeşlerin tahta kargaların gözleri için kullandıkları taşlar gibi pürüzsüz ve koyu renkliydi. Taşı kaldırıp başparmağımla üzerindeki toprağı temizledim.

“Bana babam öğretti.”

Cole yanımda diz çöktü. “Ona ne oldu?”

Pürüzsüz taşı küçük bir gümbürtüyle toprağa geri attım.

Babamın hikâyesini biliyordum. Bana anlattıkları kadar iyi biliyordum ama diğer hikâyeler gibi kolaylıkla anlatamıyordum. Kâğıt yerine kanımda, kemiklerimde ve hafızamda yazılıydı. Bunu onun hayatı ve benim kaybım olarak değil de bir masal olarak anlatabilmeyi isterdim. Ama henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum. Küçük, kırık bir parçam bunun nasıl anlatılacağını asla bilmemeyi umuyordu çünkü babam sadece bir masal değildi.

“Eğer istemiyorsan...” dedi.

Derin bir nefes aldım ve ikinci tepeden aşağı inmeye başladım.

“Babam bir iz sürücüydü. En iyisiydi,” dedim Cole arkamdan gelirken. “İri yarı bir adamdı ama bir tarla faresi kadar küçük ve sessiz olabilirdi. Ve ağaçların yapraklarını bile sallayacak bir kahkahası vardı.

“Near’da kime sorarsan sana gücünden ya da becerisinden bahsedecektir ama ben onu hep o kahkahasıyla ve bana hikâyeler anlatırken gür sesini yumuşak ve sıcak bir hale getirmesiyle hatırlayacağım.

“İnsanlar onu o kadar çok sevdi ki ona Konsey’in hemen altında bir ünvan verdiler. Ona Koruyucu dediler. Köye göz kulak olurdu ve bozkır bile ona güveniyor gibiydi. Sanki her ikisi olmayı da biliyor, insan ve cadı arasındaki çizgide yürüyebiliyor gibiydi. Büyürken onu hep böyle düşünürdüm. Ben de bu çizgide yürümeyi öğrenmek istedim.”

“Bu yüzden mi sürekli olarak buna...” Kendini, saçlarını ve pelerinini karıştıran esintiyi işaret ederek devam etti: “Bir armağan deyip duruyorsun?”

“Senin gibi olsaydım asla yalnız hissetmezdim diye düşünmeden edemiyorum. Babamın bozkırla böyle bir ilişkisi vardı,” diye açıkladım. “Sanki bozkırın ne istediğini biliyor, sanki bozkır ona sırlarını açıyordu. Cadılığın sonradan olunacak bir şey olmadığını biliyorum ama gerçekten de bozkırla konuşmanın, toprağın ve havanın isteklerine boyun eğmesini sağlamanın bir

yolunu bulduğunu düşünürdüm. Böylesi ucu bucağı olmayan bir şeye bağlı olmanın en büyük armağan olduğunu düşündüm.”

“Bu, dünyadaki en yalnız duygudur,” dedi Cole. “Kendimi bir insan gibi hissetmiyorum. Acıyı, neşeyi ve sevgiyi hissetmek istiyorum. Bunlar insanları birbirine bağlayan şeylerdir. Bunlar beni rüzgâra bağlayanlardan çok daha güçlü bağlardır.”

Kaşlarımı çattım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. “Yani sen bu şeyleri hissetmiyor musun?”

Tereddüt etti. “Hissediyorum. Ama unutulması da bir o kadar kolay. Kendini kaybetmek de,” dedi.

Anladığımı, benim de kaybolmuş hissettiğimi söylemek istedim ama sadece başımla onaylamakla yetindim.

Üçüncü tepeyi tırmandık. Cole hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim.

“Babam ne zaman dışarı çıksa, önce bozkıra teşekkür ederek başlardı,” dedim. “Yukarıdaki bulutlara, aşağıdaki çayırlara ve sonra da tepelere bakar ve bir dua fısıldardı.”

Üçüncü tepenin zirvesine gelmiştik. Dünya etrafımızda aşağı doğru yuvarlanıyordu ve ben babamdan bahsederken başıma ve göğsüme dolarak tüm havayı çalan o mide bulandırıcı baş dönmesi yerine önümüzdeki dördüncü tepeye odaklandım.

“Kendimi sana emanet ediyorum, bozkır,’ diye fısıldardı. ‘Ben de ailem gibi bozkırdan doğdum. Bozkırdan alır, bozkıra geri veririm.’ Tepelere her adım attığında dua ederdi ve çok uzun bir süre boyunca bozkır onu güvende tuttu.”

Engibeli bir yamaçtan aşağı inmeye başladık ve gözlerini yabani otların arasından geçen rüzgâra dikmiş, onu dinleyen Cole’a baktım.

“Babam her zaman kız kardeşlere yönelirdi. Sanırım beni sana çeken de aynı histi...” Cole’un gözleri benimkileri buldu ve kelimelerimin boğazımdan aşağı kaçmaya çalıştığını hissettim. Fakat devam ettim.

“Her neyse, o zamanlar işler daha da kötüydü. Near zamanın inatçı kıldığı bir yerdi ve insanlar bozkırdan uzaklaşmıştı. Ondan korkuyorlardı. Asırlar önceki Near Cadısı ve Konsey’den beri.”

Dördüncü tepeye tırmandık.

“Konsey, Near’ı hep korkuyla yönetti. *Geçmişte* olanların korkusuyla. Tekrar olabileceklerin korkusuyla.

“Babam yaşlandıkça kız kardeşlerle yakınlaştı ve onların yapabildiklerini, toprağı hareket ettirip kasabada hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde bir şeylerin büyümesini sağlamalarını izledi. Şimdi sadece tılsım yapıyorlar ama eskiden o kadar güçlüydüler ki tek bir dokunuşla çorak topraktan bitkiler fışkırtabilirlerdi. Taştan evleri yoktan var edebiliyorlardı. Babam Konsey’e neden bu eski korkulara sarıldıklarını, neden kız kardeşleri ve yeteneklerini kucaklamadıklarını sordu. Near Cadısı yüzyıllar önce ölmüştü. Near babama Koruyucu ünvanım vermişti ve o, eski korkular yüzünden kasabanın yok oluşunu izliyordu. Ama Konsey değişim istemiyordu.”

“Sonra ne oldu?”

“Onu susturmaya çalıştılar,” dedim. “Ona sersem dediler ve bu onu durdurmayınca Koruyucu ünvanını elinden alıp Otto’ya verdiler. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Otto onu alenen kınadı. İki yıl boyunca konuşmadılar.”

Dördüncü tepenin de zirvesine ulaştık.

“Otto’nun ihanetinden sonra bile babam pes etmedi. Fikirlerini değiştirmeye, onlara kız kardeşlerin yardımıyla köyün nasıl gelişebileceğini göstermeye çalıştı.”

“İşe yaradı mı?” diye sordu Cole.

“Yavaş yavaş,” dedim ince bir gülümsemeyle. “Bazıları onu dinlemeye başladı. İlk başta sadece birkaçı kız kardeşlere güvenmeye meyilliydi, sonra bu giderek arttı. Magda ve Dreska kasabaya gelmeye, insanlarla konuşmaya ve onlara bahçe yetiştiriciliğinin

ve bitkileri yetişmeye ikna etmenin yollarını öğretmeye başladılar. Ve köylüler sonunda yumuşamaya başlayacak gibi görünüyordu.”

Derin bir nefes alıp sarsılmamaya çalıştım.

“Ta ki o güne kadar.”

Altımızdaki vadi gölgeler içindeydi. Aşağıya bakınca bir uçurum gibi görünüyordu. Attığım her adımda karanlık beni yutacak, botlarımın ve pelerininim üzerinden geçecekmiş gibi hissettim.

Arkamızda bir şey çatırdadı. Aynı anda döndük, geceyi ve geldiğimiz yolu taradık ama hiçbir şey yoktu.

Bir iç çektim.

Muhtemelen sadece geyikti.

Aşağı inerken boğazım, göğsüm ve gözlerim yanıyordu. “Bir gün,” diye devam ettim, “güneydeki tepelere çıkmıştı. Yağmurlu bir sonbahar ve ardından çok kurak bir kış geçirmiştik ve toprak çatlamıştı. Belki en üst tabakasından değıl ama derinlerde, göremediğimiz yerlerden. Babam bir tepenin yarısındaiken bir toprak kayması olmuş. Yamaç çökmüş ve o da altında kalmış... Onu bulmaları saatler sürdü. Onu eve getirdiler ama vücudu çok büyük zarar görmüştü. Üç gün boyunca...”

Yutkundum ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Onun yerine şöyle dedim: “Bırak üç günü, bir günde bile bu kadar çok şeyin değışebilmesi inanılmaz. O üç gün içinde amcamın katılaşmasını izledim. Annemin bir hayalete dönüşmesini izledim. Babamın ölümünü izledim. Söylediğı her kelimeyi anlamaya, her birini zihnime kazımaya çalıştım, içimin parçalanmasını önlemeye çalıştım.

“Otto geldi ve yatağının yanına oturdu. İki yıl sonra ilk kez konuştular. Söyledikleri çoğı şey kimsenin duyamayacağı kadar sessizdi. Ama bir keresinde Otto’nun sesini yükselttiğini duydum.

“‘Et ve kan ve aptallık.’ Söylediğı buydu. Tekrar tekrar.

“Amcam üç gün boyunca başı öne eğik oturdu. Ama hiç ayrılmadı. Sesi kızgın değildi. Üzgündü. Kaybolmuş gibiydi. Sanırım Otto bir şekilde kendini suçluyordu.

“Babam onu hiç suçlamadı. Bozkırı da hiç suçlamadı. Üçüncü gün veda etti. Ne kadar kısık sesle konuşursa konuşsun, sesi her zaman evimizde dolaştı. Duvarlar ona yol verirdi. Bozkırdan ailesine, kasabasına göz kulak olmasını istedi. Herkesle ve her şeyle vedalaştıktan sonra söylediği son şey, ‘Kendimi sana emanet ediyorum, bozkır’ oldu.” Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda beşinci tepe önümüzde belirmişti ve içimdeki her şey sızlarken yukarı doğru yürümeye başladık. Birden sendeledim ama Cole oradaydı ve kolumu tuttu. Dokunuşu kıyafetimin üzerinden bile serindi ve bir şey söylemek ister gibi baktı ama söyleyecek bir şey yoktu.

Elleri aynı anda hem yumuşak hem güçlüydü ve parmakları bana yanımda olduğunu söylüyordu.

Pelerinine gömüldüm, hâlâ kelimelerin içinde kaybolmuş bir haldeydim. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kelimeler boğazımı tahriş etmişti. Belki bir gün bu kelimeler de diğerleri gibi kolay, pürüzsüz ve kendi başlarına dökülürlerdi. Şimdilik yanlarında benden de parçalar götürüyorlardı. Kendimi toparlayıp geri çekildim çünkü yola devam etmemiz gerektiğini biliyordum. Arkamızdan yine çatırtı sesi geldi ama devam ettik.

Neredeyse beşinci tepenin zirvesine ulaşmıştık.

Tepemizde tek bir karga kara bir bulut gibi dolaşıyordu.

Aya yaklaştığında, mavi-beyaz ışık siyah tüylerinde dans edip görünür oluyordu. Ama süzülerek uçup koyu karanlığa döndüğünde gözden kayboluyordu. Yine de rüzgârda kânatlarının sesini duyabiliyordum ve bu da beni ürpertiyordu. Near Cadısı’nı ve onun bir düzine kargasını düşündüm. Yaklaşmış olmalıydık. Karga daha doğuya gitmeden önce tekrar ışığa girdi ve beşinci tepenin altına daldı.

Cole ile tepeye doğru ilerledik ama birkaç adım sonra duraksadık, sanki uzaktaki bir sesi dinlermiş gibi başını eğdi ve kaşlarını çattı.

İşte o zaman etrafımızdaki rüzgârın yoğunlaştığını fark ettim. O kadar ağır bir şekilde artmıştı ki artık Cole'un alçak tonlarıyla değil, daha yüksek, neredeyse müzikal notalarla dalgalanmaya başladığını ancak şimdi fark edebiliyordum. Cole yanımda irkildi fakat tepeye doğru ilerlemeye devam ettik. Rüzgâr sanki tepeden dökülüyor, bizi geriye itiyordu ve düşmemek için öne doğru eğilmek zorunda kaldık.

“Neredeyse vardık,” dedim.

Rüzgâr etrafımızda dalgalanıyor, itiyor ve çekiyordu. Bir esinti bizi tepenin ağzından geriye itti. O dalgalı tonu o kadar güçlüydü ki neredeyse tekerlemenin sözlerini duyabiliyordum. Bir sonraki âdeti bizi keçeleşmiş çimenlere yapıştırdı. İliklerime kadar titreşimini hissedebiliyordum.

Esinti sanki nefes almak için geri çekildi ve o anda tepenin zirvesine çıktık. Ötedeki dünya gözlerimin önüne serildi. Doğuya doğru beş tepe ve... Onu gördüm.

Ormanı.

“Cole, bak!” diye bağırdım aşağıdaki vadide uzanan ağaç gölgelerini işaret ederek.

Ama cevap vermedi. Tam sendeleyip başını tutarak çimlere yığıldığı sırada dönüp ona baktım.

“Ne? Ne oldu?” diye sordum yanında dizlerimin üzerine çökerek.

“Müzik. İki tonun kesişmesi gibi,” dedi yüzünü buruşturarak. “Duymak acı veriyor.”

Rüzgâr hızlandı ve Cole derin nefesler alarak başını eğdi. Sakin kalmak, kontrolü kaybetmemek için mücadele ettiğini görebiliyordum. Rüzgâr kendisiyle savaşıyor, ciğerlerindeki havayı söküp alıyordu.

Yukarıdaki bulutlar parlak aya doğru kayıyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Cole’a yardım etmek için uzandım ama başını sallayarak reddetti ve kendini yavaşça ayağa kaldırırken rüzgâr pelerinin arkasından savurdu. Pelerin havada dalgalanıp bir kırbaç gibi iniyordu. Aşağıdaki vadide bulunan ormanı işaret etti.

Rüzgârdan sesini duyurmak için, “Bu o,” diye bağırdı nefes nefese. “Her şeyi... aynı anda kontrol ediyor... Kendine doğru çekiyor.”

Sonra ışık söndü ve her şey simsiyah oldu.

Artık mavi-griler, mavi-beyazlar ve mavi-siyahlar yoktu.

Sadece siyahtı.

Etrafımızdaki rüzgâr da değişti, tüm gürültü ve güç tek bir keskin melodide yoğunlaştı.

Sonra gecenin kendisi değişmeye başladı.

Tepemizde değil ama altımızdaki vadide garip bir parıltı vardı. Ormanda.

Sanki ay ile ağaçlar yer değiştirmiş gibi. Gökyüzü her gece gelen ağır bulutlarla kaplı karanlığa gömülmüştü ama aşağıdaki vadide ağaçlar –ya da ağaçların arasındaki yerler, kaynağını söylemek imkânsızdı– tamamen aydınlık ve parlaktı. Orman bir kor gibi yanıyor, mavimsi beyaz bir renge bürünüyor ve inişli çıkışlı tepeler tarafından sarılıyordu. Bir işaret feneri gibi, diye düşündüm ürpererek. Demek dünya karardığında böyle oluyordu. Orman gökyüzünden ışığı çalıyordu. Cole yanımda düzensiz nefeslerle doğruldu. Parlayan ağaçlara bakmaktan kendimi alamadım. Garip ve büyüleydi. Neredeyse sevimli. Rüzgârın şarkısı, sanki hava yerine bir enstrüman tarafından çalınıyormuşçasına net ve anlaşılır bir şarkıya dönüştü. Tüm bunlar mükemmel bir rüyaydı.

Müzik devam etti, giderek netleşti ve tüm dikkatimi vermeden dinlemek zordu çünkü ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Hâlâ rüzgârın içinde, rüzgârın kendisi tarafından yapılsa da annemin ekmeğinin kokusu gibi bize doğru yayılıyordu ve tuhaf ama oldukça doyurucuydu.

Öyle güçlü ve ani bir rüzgâr esti ki melodiyi neredeyse parçaladı. İlk gece duyduğum aynı alçak, hüzünlü tını, ikinci bir katman gibi belirdi. Cole. Ama müzik ısrarcıydı ve diğer tarafta kendini toparladı.

Ayaklarım beni ileriye, ağaçlara doğru sürükledi ve kendimi ateşe koşan bir pervane, parıldayan orman dışında her şeye kör, çırpınan bir böcek gibi hissetmeden edemedim. Cole parmak-

larını bileğimin etrafında sıkmadan önce tepeden aşağı birkaç sessiz adım attım.

“Bekle,” dedi ama o bile ışıktan sersemlemiş görünüyordu.

“Burası neresi?” diye sordum. Onu yanımda hissettim. Onu orada göremiyordum çünkü gözlerimi parıltıdan ayıramıyordum.

Sonra, bir tepe ötede, karanlık bir şekil kıpırdandı. Bir çocuğunkine benzer küçük bir silüet, daha derin bir karanlığa bürünmüş, sanki gecenin kendisine sarılmış gibi orada duruyordu. Şekil, rüzgâr ve otlar tarafından itilerek yarı taşınıyor gibi bozkırın üzerinden ağaçlara doğru doğal olmayan bir hafiflik ve hızla uçuyordu. Sanki ayakları yere değmiyor gibiydi.

Vadiye ve ormana doğru dans ediyordu.

“Hayır,” dedim, ay ışığının aydınlattığı koruya yaklaşan o figüre seslenerek. Cole kolumu bırakmadı.

“Görmüyor musun?” diye sordum kolumu çekerek. “O bir çocuk. Küçük kızı kurtarmalıyız.”

Cole’dan ayrılıp tepeden aşağı düşe kalka koşmaya başladım ama onu da hemen yanımda hissedebiliyordum. Konuşuyor, yavaşlamamı, beklememi ve başka bir şey daha söylüyordu ama rüzgâr kulaklarımı tıkamıştı ve gözlerimi parlayan ağaçların önündeki silüetten ayıramıyordum. Belki de dağılmayan sarı saçları ve cıvıl cıvıl sesiyle küçük bir kızdı. Gözümün önündeki şekli, neşeli küçük kız kardeşime dönüşüyor gibiydi.

Tepenin yamacına çok sert ve hızlı bir şekilde çarptım ve tökezleyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Karmakarışık toprak, parmaklarımı ve bacaklarımı kesti ama Cole ayağa kalkmama yardım ederken yanma hissi kayboldu. Ormanın ne kadar yakın olduğuna şaşırdım. Daha uzakta görünüyordu ama şimdi vadide, yanında durduğumuzda ince dallar ve yapraklar mavi-beyaz ışıpta görülebiliyordu.

“Wren?” diye bağırdım ama küçük çocuk bize dönmedi, omzunun üzerinden bir bakış dahi atmadı. Doğruca ormana gitti ve anında gözden kayboldu.

Ağaç sınırına doğru koşarak adını tekrar bağırdım ama Cole’un tutuşu artık nazik değildi, sesi artık rica etmiyordu.

“Hayır, Lexi. Bu Wren değil. Bir sorun var.” Rüzgâr hâlâ şiddetlense de müzik gitmiş, sadece uğultu ve öfke kalmıştı. Cole irkilerek başını sesin kaynağına, ormana çevirdi. Ondan kurtulup birkaç adım atarak neredeyse açıklığa doğru uzanan yarı kırık bir dala dokunacaktım ki o zaman oldu. Ormanın tepesinden, ağaçların tırtıklı dallarından gecedен daha kara bir düzine karga havalandı ve hırıltılı sesleriyle çığlıklar atmaya başladılar. Rüzgâr, kafamdaki kelimelerle birlikte yükselip alçaldı.

Alçak taş duvarda izliyor kargaların hepsi.

Cole’la birlikte geri çekildik. Sinirlerimi altüst eden bir soğuk bastırdı. Dalların çatırdadığını duydum. Ormanın zeminindeki ölü dallar, bir şeyin ağırlığı altında kırılıyordu. Birinin. Geriye bir adım daha atmayı başardım, Cole da aynısını yaptı ve kaçma ihtiyacı ile iliklerimize işleyen ve ayaklarımızı yavaşlatan korkunç bir merak arasında bir yerde sıkışıp kaldık. Kız kardeşim o ormanda olabilirdi. Kaçamazdım. Onu bırakamazdım. Ama ormanda başka bir şey daha vardı. Bir şey dalları çatırdatıyor, şekli ağaçların arasından gittikçe yaklaşıyordu. Ve sonra onu gördüm.

Ormanın ön tarafına yakın ince bir ağacın etrafında beş beyaz çizgi kıvrıldı. Nefesim kesildi. Parmak kemikleri. Korku biraz galip geldi ve birkaç adım geriledim. İnce ağacın hemen arkasında nehir taşları gibi parlayan iki daire belirdi. Parmak kemikleri ağaçtaki tutuşlarını çekip ileri, bana doğru uzandı. Ve bunu yaparken, küçük vadinin açık havasını aşarken yosun tuttular. Toprak ve yabani otlar kemiklerin etrafını kas ve et gibi sardı: güçlü ve kaygan. Cole bana ulaştı, benimle ormanın arasına girdi. Parıldayan daireler öne doğru kaydılar ve bunlar gerçekten de

nehir kayalarıydı, yosundan bir yüze iliştirilmiş cansız gözlerdi. Bir kadın yüzüne. Gözlerin hemen altındaki topraksı deri ayrıldı ve kadın tısladı. Ağzını açtı ve ilk başta çıkan şey kelimeler değil, rüzgâr ve sanki boğazı topraktan tıkanmış gibi hışırtılı bir sestti.

Aydınlık ormandan ileri adım attığında dallar çıplak yosun ayaklarının altında kırıldı. Bir nefes verdi ve rüzgâr her şeyi eğip bükecek, dünyayı egecek kadar hızlandı. Çimenler toprağa düz bir şekilde yatarken orman bile eğiliyor gibi göründü. Beyaz gürültüden ve cadının sesinden başka bir şey duyamaz olmuştum.

“Sakın cüret etmeyin,” diye tısladı. Geri çekildim ama Cole dimdik ayakta duruyordu. Gözleri cadınıninki kadar karanlıktı ve ormandan gelen ışığı yutuyordu.

“Çocuğu almamız lazım!” diye bağırdım Cole’a rüzgâra karşı. İleriye doğru adım attık ve bir rüzgâr daha sırtımıza çarptı ama ormanla ve cadıyla karşılaştığında, kayalara çarpan su gibi işe yaramaz bir şekilde dağıldı. Nefes aldı ve rüzgâr etrafında uğuldayıp sözlerini bizi çevreleyecek, her yönden saracak şekilde güçlendirdi.

“BAHÇEMİ BOZMAYA CÜRET ETMEYİN,” diye gürledi. Ses tüm dünyada yankılandı ve sonra dağılarak tıslamalara ve ulumalara dönüştü.

Cole bir kolunu bana doladı, gözleri bozkırın yarattığı Near Cadısı’ndan hiç ayrılmadı ve sanki felç olmuş gibiydi ama sonra gözlerini kıstı ve rüzgâr tekrar arkamızda dalgalanmaya başladı. Boştaki elini havaya kaldırdı ve arkamızdaki hava başımızın üzerinden geçerek Near Cadısı ile aramızdaki boşluğu bir duvar gibi doldurdu. O kadar şiddetli esiyordu ki rüzgârın ötesindeki dünya biçimsizleşiyor, âdeta dalgalanıyordu. Sonra Near Cadısı, kahkaha ile homurtu arasında bir ses çıkararak cevap verdi ve aynı anda duvar parçalandı ve bizi çimenlerin üzerine savurdu.

Bu sırada ağaçlar yeniden karardı, ay gökyüzünü geri aldı ve biz karanlık ormanın yanındaki vadide, tepemizde parlak dolunayla kalakaldık. Cole yanımda nefes nefese kalmıştı.

“Az önce ne oldu?” diye fısıldadım ve dizlerimin üzerine kalkıp ona da yardım ettim. Kolunu sıkıca bana sardı ama şimdi bunu beni yakın tutmak için olduğu kadar kendini ayakta tutmak için de yapıyor olduğundan endişeleniyordum. Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra beni öptü. Ve bu defa soğuk ve sert değil; sıcak, çaresiz ve korkmuş bir öpücüktü bu. Sadece cadıdan değil, kendi yaptıklarından da korkuyordu. Ağzını benimkine bastırırken sanki normalliği, insanlığı, kanı ve canı kendine geri çekmek ister gibi, Near Cadısı’nın kendi gözlerinin bire bir yansıması olan gözlerinin görüntüsünü silmek ister gibiydi.

Ve işte o zaman çatırtı sesini tekrar duyduk, bizi tepelerde takip eden sesi. Ayak sesini. Tepenin üstündeki ağır botları. Cole dudaklarını benimkilerden ayırdı ve birlikte yukarı doğru baktık. Amcamın gözleriyle karşılaşmadan önce tüfeklerin parıltısını gördüm. Otto. Bo. Ve Tyler. Hepimiz, etrafımızdaki ağaçlar ve kayalar gibi donmuş, birbirimize bakıyorduk. Gözleri benden Cole’a doğru ilerlerken amcamın silahını sıkıca kavradığını gördüm. Tyler küfretti, sesi vadide yankılandı. Gözlerinde hiç böylesi bir nefret görmemiştim. Sarı saçları ay ışığında bembeyaz parlıyordu ama mavi gözleri buradan bakılınca simsiyahtı. Bakışlarının vücudumun kıvrımlarında dolaştığını, sonra Cole’unkine geçtiğini hissedebiliyordum. Beş kişi de birinin hareket etmesini bekliyordu. Tepedeki üç adam bize sanki birer geyikmişiz gibi bakıyordu. Her şey bir anda oldu.

Otto’nun silahı ay ışığını yakaladı.

Bo başını yana eğdi.

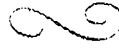
Tyler öne doğru adım attı.

Cole’un kolları belime dolandı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bana, “Sakın bırakma,” diye fısıldadı.

Ben daha ne demek istediğini soramadan rüzgâr etrafımızı sardı, o kadar şiddetli esti ki dünya bir kez daha silinmeye başladı. Çimenler dümdüz oldu ve rüzgâr tepeyi aşıp adamlara doğru öyle bir güçle ilerledi ki kendimi çarpma sesini beklerken buldum ama kulaklarımı dolduran sadece rüzgârın ıslığı ve onun içinde yolunu bulup bana ulaşan Cole'un sesiydi.

“Koş.”

Ve sonra ormanın içine daldık.

Ağaçların arasında koşturup ormanın kenarından dolaşmaya çalışırken dallar pelerinlerimizi, kollarımızı ve tenimizi yırtıyordu. Yarı çürümüş kökler yerden yukarı kıvrılmıştı. Parmaklarımı Cole'un kolundan ayırmadan, sadece hissederek koşuyor, onun hareketlerinin içimde dalgalanmasına izin veriyordum ve ayaklarım onun bıraktığı boşlukları buluyordu.

Açıklık solumuzda, ormanın derinlikleri sağımızda kaldı. Ormanın ortası siyah, soğuk ve sessizdi. Ne zaman küçük kız şeklindeki gölgeyi ve beş kemik parmağı hatırlayarak oraya doğru yönelmeye başlasam Cole beni ağaçların kenarına geri dönmeye zorladı.

“Bize fazla zaman kazandıramadım,” dedi. “Rüzgâr kim bilir ne kadar dayanacak?” Nefes nefese konuşuyordu ve parmaklarımın altında incelmeye başladığını, deriden çok sis benzeri bir şeye dönüştüğünü hissettim.

“Cole,” dedim ona daha sıkı tutunarak. Bana dönüp baktı, gözleri parlıyordu.

“İyi olacağım,” dedi gözlerimden endişemi okuyarak. Kolu dokunuşumun altında yeniden sertleşti. “Ama acele etmeliyiz.” Yeniden koşmaya başladık, ciğerlerim yanıyor, derim korku ve soğuktan ürperiyordu.

“Onlara Matthew söylemiş olmalı!” dedim.

Arkamızda dallar ayaklar altında çıtırdadı. Adamlar ormandaydı demek. Arkama baktım ama görebildiğim tek şey siyah dallar ve solumuzdan vuran ay ışığı oldu. Tökezledim ve bir adım geri düşerken elim, kolundan eline sonra da parmaklarına kadar kaydı ve parmaklarımız hemen düğümlendi. Adamların sesleri karanlıkta yankılandı. Giderek yumuşuyordu. Onlar ormanın derinliklerine doğru yol alıyordu.

Cole aniden sola döndü ve ormanın kenarındaki ağaçların arasından dışarı çıktık. Ay yeniden yüksek ve parlaktı ve kırları aydınlatıyor, her şeyi gözler önüne seriyordu. Biz dâhil her şeyi.

Hemen koşmaya başlayıp tepeyi tırmandık. İçimdeki her şey yanıyor, hava almayı ve biraz dinlenmeyi her şeyden çok istiyordu. Ciğerlerimin ve bacaklarımın artık dayanamayacağını düşündüğüm sırada rüzgâr şiddetlendi, sırtıma baskı yaptı ve beni hareket etmeye zorladı. Tepenin zirvesine ulaştım, Cole’un parmakları hâlâ benimkilerdeydi ve aşağıdaki ormana, yeniden beliren üç adama bir göz atma riskini alarak baktım. Onlar tepeye bakmadan oradan uzaklaştık.

Eve dönene kadar rüzgâr bizi arkamızdan destekledi.

Kız kardeşlerin evinde durmadık, konuşmadık, sadece koştuk çünkü dönmek için gücümüzün her zerresine ihtiyacımız vardı. Sadece evim görüş alanımıza girdiğinde yavaşladık ve rüzgâr ürkütücü bir sessizliğe dönüştü. Nefesim kesilerek yere çöktüm ve dünyamı altüst eden bir tür baş dönmesiyle gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, Cole yanımda diz çökmüştü. O da başını öne eğmiş, kendini toparlamaya çalışıyordu. Başını kaldırdığında teni bir hayalet gibi solgundu.

“Buradan uzaklaşmalısın,” dedim. “Seni gördüler. Bir şey sakladığımızı düşünecekler.”

“Wren’i kontrol et,” dedi ve ancak o zaman ormana giren küçük kara şekli hatırladım. Eve döndüm. Yatak odasının penceresini açık görünce kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu. Kız kardeşimle paylaştığım odada dalgalanan perdeleri görebiliyordum, arka duvarda ayın yarattığı şekilleri de. Pencere pervazına Cole’dan daha hızlı ulaşırken karanlıkta Wren’e haykırma dürtümle savaştım. Kendimi beceriksizce ve gürültüyle pencereden odaya atarken gözyaşlarımı ve paniğimi bastırmaya çabaladım.

Ve işte oradaydı.

Battaniye yuvasının derinliklerinin altında. Hemen yanına gittim ve gözlerim hâlâ toprak ve tatlı bir şey gibi kokan bileğindeki tılsıma takıldı. Magda ve Dreska’ya sessizce dua ettim. Cole nefes nefese pencereye ulaşmıştı, gidip dışarı eğildim. Gözlerinde endişe vardı ama onları küçük bir baş sallama ve rahat bir nefesle karşıladım. Omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Near kasabasında kaç çocuk var?” diye sordu pencereye yaslanarak.

“En az bir düzine,” diye fısıldadım. “Neden?”

“Onlardan biri bu kadar şanslı değildi.”

Düzenleme
Ny.özlem

Wren'in göğsü inip kalkıyordu.

Uyuyan bedenini izlerken ormanın kenarındaki silüeti ve insanın aklına musallat olan o rüzgâr şarkısını düşündüm. Bir çocuğun göz kapaklarını yukarı kaldırdığını, yorganın altından küçük bacaklarını çıkardığını hayal ettim. Yarı uykulu bedeni zifirî karanlık gecede yönlendirdiğini.

Cole'un beklediği pencereye döndüm. Uzakta bir yerde bir kuş huzursuzlukla havalandı.

“Senin...”

“Biliyorum. Gidiyorum.” Ve bunu söyleme şekli öyle karardı ve gözlerimdeki panik öyle barızdı ki başparmağını pencere pervazındaki parmaklarıma dokundurdu.

“Beni bekle. Geri geleceğim,” dedi yorgun ve solgun. Uyuşmuş, kaybolmuş görünüyordu. Eli elimden ayrıldı. “Sabah her şeyi düzelteceğiz.”

Karanlıkta bir yerde ayak sesleri duyulunca dışarıya baktım.

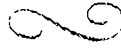
“Cole, git,” diye uyardım ama aşağı baktığımda çoktan gitmiş olduğunu gördüm.

Odaya çekilerek omuzlarımdan seyahat pelerinimi ve ayaklarımdan botlarımı çıkardım. Wren'in yanında yorganı kaldırdım

ve yatağın sıcaklığına kıvrılırken bütün gece ilk kez tenimin ısındığını hissettim.

“Yarın,” diye fısıldadım ay ışığına ve kız kardeşime, uyku benimle birlikte yorganın altına sızıyordu. “Yarın her şeyi yoluna koyacağız. Yarın ormana geri döneceğiz ve o uyurken cadının kemiklerini bulacağız. Yarın çocukları bulacağım. Yarın...”

Rüzgâr şiddetlendikçe yorgana iyice sarıldım ve sabahı daha hızlı getirmek için hevesle uyumak istedim.

Kötü haberlerin şöyle bir yanı vardır:

Tüm kötü haberler ateş gibi yayılabilir ancak sizi gafil avladıklarında keskin ve sıcaktırlar ve her şeyi öylesine hızlı yutarlar ki asla şansınız olmaz. Haberi beklemekse daha da kötüdür. Odayı, havayı sizden çalışını izleyebileceğiniz kadar ağır dolduran bir dumandır.

Sabah. Sarıldığım kelime ile şafağın gelmesini bekledim. Gözümü açıp kapadım, zaman tuhaf sıçramalarla ilerlese de güneş sanki bir türlü doğmuyordu.

Ay ışığının tortuları tavanda daireler çizerken onları izledim. Gözlerimi onlara dikip gecenin geçmesini bekliyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor, zihnim gidip gelirken hiçbir şeye tutunamıyordum.

Gözlerim pencereye kaydı.

Onlardan biri bu kadar şanslı değildi.

Ama kim?

Şafak henüz söküyordu. Uyuma fikrinden vazgeçip yataktan çıkarak koridorda dolaşmaya başladım. Mutfakta bir mum yanıyordu. Annem oradaydı, çay koyuyordu.

Mutfak sandalyelerinden birinde oturmuş, iri ellerini ovuşturarak tanıdık, yuvarlak hatlı bir kadın gördüğümde kalbim sıkıştı.

Bayan Thatcher annemin ikram ettiği çaya uzandı. Fincanı kendisi yapmıştı, parmaklarının girinti çıkıntılara tam olarak oturmasından anlaşıyordu. Diğerleri gibi ağlamıyor; sadece oturuyor, içiyor ve küfrediyordu. Yediği ekmeğin yanmış kenarlarını veya ne kadar sıcak olduğunu hiç fark etmemiş gibiydi. Annem pişirmeyi bırakıp kendi kupasını alarak Riley'nin annesiyle oturmaya geldiğinde, ben de sessizce duvara yapıştım.

“Sersem, sersem,” diye mırıldandı Bayan Thatcher ve bunu söylediğinde bana Dreska'yı hatırlattı. Farkı daha genç ve çok daha iri olmasıydı. “Ne olur ne olmaz diye onu takmasını söylemiştim. Ama hiç dinlemedi.”

“Neyi takmasını?”

“Lanet olası kargayı. Jack beni dinlemedi ama. Aptalca korkuları olan aptal insanların inandığı aptalca bir şey olduğunu söyledi. Ve şimdi bak!” Bardağı masaya neredeyse amcamın bağırıp çağırması kadar güçlü bir şekilde vurdu.

“Bize verilen tüm şansı kullanabilirdik.” Gözlerini bana çevirerek devam etti: “Bu çocukları kaçıran kişi... Ya da her neyse ondan korunmak için. Bunun işleri çözeceğini söylemiyorum. Kargaların o çocuğu güvende tutabileceğini de söylemiyorum ama artık...” Çayını bitirdi ama bu defa bardağı sessizce bıraktı, öfkesi sonunda hüzne dönüşmüştü. “Artık bilemeyeceğiz.”

Annem masadan ona uzanıp elini tuttu. “Çok geç değil,” diye mırıldandı. “Onu bulacağız. Lexi onu bulmana yardım edecek.”

Bayan Thatcher derin bir iç çekti ve masadan uzaklaştı.

“Geri dönmeliyim,” diye mırıldandı ve o ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı. “Jack bir saattir öfke içinde, çıldırmış bir kasırğa gibi. İntikam istiyor.” Gözleri benimkini buldu. “Seni uyarmıştım. Arkadaşın şimdi nerede?” Başını salladı. “Aklı varsa, Near'dan çoktan gitmiştir.”

“Gel,” dedi annem. “Sana eve kadar eşlik edeceğim.” Ve böylece annem, Bayan Thatcher'ı serin sabaha çıkardı.

Cole neredeydi? Verdiği sözü hatırladım. *Beni bekle. Geri geleceğim.* Ellerim titremeye başladığı için onları yumruk yaptım. Otto gelip beni durdurmaya fırsat bulamadan gitmeliydim. Ormana gidebilmek için de gidip Cole'u bulmalıydim. Gün ışığında dahi oraya tek başıma dönmek istemiyordum. Neredeydi? Ya saklanıyorduydu? Veya bana ihtiyacı vardıysa?

Wren saçları taranmış halde, uyuklu bir şekilde mutfığa girdi. Başını okşadım, basit, minnettar bir hareketle. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Bu bir çocuğun bakışı değildi. Anlayış dolu bir bakıştı. *Zavallı ablacığım,* diye düşündüğünü hayal edebiliyordum. Bir çocuk için yaşlı yaşıldır. Beni Magda ya da Dreska gibi yaşlı düşünüyordu muhtemelen. *Zavallı Lexi, aklını kaçırıyor. Çocuğun rüzgârca konuştuğunu ve köyleri yaktığını düşünüyor. Near Cadisi'nin çocukları çaldığını düşünüyor. Herhangi birini durdurabileceğini düşünüyor.*

"Wren, arkadaşlarının nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Beni inceledi. "Bilmiyorum ama birlikteler." Kollarını bağlayarak bir iç çekti. "Ve içeride kalmaları da gerekmiyor."

Alnını öpmek için eğildim. "Dışarıda hava zaten soğumaya başladı."

Avluda sesler yükseldi, üst üste bindi. Evdeki gergin sessizliğin yerini birdenbire gürültüler ve ayak sesleri aldı. Otto'nun, Bay Drake'in, Bay Thatcher'ın, Tyler'ın ve bir araya gelen diğerlerinin sesleri. Ama seslerden biri yumuşak, pürüzsüz ve rahattı ve diğerlerindeki kuru, kaba öfkelerine hiç uymuyordu.

Cole.

Sandalyeyi iterek kalktım ve avluya çıktığım anda Otto'nun tüfeğinin dipçliğini Cole'un göğsüne vurup onu dizlerinin üzerine çöktürdüğünü gördüm.

Rüzgâr tam o anda hızlandı ama bunu benden başka kimse fark etmesi mümkün değildi. Ama bana sanki Cole'un nefesi kesiliyor gibi geliyordu. Havada acı ve öfkenin savaşını

hissettim ve çenesinde soğukkanlılığını korumaya çalışan çaresiz çabasını görebiliyordum. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Otto'nun yumruğu indi ve tökezleyerek karmakarışık zemine geri döndü. Rüzgâr patlarcasına esti.

"Cole," diye haykırdım ve amcama ölümcül bir bakış attım. Onlara doğru koştum ama önümde bir şekil belirdi ve et, kemik, sarı saçlar ve keskin bir gülümsemeyle karşılaştım.

Tyler kollarını etrafıma doladı ve vücudumu onunkine yasladı. Rüzgâr artık uluyordu.

"Bak Lexi," dedi beni sıkarak. "Böyle yapma ama."

Geri itmeye çalıştım. Ama güçlüydü. Benden daha uzun olmayan, ufacık bir oğlan olduğu zamanları hatırlıyordum. Şimdi kolları göğsümü sarıyor kendi hatlarını tenime bastırıyordu.

"İşlerin bu hale gelmesi senin suçun," diye ekledi amcam. "Söz dinlemeliydin."

"Hadi, içeri girelim," dedi Tyler, Cole'un yabani otlarla kaplı zemindeki iki büklüm bedenine pis bir bakış atarak. Dengesiz bir şekilde ayağa kalkmaya çalışıyordu ve Tyler beni çekiştirip geriye, eve doğru taşıdı.

"Bırak," diye uyardım ama o sadece o mide bulandırıcı sırırtısıyla gülümsedi. Ve gözlerinde bir şey vardı, o kibirli gülümsemeden daha kötü bir şey. Kızgınlık. Nefret. Her zaman ona karşı gösterdiğim direncin bir oyun olduğunu düşünmüştü. Ama dün gece beni Cole'un kollarında görmüştü. Benim hayatımda birini istemiyor olmadığımı anladı. Sadece *onu* istemiyordum. Tutuşunu sıkılaştırdı ve irkilmemeye çalıştım.

Onu uyardım, diye hatırlattım kendime dizimi ona indirip tatmin edici bir çıtırtı çıkartırken. Tyler nefesini tuttu ve geriye sendeledi. Cole göğsünü tutarak tekrar ayağa kalktı. Ona doğru koştum ama sonra arkadan kollar gelip boynuma dolandı, zar zor nefes alabiliyordum. Tyler'ın tutuşuyla savaştım ama açığı garipti ve kendimi kurtarmak yerine durumu daha da kötüleştirdim.

Cole doğrularak, "Lexi, dur," diye öksürdü. Göğsünü ovuşturuyor, amcama ve hatta bana değil, ayaklarımdaki toprağa bakıyordu. Rüzgâr yavaş yavaş geri çekiliyordu.

"Gülünç olma kızım," diye homurdandı amcam, eli ağır bir şekilde Cole'un omzuna inerken. Cole o elin ağırlığı altında yere yığılacak gibi görünüyor ama gözleri topraktan ayrılmıyordu.

Amcamın gözlerinde garip, bitkin bir teslimiyet vardı ve tek düşünebildiğim Matthew'un başını sallayışı ve Konsey'in gerekli olduğunu düşündükleri şeyi yaptıklarını söyleyişiydi.

"Sadece onunla konuşmamız gerekiyor," dedi Otto.

"Lanet olsun hepinize," diye tükürdüm.

"Uzak durmalıydı," diye fısıldadı Tyler nefesini yanağıma değdirerek. "Fırsatı varken kaçmalıydı. Ama Otto yapmayacağını biliyordu. Otto geri döneceğini biliyordu."

Ve sonra, Tyler toplanmış bir grup adama yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu: "Dün gece bu yabancıнын bir çocuğu doğu bozkırındaki bir ormana götürdüğüne tanık oldum." Bu küstah bir yalandı ve oradaki herkes bunu biliyordu.

Otto soğuk ve sakin bir sesle, "Görüyorsun, Lexi," dedi, "Tyler onu gördüğünü söylüyor. Ben de gördüm."

"Çocuğu karanlığa götürdü ve oradan tek başına çıktı."

Hepsi apaçık yalan söylüyordu.

"Bu saçmalık. Gördüğün şeyin bu olmadığını biliyorsun. Bırak onu."

Cole'un gözleri üzerimdeydi. Zorlukla gülümsedi.

"İyi olacağım. Kemikler, Lexi."

"Adını ağzına alma," diye kükredi Tyler ama Cole sadece beni görüyor gibiydi.

"İşleri yoluna koy," dedi.

Gözlerinde ters bir şeyler vardı. Güçlü görünmeye çalışıyordu, her şeyin yoluna gireceği konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu. Şu anda bile bunu söylemeye çalışıyordu. Ama gözlerinde

bir hüznün zerresi, bir veda iması ya da özür vardı. Tam olarak ne bilmiyordum ama şifresini çözmek istemediğimi biliyordum. Rüzgâr, Cole kadar yorgun bir şekilde bozkırın altına gömüldü. Söylediği bir şey aklıma geldi.

Bazen ne yapardım diye merak ediyorum, yangından sağ kurtulan birileri olsaydı. İtiraf edip beni cezalandırmalarına izin verirmiydim? Bu birilerinin acısını hafifletir miydi?

Hayır. Ona izin veremezdim. Ve bunu yapmazdı. Yapar mıydı? Bunu düzeltereğimize söz vermişti. Birlikte. Ona inanmak istiyordum. Tyler'ı hazırlıksız yakalayarak öne atıldım ama daha ben kurtulamadan, elleri yine oradaydı ve beni kendisine doğru çekiyordu.

"Haydi," diye emretti amcam. Cole'u benden, evden, Near'dan uzaklaştırdı. Kuzeye ve açık bozkıra çekti.

"Onu burada tut," dedi Otto.

Tyler ve Bo dışında herkes Otto ve Cole'u izledi. Dakikalar içinde, bir tepenin ardında gözden kayboldular. Nereye gidiyorlardı? Onu nereye götürüyorlardı?

Bo ağır bir sesle, "Near toprağında bir yabancının kanını dökmez," diye mırıldandı. Neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Ama o yapmadı..." Kurtulmaya çalıştım ama Tyler bir duvardı.

"Kahretsin, Tyler, bırak da gideyim," dedim.

"Otto seni uyardı Lexi," dedi Tyler. "Seni *ben* uyarmalıydım. Başın zaten yeterince belada. Ama böyle bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm." *Bitmek. Bitmek.* Nabzımla birlikte güm güm atıyordu bu sözcük. Yeterince hava alamıyordum.

"Hadi gel," dedi sonra sakince. "Hadi içeri girelim." Gevşedim ve başımı göğsüne yasladım. Tabii ki elleri bileklerimden kaydı. Yavaşça ona döndüm, soğuk mavi gözlerine baktım. Bana temkinli bir şekilde gülümsedi. Ve yüzüne yumruğu indirdim.

Elim acıdı ama yüzünün daha çok acıdığına emindim ve bunların hiçbiri midemdeki bulantı hissiyle kıyaslanamazdı. Tyler çimlere çarptığı anda Cole'un peşinden koşmalıydım fakat sadece bir an için tereddüt ettim ve Bo orada bitip kollarıma bastırarak beni evin içine sürüklemeye çalışıyordu.

“Neler oluyor?” diye seslendi annem, yoldan geliyordu.

“Lexi kendisinde değil,” dedi Bo.

Tyler ağzının kenarından kanlar akarak ayağa kalktı. Annem yanımıza geldi ve gözleri Bo'dan Tyler'a ve bana kaydı. Ona yalvarırcasına baktım ama annem sadece izledi. Beni eve götürmelerine izin verdi. Yüzünde sanki nefesini tutuyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle, aramızda hararetle titreşen gözleri dışında tüm o sessizliği ve hareketsizliğiyle.

Adımlarımın yankılandığından emin olarak odamda volta attım çünkü bu yerin sessizliği beni boğuyordu. Onun mutfakta Bo ile konuştuğunu duyabiliyordum. Bo ona Cole hakkında aynı yalanları sakince sıralıyordu. Tyler ön kapının dışında oturuyordu çünkü annem onu içeri almıyordu. Eminim ki odamda, yatağımdan beni korumak isterdi. Ama annem ona sadece bir bakış attı ve birkaç sert söz söyledi ve Tyler mutfak sandalyelerinden birini

alıp ön kapının yanına, toplanan bulutların altına yerleştirdi. Onu başını kapiya dayamış, burnunda havluyla hayal edebiliyordum.

Beni kendi evimde esir tutamazlardı. Nasıl kaçaçağımı, kendimi nasıl küçük ve sessiz kılacağımı iyi biliyordum. Babamın bıçağını belime, yeşil pelerinimi de omuzlarıma taktım. Tyler kapının yanında olabilirdi ama rüzgâr pencereyi kullanırdı, ben de. Pencereyi itip açmaya çalıştım ama açamadım. Tahtaya çakılan iki ağır paslı çiviyle cam aşağıya sabitlenmişti. Altındaki duvarı tekmeledim ve birkaç ılık gözyaşının aktığını hissettim; hayal kırıklığı, yorgunluk ve korkudan.

Annemin, “Lexi,” diyen sesi kapı aralığından bana ulaştı. Elinde bir sepet vardı ve onu bir yıldır görmediğim kadar uyanık görünüyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ama o şimdi burada, yanımdaydı.

“Hadi,” dedi, elimi tuttu ve beni koridora doğru çekti. Mutfakta Bo masaya yaslanmıştı, sırtı bize dönük duruyordu. Wren birkaç yeni bebekle oynuyor ama o bile pek hevesli görünmüyordu. Tyler hâlâ kapının yanındaki tüneğinde, yüzündeki havlunun yarı yarıya bastırđıđı bir melodiyi mırıldanıyordu. Annem beni yatak odasına götürüp kapıyı kapadı. Sepeti yere bıraktı ve hâlâ çamur içinde olan botlarımı çıkardı. Kollarımı ona doladıktan sonra çömelip botlarımı giydim ve bu sırada annem sessiz parmaklarıyla penceresini araladı. Dönüp odadan süzölerek uzaklaşmadan önce de bana sıkıca sarıldı. Açık pencereden adım atıp sessizce yere indim. Bacaklarım büküldü ve botlarım toprağa battı. Ve sonra koşmaya başladım.

Kuzeye doğru koşmak istedim.

Near’dan uzağa, tepelerin düzinelerce vadiyi saklayarak uzandığı yere. Otto ve adamlarının Cole’u götürdüğü yere. Tüm

gücümle o tarafa koşmak istedim. Ama kendimi doğuya gitmeye zorladım. Doğuya, ormana ve kemiklere. Bu benim tek şansımdı. Cole da bunu biliyordu. Güneş gökyüzünün kenarından yukarı doğru süzülüyor, sabahın geç saatlerinde ilerliyordu.

İyi olacağım. Ben koşarken Cole'un sözleri rüzgârda yankılandı. *Kemikler, Lexi. İşleri yoluna koy.*

Cole iyi olacaktı.

Cole iyi olmak zorundaydı.

Başka bir ses araya girdi. Bo'nun sesi, yavaş ve belli belirsiz keyifliydi: *Near toprağında bir yabancının kanını dökmez.*

Kendimi doğudaki tepelere gitmeye zorladım.

Koşarken bir an amcamın yüzü zihnimde belirdi, sonra da ay ışığında parlayan tüfeği. Cole'un bahçede karşı koymasını isterdim ama gözlerinde bunun bir işe yaramayacağını bildiğini görebiliyordum. Şimdi esen her rüzgârla ondan bir iz arıyordum. Yanağımdan esiyor, boynumdaki saçları havalandırıyordu. Ama bu sadece bildiğimiz rüzgârdı. Cole'un her şeyi düzelteceğimize dair verdiği söz gözlerindeki veda ile üst üste binerken çok uzaklardan ve yüksekte gelen bir silah sesi duyduğumu hayal ettim. Bir an için yağmurun yerdeki kırmızıyı yıkayıp yıkamayacağını, bir avdan sonra yaptığı gibi küçük koyu su birikintileri oluşturup oluşturmayacağını, lekeli toprağı temizleyip temizlemeyeceğini düşündüm. Hayır. Şimdi olmazdı. Göğsümün giderek sıkıştığını fark ettim ve bacaklarım koşmaya devam ederken uzun ve derin nefesler almaya odaklandım.

Sakin ol. Babamın sesi içeri sızdı. *Dikkatini ver. Zihninin dağılmasına izin verme, yoksa avın da dağılır.* Başımı salladım ve beşinci ve son tepeyi de tırmandım. Ötesinde beni neyin beklediğini biliyordum. Ağaçlar, ağırlıklarından vadiye düşmüş alçak bulutlar gibi belirdi. Tepeden inmeye başladım.

Günün bu aydınlık ışığında orman farklı görünüyordu ama daha iyi ya da daha az korkutucu değildi. Bu defa içeriden ma-

vi-beyaz değildi, dışarıdan donuk bir gri-beyaz parlıyor, ılık, ağaçların ölü dalları tarafından yayılıyordu. Ağaçların kendisiyse yerden yükselen ince direkler gibi pürüzlü çizgiler oluşturunuyordu. İğne gibi toprağa saplanışlarında vahşi bir şeyler vardı. Özensiz ve keskin. Ve her şey boğucu bir sessizliğe gömülmüştü sanki.

Ormanın kenarına doğru ilerledim ve ölü yapraklar ve kırılan dallardan oluşan bir örtü ayaklarımın altında çatırdadı. Parmaklarım en dıştaki ağaçlara değdiğinde aklıma karanlık gövdeye sarınan beyaz kemik el geldi. Geri çekildim. Buraya dokunmak istemedim. Bir iz bırakmak istemedim. Cevap bulamamaktan korktuğum kadar cevap bulmaktan da korkuyordum ve bu korku beni her şeyden daha çok öfkeliendiriyordu. Near Cadısı'nın dışarı baktığında durduğu yeri buldum ve derin bir nefes alıp babamın bıçağına hızlıca dokunarak ayaklarımı, beni sınırdan geçirip cadının ormanına götürmeye zorladım.

Nefesimi tuttum ama hiçbir şey olmadı, hiçbir şey gelmedi.

Rüzgâr hızlanmadı, dünya değişmedi ve böyle olunca harekete geçtim. Ağaçların arasından geçip ormanın kenarlarına tutunmak yerine, cadının kaybolduğu yöne, ormanın içine doğru ilerledim. Yutkundum ve kendime ölü şeylerin güneş doğduğu sürece mezarlarına bağlı olduklarını hatırlattım. Ağaçların tepesinden yukarı baktım ama zamanı ölçmek imkânsızdı. Orman ötesindeki dünyayı yutuyor, ışığı ve sıcaklığı kemiriyordu, böylece sadece parçacıklar içeri sızabiliyordu. Uçsuz bucaksız gibiydi.

Çocuk şeklindeki gölgeden herhangi bir iz arasam da bulabildiğim tek şey ölü yapraklardı; bu orman sıkı ama içi boşalmış, kurumuştı, kabuğu kırılğan, dalları kopuk kopuktu.

Çoğu orman birçok hayvanın evidir. Bazıları sürünür, diğerleri ağaçlara tırmanır. Uçar, tüner ya da sıçrarlar. Her tür canlı türlü sesler çıkarır. Ama burada hiçbir şey yoktu.

Birden keskin bir gaklama sessizliği bozdu. Bir karga. Tepede tek bir siyah kuş, ağaçların arasında süzülüyordu. Sonra bir tane daha belirdi. Ve bir üçüncüsü daha. Hepsi de ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Gaklamaların ve siyah tüylerin izini takip ettim, ağaçların arasından dolana dolana ilerlerken

dikenler ve dallar pelerinime takılıp bacaklarımı yara bere içinde bıraktı. Bir şey botuma takılıp beni nemli toprağa serenc kadar giderek hızlanarak koştum. Acı bacağımdan yukarı fırladı ve kurtulmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. Uzun, budaklı bir kök botumun tokasını yakalamıştı. Onunla mücadele edip deri kayışı kurtardım ve onu gördüğümde neredeyse ayağa kalkmıştım.

Düşüşümle yarısı silinmiş, yosun ve toprak arasında bir ayak izi duruyordu. Beş küçük ayak parmağı. Bir ayak ucu. Bir topuk. Ve bir tane daha. Ayağa kalkmaya çalıştım.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Burası ile köy arasında hiç ayak izi yoktu ama ormanın kendisi onlarla doluydu. Birden fazla çift çocuk ayağı.

Ayak izleri vardı ama çocuklar yoktu. Ve çocukların çıkardığı seslerin hiçbirisi de. Edgar ve Cecilia'nın oyun oynarken ne kadar gürültülü olduklarını, Emily'nin nasıl dans ederek güldüğünü, Riley'nin bir şeylere çarparken ne kadar gürültücü olabileceğini hatırladım. Şimdi sadece ara sıra tepemde dolaşan kargaların gıkıltılarını duyuyordum.

Ayak izlerini takip etmeye çalıştım ama onlarca farklı yöne gidiyorlardı.

Daha küçük bir çift, belki Edgar'ın kızı, sağa doğru uyuklu uyuklu ilerlemiş, toprağı sürükleyerek diğer izleri lekelemişti.

Küçük dans adımları atan hafif bir kız, neredeyse tamamen parmak ucunda, topuk izi olmadan, sola doğru kıvrılmıştı.

Başka bir çift, sanki görünmez bir dolambaçlı çizgide yürüyormuş gibi, eşit dalgalar halinde ileri geri dolaşmıştı.

Dördüncüsü ise küçük bir oğlanın büyük bir erkekmiş gibi davranmaya çalışırken yaptığı şekilde kasıtlı ve gururlu bir şekilde yürümüştü.

Her bir grubu takip ettim ve farklı yollar izleseler de sonunda hepsinin aynı yöne gittiğini keşfettim. İleride ağaçların kenara

çekilip bir tür açıklık oluşturduğu bir noktaya doğru ilerliyorlardı. Oraya ulaştığımda gergin bir kanat çırpışı gözlerimi yukarı çevirmeme neden oldu. Cılız kara kuşlar neredeyse her yarı ölü ağacın üzerinde, siyah gözlerini kırpmadan bekliyorlardı. Orman kadar keskin gaklamalar çıkarıyorlardı.

Gözlerim, ormanın bir tür tümseğe izin verecek kadar yer açtığı yere kaydı. Karmakarışık dallar ve yapraklardan oluşan yoğun bir kütle boşluğun ortasında duruyordu. Burada, bu açıklıkta, ayak izleri kayboluyordu.

“Bu da ne?” diye sordum yüksek sesle çünkü bazen yanınızda başka biri varmış gibi davranmak daha iyidir. Babamın yatıştırıcı cevabını hayal ettim çünkü bende bir cevap yoktu.

Bırak da sana bozkır anlatsın, dedi her zamanki cevabının daha ince bir versiyonuyla.

“Eee?” diye sordum ben de bozkıra. Tepemdeki bir karga keskin bir gaklama sesi çıkardı. Yaklaştım. Kuşlardan birkaçı kanatlarını tehditkâr bir şekilde çırparken tüneklerindeki pençeli tutuşlarını bırakmadılar. Yuvaya benzeyen dal kümeleri aslında birkaç ağaçtan ibaretti. Dallar aralarındaki boşluğu korumak için garip bir şekilde eğilmişti.

Burası bir eve benziyor diye düşündüm. Bir kozaya. Ben kozalarımı çarşaf ve battaniyelerden yapardım. Ama buradaki tamamen sivri çubuklardan ve yarı çürümüş odundandı. Dallar birbirine yakın, bazı yerlerde yan yana ama diğer noktalarda birbirlerinden uzaklaşıp aralarında benim sığabileceğim kadar büyük boşluklar bırakıyorlardı. Bir rüzgâr içerideki havayı kaldırıp beni karşıladığında bir bacağımı kozanın içine çoktan sokmuştum. Hava nemli, yoğun ve doğal çürüme gibi kokuyordu.

Tepemde bir karga, siyah gagasını beyaz ve pürüzsüz bir şeyin üzerinde tıkırdatıyordu. Bana her şeyden çok bir mafsal kemiğini hatırlattı bu şey. Kuş onunla oynuyordu ama soluk şekil serbest kalıp kozanın içinden aşağı düştü, soğuk ve karanlık

oyuğa dalmadan önce bir daldan sekti. Beyaz bir parıltı halinde toprak tümseğin üzerinde durduğunu görebiliyordum. Ve sonra aşağıda başka parçalar da olduğunu gördüm. Hepsi yarı gömülü ve beyazdı.

Kemikler.

Ormanın ve ağaç yuvalarının arasından süzülen ışık kırın-tılarında parlıyorlardı. Karmakarışık otların arasından bir ön kol çıkmıştı.

Bu, Near Cadısı'ydı ya da ondan geriye kalanlar.

Ağacın etrafına dolanmış beş beyaz parmak kemiğini, yosun ve toprağın geceleyin kas ve doku gibi üzerlerini nasıl da kapladığını tekrar hatırladım ve sonra aşağı baktım ve midemin bulandığını fark ettim. Her şey çürümüştü. Güçlkle yutkunup tam kendimi yosunlu çukura indirip cadının kemiklerini bulmak için çürüğü eşelemek üzereyken bir ses duydum.

Kargalardan birini uçuracak kadar keskin bir çatırtı.

Dallar görüş alanımın ötesinde kırılıyordu ve babamın bıçağı, ben daha kaynağını bulmak için dönmeden elimdeydi. Bacağımı kozadan kurtardım ve yere atlayıp yaklaşan ayak sesleriyle kendim arasına eğilen ağaçları koyarak geri çekildim. İki kişi geliyordu, biri diğerinden daha ağır iki farklı adım. Bay Ward'ın sesini tanıdım. Tyler'inkinin daha kalın bir versiyonuydu ve ona sessizce bir cevap veren biriyle konuşuyordu. İkincisinin ses tonundan bu adamın daha rahatsız, daha batıl inançlı biri olduğunu anlayabiliyordum. Bu, Bay Drake'ti, Edgar'ın babası, gözleri çok fazla hareket eden, bir o yana bir bu yana seğiren gergin bir adamdı. Öyle ki gözlerinin tamamen dışarı fırlamaması bir mucizeydi.

Burada ne işleri vardı? Cole'a ne yapmışlardı?

"Evet, onları dün gece burada görmüşler," diyordu Bay Ward sesi giderek yükselirken. Açıklığa giriyor olmalıydı. "Ormanın dışında."

Yavaşça geri adım attım, yuva hâlâ aramızdaydı.

Bay Drake koku hakkında bir yorum yaptı ama ormanı tarrarken ve ses çıkarmadan geri çekilişimi düzenlemeye çalışırken nefesimi tamamen tutuyordum.

“Lexi ve o yabancı mı?” diye sordu endişeyle. Bay Ward başını sallıyor olmalıydı çünkü Bay Drake devam etti: “Edgar’ı gerçekten onun kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?”

“Bir önemi yok,” dedi Bay Ward. Sesler yaklaştıkça bir adım daha geri çekildim ve onu kozanın diğer tarafında, elini kozanın üzerinde gezdirirken hayal edebildim. “En azından artık gitti.”

Hava boğazımda düğümlendi.

Hayır.

Nabzımın atışını duyabileceklerinden emin, gözlerimi kapadım.

Hayır.

“Onun yaptığını düşünmüyorsunuz,” dedi Bay Drake ve bu bir soru değildi.

“Dediğim gibi,” dedi Bay Ward. “Fark etmez. Oğlunuzu geri getirmez.”

Hayır. Hayır. Hayır, dedim kendi kendime sessiz bir geri adım atarken. Başımı sallayarak odaklanmaya çalıştım. Yanılıyorlardı. Yanılıyorlardı ve Cole kemikleri bulmam gerektiğini, sonra beni bulacağını söylemişti. Peki o neredeydi? Ve çocuklar neredeydi? Bu son soruya odaklandım çünkü cevaplayabileceğim tek soru bu gibi görünüyordu.

“O zaman neden?”

Ay ışığı ağaçların arasına girdiğinde ve müzik ortalığı kapladığında, bir çocuğun bu ormana girdiğini görmüştüm. Bir çocuk görmüştüm. Yakınlarda olmalıydılar ama *nerede?*

“Emin olmak için sanırım,” dedi Bay Ward.

Ağaçları, zemini, toprağı, yosunları ve ölü dalları taradım ve...

Ayağım kırılğan bir dala sertçe çarptı, sağır edici bir çatırtı yarattı ve adamları görmesem bile duyduklarını biliyordum. Tepemdeki on iki karganın hepsi de bağırmaya ve keskin, korkunç

sesler çıkararak ötmeye başladı. Bekleyemezdim. Bu benim tek şansımdı. Dönüp kemikleri orada bırakarak olabildiğince hızlı koştum, ormanın içinden geçip bozkıra çıktım. Attığım her adımda dizlerim titriyordu. Bedenim artık tam anlamıyla tükenmişti. Başımı kaldırıp baktığımda güneşin gökyüzünü tamamen aştığını ve şimdi bir renk cümbüşü içinde batmakta olduğunu görerek şoke oldum. Beş tepeyi de aşp kız kardeşlerin evine doğru koştum. Ciğerlerim ve bacaklarım ağlıyordu. Ama ben ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

Cole'un gözlerindeki bakış, garip bir veda, bir özür.

İtiraf edip beni cezalandırmalarına izin verir miydin?

Ağlamayacaktım.

Bu birilerinin acısını hafifletir miydi?

Ağlamayacaktım.

Söz vermişti. İyi olacağını söylemişti. O...

Son tepenin de zirvesine ulaştığımda ve kız kardeşlerin evi görüldüğünde dizlerimin bağı çözüldü. Nefes nefese çimenlerin üzerine yuvarlandım ve parmaklarımı otlu toprağa gömdüm.

“Orada yerde ne yapıyorsun, bir tanem?”

Başımı kaldırdığımda Magda'nın bana doğru eğildiğini gördüm. Sesi ince ve yorgundu. Herkes çok yorgun görünüyordu. Beni ayağa kaldırdı ve sessizlik içinde kulübeye doğru götürdü. Barakanın çivisinde gri pelerin yoktu. Dreska avluda kollarını kavuşturmuş duruyor, yerdeki yanık lekeye bakıyordu. Yeşil gözlerini bana dikti ama kıpırdamıyordu. Altımızdaki toprak uğulduyor gibiydi. Magda beni onun yanından geçirip eve girmeye zorladı.

“Cole'u görmediniz, değil mi?” Sesim sanki çılgılık atıyormuş gibi sertti.

“Hayır, hayır, hayır...” Çaydanlığa su doldururken sanki kelimeyle birlikte uzaklaşıyormuş gibi iç çekerek söyledi.

Bir sandalyeye çöktüm. Kırmızı su birikintilerinin görüntüleri gözlerimin önünden akarken gözyaşlarımın da yüzümden aşağı aktığını hissettim. Onları sildim.

“Onu götürdüler,” dedim çünkü bunu söylemek zorundaydım.

Magda o hüzünlü, bilmiş başını salladı ve boğumlu parmaklarını omzuma koydu.

“Dün gece bizi gördüler. Bu sabah geldiler ve onu alıp bozkıra götürdüler. Bo, Near topraklarında bir yabancının kanını dökme-yeceklerini söyledi ve ne yaptıklarını bilmiyorum ama kemikleri bulursam gelip beni bulacağına söz vermişti ve ben de buldum ama orada değildi. Orada değildi ve avcılar diyor ki o...”

Nefes nefese kaldım, ellerim kaburgalarımın dolandı. Gitmiş. Cole *gitmiş*, demeliydim ama bu doğru değildi. Eğer böyle söylersem, biri onun öylece gittiğini, geldiği yoldan uzaklaştığını düşünebilirdi. Ama Cole, kanlı canlı adamlar tarafından götürülmüştü. Suçlayacak birini arayan adamlar.

Cole ölmüş, demeliydim ama bu sözleri kırılmadan söyleyebileceğimi sanmıyordum ve şu anda kırılamazdım. Kemikler bende değildi, çocukları bulamamıştım ve kırılmama izin vermeden önce yapmam gereken çok fazla şey vardı.

“Demek onları buldun,” dedi Dreska kapı aralığından. İçeri girdiğini bile duymadım.

“Dinlemiyor musun?” dedim masadan kalkarak. Sandalye devrildi. “Cole gitti.”

“Ve dört çocuk da öyle.”

“Onu götürmelerini nasıl umursamazsın? Onu muhtemelen...”

“O ne yaptığını biliyordu.”

“Hayır! Bilmiyordu. Bilmiyordu. Bana söz vermişti!”

İçimdeki her şey acıyordu. Oda dönmeye başladı. Çaydanlık tısladı.

“O zaman ona güven,” dedi Magda sonunda. Suyu ateşten aldı. Üzerime garip bir uyuşukluk çöktü, kafamın içinde pamuksu bir dolgu vardı sanki. Ona tutundum.

“İşler çok daha kötüye gitmek üzere,” diye mırıldandı Dreska ama sözlerinin hedefinin ben olduğumu sanmıyordum.

“Geri dönmek zorundayım,” dedim. “Kemikleri almalıyım. Cole dedi ki... Ve ben çocukları da bulamadım. Onları bulamadım.”

“Sen eve gideceksin Lexi Harris,” dedi Dreska.

“Ne? Ama o kemiklere şimdi ihtiyacımız var! Bu gece geri gelecek.”

“Eve git bir tanem,” dedi Magda, boğumlu elini benimkinin üzerine kapayarak. Masaya tutunuyor olduğumu o anda fark ettim.

“Kız kardeşinin yanından ayrılma,” dedi Dreska.

“Ve sabahleyin,” diye ekledi Magda, “doğruca buraya gel bir tanem, her şeyi yoluna koyacağız.” Elimi okşadı ve uzaklaştı.

“Sabah tekrar gel Lexi,” dedi Dreska. “Her şey yoluna girecek.” İşte yine o aptal cümle. İnsanlar bunu söyleyip duruyordu ama asla doğru değildi. Ben de ona düşüncelerimi belirten bir bakış attım.

“Evine git Lexi,” dedi farklı bir sesle, babamla konuşurken kullandığı gibi daha yumuşak bir sesle. Dreska beni kapıya kadar geçirdi. Uzun kemikli parmakları omuzlarımı okşadı. “Her şeyi yerli yerine koyacağız.” Dışarı çıktım. Gökyüzü kıpkırmızıydı.

“Her şey yoluna girecek,” diye tekrarladı ve bu defa karşı çıkmadım. Ona itiraz etmedim.

Nasıl, diye sordu içimden bir ses ama uzaklaşıyor, battaniye gibi sıcak bir şeyin altında kayboluyordu.

Bir şekilde evimin yolunu buldum. Ayaklarım beni götürüyor olmalıydı çünkü gözlerimle yolu bulamıyordum. Zeki şeyler.

Evim göründü ve onunla birlikte Otto, Tyler ve Bo da. Kızıl ışıkta yıkanmış halde kapı girişinde duruyorlardı. Bo başını yana eğmişti. Tyler'ın sırtı bana dönüktü. Otto beni gördü ve sersemlemiş halimle bile öfkelenmesini bekledim. Ama üzerinde sadece acımasız bir yorgunluk vardı. Bu muzaffer bir bakış değıldi. *Henüz kazanmış olmayabilirim ama sen kaybettin* bakışıydı.

Yanlarından geçtim, geri döneceğimi bilen annemin yanından da. Fırına dönmeden önce bana bir bakış attı, mahkûmlar arasında atılan bir tür bakış. Pelerinimi çıkardım, ayaklarımı botlardan kurtardım ve onları pencereden dışarı atmaya gittim. Ama pencere hâlâ dışarıdan kilitliydi, ahşap hâlâ çiviliydi. Gözlerimi ovuşturdum ve elbisemi sıyırmadan önce botların bir gürültüyle yere düşmesine izin verdim.

Her zerrem uyumak istiyordu. Uyumayalı ne kadar olmuştu sahi? Karanlığın çökmesine daha bir saat vardı. Biraz dinlenebilir ve bu gece Wren'i korumak için tamamen uyanık olabilirdim. Yorganı açtım, altına girdim ve uyku hoş, sıcak ve eksiksiz bir halde bedenimi ele geçirdi.

İlk fark ettiğim şey odanın karanlığı oldu.

Çok uzun bir uykuya dalmıştım ve paniğe kapıldım ama sonra Wren'in yorganın altına sinmiş uyuduğunu ve güvende olduğunu görünce rahatladım. Gece etrafımıza yerleşmişti, rüzgâr pencere çatlaklarından, döşeme tahtalarından ve kapının altındaki boşluktan içeri sızıp uğulduyordu.

Düşüncelerim yoğun ve ağırdı sanki. O pamuksu uyuşukluk hâlâ üzerimdeydi, göğsümü dolduruyordu. Mumları yakmak isteyerek güçlkle yataktan kalktım ama o sırada oda eğildi, bedenim ve zihnim hâlâ uykuda gibiydi. Yatağa yaslanıp baş dönmesinin geçmesini bekledim. Ve sonra o sesi duydum. Yumuşak, basit, kenarları soluk bir isim.

Benim ismim. *Lexi*. Rüzgâr yine bana oyun oynuyordu. Gözlerim uykulu bir şekilde pencereye ve ötesindeki bozkıra kaydı. Hiçbir şey görmeyi beklemiyordum.

Ama orada, karanlığın içinde duran bir insan vardı. Köy sınırının hemen ötesindeki arazide, Near'ın kuzeydeki bozkırla buluştuğu yerin bir karış kadar ötesinde, uzun boylu, zayıf ve kargaya benzeyen biri bekliyordu.

“Cole?” dedim. Ortadan kaybolmayınca, o güzel bulanıklığın içinde, yarı uykulu halde onu kapatan çivileri unutarak pencereye doğru gittim. Ellerimi yüzeye bastırıp dışarı bakarken ısı parmak uçlarımdan etrafındaki camı buğulandırdı. Dışarıda rüzgâr hızlandı ve pencere camını titretti. Cole başını yana eğdi ve çiviler titreyerek yukarı kaymaya başladı, sonra gevşeyip uzaklaşarak çimenlere düştü. Pencereyi iterek açtım, bir kez gıcırdadı ve sonra parmaklarımdan altından sessizce yukarı kaydı. Camın ötesindeki ses daha da güçlendi. Rüzgâr ıslık çalarak yanımdan odanın içine girdi, sıyrılacak her yüzeyi dalgalandırdı.

Kız kardeşimin yorganın altında huzurlu bir şekilde uyuyan haline bakarak tereddüt ettim ama o, bileğinde tılsımıyla derin uykusuna devam ediyordu.

Dışarıda, bozkır serin ve karanlıktı, pencereden tırmanarak çıkarken neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. Panjurları aceleyle kilitledim. Cole’u, yüzünü ve nehir taşı gözlerini görmek, neden beni terk ettiğini, nasıl geri döndüğünü ve neler olduğunu bilmek istiyordum. Bir kez sallandığında tenini hissetmek ve orada olduğunu bilmek istedim. Çıplak ayaklarımdan altındaki sert ve taşlı toprağa aldırış etmeden, kollarıma değen soğuk geceyi umursamadan üzerimde sadece geceliğimle küçük araziye geçtim.

“Cole,” diye seslendim tekrar ve bu sefer elini uzatıp bana doğru bir işaret yaptı. Yaklaştığımda onun gerçekten de o olduğunu gördüm. Gözlerimi kapattım ve eli elimi tutup da parmaklarının tuhaf bir şekilde soğuk olduğunu hissedince yeniden açmakta zorlandım. Tereddüt etmiyor, ürkmüyordu. Tam tersine, beni sıkıca sarıp kendine çekti. Kalbim tuhaf bir şekilde hızlandı. Sanki izini sürdüğüm avı gördüğüm andaki gibi, sanki tüm sinirlerim harekete geçmiş gibi, sanki tamamen uyanıkmışım gibi. Beni sessizce sardı ve rüzgâr etrafımızda oynaşmaya başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordum parmaklarımla üzerinde gezdirerek. “Yaşıyorsun. Cole, dediler ki... Onları duydum...” Hiçbir

şey söylemedi, sadece beni kendine çekip bozkıra götürdü ve ben de rahatlamış bir şekilde ona teslim oldum.

“Neredeydin? Ne oldu?” Gitmesine, onu götürmelerine izin vermesine öfkeliydim. Bir adım geri çekildim.

“Cole, bir şey söyle.” Near’a, evime dönmeye çalışıyordum ki beni tekrar kendine çekti, serin hisli bedenine bastırdı. Yanağı yanağımı okşadı. Bir şeyi unutmuş gibiydim ama sonra dudakları dudaklarıma değdi ve öpücüğü nefesimi kesti.

“Beni takip et,” diye fısıldarken nefesi soğuktu. Bacaklarımın gücünü kaybettiğini hissettim ve onun yönlendirmesine izin vererek ayakta durmaya çalıştım. O sırada, “Sana her şeyi anlatacağım,” diye ekledi.

“Ne oldu? Otto seni nereye götürdü?” Sorular hızla ağzımdan dökülüyordu. “Nereye gittin?”

“Sana göstereceğim,” dedi, sesi o kadar alçak ve sessizdi ki sözcükler neredeyse hiç anlam ifade etmiyordu.

“Kemikleri buldum,” dedim. Cole’un beni tutuşu bir an gevşedi ve yüzü karardı ama sonra bu gölge geçti ve gözleri yatıştı. Rüzgâr etrafımızı sardı ve beni sıkıca tutarken, beni bozkırda yönlendirirken kolu belime dolandı. Ona ne zaman dirensem ya da bir açıklama istesem duraklıyor ve bana dönüyor, gözleri gözlerimle buluşuyor ve eli çenemde duruyordu. Avucunun sıcaklığını yüzümde hissettim. Alnımı öptüğünde, tenime düşen bir damla su gibiydi.

“Cole,” dedim, aynı anda hem şaşkın hem de rahatlamış bir şekilde ama sonra beni tekrar öptü; gerçekten öptü, serin ve bir hayalet gibi pürüzsüzdü. Öpüşünde korku yoktu, belirsizlik yoktu. Beni öpüyordu ve elinin tersiyle yanaklarımı okşuyordu. Bir yandan da beni tepelere doğru götürüyordu. Köyün arkamızda kaybolduğunu bile fark etmedim. Esnedim ve karanlıkta ona yaslandım, sanki annemin evinin yatak odasındaki ahşap zemine kıvrılmış gibiydim. Ve burada, bu rüyada, Cole yaşıyordu ve biz

yürüyorduk. Onu yanımda görebiliyor ve hissedebiliyordum ama dünyanın geri kalanı kaybolmuş gibiydi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Cole’un beni tutuşu tuhaf, hem hafif hem de sıkıydı ve bir an için direnerek itme hareketine odaklandım. Onu benden uzaklaştırmaya. Parmak uçlarımla itmeye. Bu çaba gerektirdi. Cole tekrar durdu ve bana döndü.

“Lexi,” dedi hafifçe, parmakları yüzümün kıvrımlarında gezinirken.

Parmakları ne kadar nazik görünse de tutuşlarına karşı koyamıyordum. Soğuk hava ve panik göğsümde kendine bir yol açarken durup gözlerimi kırıştırdım. Burada olmamam gerekiyordu. Evde olmam gerekiyordu. “Bırak beni Cole ve bana neler olduğunu anlat. Ne oldu orada?” Ve sonra, bu daha fazla öpücükten başka bir şey getirmediğinde, “Cole, bırak!” diye haykırdım. Ama bırakmadı. Bir eliyle beni sıkıca tutarken diğer eli çenemden boynuma kaydı. Parmakları boğazımı sardı. Şok yüzünden nefesim kesildi ve elleriyle mücadele etmeye başladım. Fakat ellerim onunkilerin içinden geçti. Sanki havadan ibaretlermiş gibiydi.

“Ben yaptım,” diye fısıldadı kulağıma. Rüzgârdan parmakları boğazımı sıkıyordu. Nefes alamıyordum.

“Ne yaptın?” dedim Cole’un taş gözleri benimkilerle buluştuğunda. Şimdi gerçek taşlar gibi görünmeleri ne tuhaftı.

“Çocukları ben aldım.” Kelimeler tıslamaya dönüştü. “Hep-sini ben aldım.”

Umutsuzca kurtulmaya, direnmeye çalıştım ama rüzgâr ve taştan Cole’a hiçbir şey dokunamazdı. Rüya dağıldı ve dünya etrafımda yeniden şekillenmeye başladı. Gece yoğundu ve tepeler her yöne doğru uzanıyordu. Köyden bu kadar uzaklaşabildiğimize şaşırdım. Çıglık atsam bile ses Near’a ulaşır mıydı? Yoksa rüzgârın içinde eriyip gider miydi?

“Sorun ne Lexi?” diye sordu beni boğarken. “Üzgün görünüyorsun. Şimdi sus. Her şey yoluna girecek.” Kalbim kulaklarımda hızlanıp rüzgâr etrafımı sardıkça Cole korkunç bir melodi mırıldanmaya başladı.

Babamın bıçağını nasıl unutmuştum? Sonunda ayakkabı bile giymediğimi fark ettim, ayaklarım çizik ve kan içindeydi. Ancak hissetmiyordum. Korku diğer tüm duyguları bastırmıştı. Onu var gücümle ittim ve her yerinin sadece rüzgârdan olmadığını anladım çünkü sert bir şeyle karşılaştım ve o bir adım gerileyerek beni bıraktı. Çimenlere tökezledim, başıboş ve kırık bir dal geceliğimi yırtıp bacağımı derinlemesine keserken irkildim. Dizimin üzerinden sıcaklık akıyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum nefes nefese.

“Yoluma çıktın,” diye tısladı Cole ve sesi artık ona ait değildi; daha öfkeli, daha yaşlıydı. Parmaklarım kendi kanımla lekelenmiş dalın etrafına dolandı ve ayağa kalkıp onu Cole’a doğru sertçe savurdum. Iskaladım ve rüzgâr dalı ellerimden koparıp aldı. Tökezleyerek ilerledim. Taştan, sopalardan, rüzgârdan, korkunç ve karanlık bir şeyden yapılmış Cole üzerime eğildi.

Rüzgâr kolumu bacağımı çekiştiriyor, beni ayağa kaldırırken kulaklarımda beyaz bir gürültü mırıldanıyordu. Ve Cole adını verdiğim çocuğun etrafında birkaç sivri dal yerden kalkıp rüzgârda savrulan yapraklar gibi havalandı.

“İyi geceler Lexi,” diye fısıldadı ve dallar uçlarını bana doğru çevirip havada hızlandılar. Tam o sırada arkamdan bir şey beni tuttu; sert, etten ve kemikten bir şey. Dallar havada süzülüp arkamdaki kayalara çarparak parçalanırken kollar göğsüme dolandı ve beni aşağıya, bozkırın keçeleşmiş zeminine indirdi.

Bozkırın yarattığı öfkeli Cole ileri atıldı ama beni yere mıhlayan form, bir tür kükreme sesi çıkardı ve rüzgâr başka bir taraftan geçti. Cole’a çarptığında taş, Cole taş, dal ve ot yığını halinde yere yığılıverdi. Gözlerimi kapatıp beni saran bedene karşı

savaşarak kendimi onun sıcak ağırlığından kurtarmaya çalıştım. Bir yumruk attım ve hedefini bulduğunu hissettim.

“Kahretsin Lexi,” dedi tanıdık bir ses. “Benim.”

Gözlerimi kırptırdığımda kendimi Cole’un karanlık gözlerine bakarken buldum. Az önce parçalanan bir kopyası gibiydi sanki.

“Uzak dur!” Onu üzerimden atarak kayalara doğru tökezledim. “Bana yaklaşma.” Cole incinmiş görünüyordu ama benim de canım yanmış, kafam karışmıştı.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu sessizce ve bu defa sözlerinin kenarları net ve keskindi. Bakışlarını benden çevirip az önce kendisine korkutucu bir şekilde benzeyen bozkır yığınınına baktı.

Sanki ben bir geyikmişim de beni ürkütmekten korkuyormuş gibi, “Ben değildim,” dedi yavaşça yaklaşarak. “O ben değildim. Sorun yok.” Bir adım daha attı. Yüzü tepedeki ay kadar solgundu. “Sorun yok.” Nefeslerim ağırlaştı ve kollarımı kendime sardım ama kaçmadım.

“Özür dilerim Lexi.” Şimdi yanağını okşayan parmak uçları sıcaktı ve rüzgârdan yapılmamıştı. “Sorun değil.” Kollarını bana doladı. “O ben değildim.”

Onun yanından taş yığınınına baktım. “Kimdi o zaman?”

Ama soru dudaklarımdan dökülür dökülmez cevabı anladım. Geri çekilip soluklanmak için daha kısa kayalardan birinin üzerine oturdum. Tahta parçaları ayaklarımdan etrafına saçılmıştı. Dünya eskisi gibi sallanmıyordu ama ben hâlâ midem bulanıyor gibi hissediyordum. Bacağımdaki kesik çok derin değildi. Aslında hiç acı hissetmiyordum. Kısmen şoktan dolayı titremeye başladım ve Cole pelerinini çıkarıp üzerime sardı. Üzerindeki gömlek yıpranmış ve incelmışti, ona ilk kez dikkatle baktım. Canlı. Ve yaralı.

Ay ışığında, göğsünün bir kısmına yayılmış, gömleğinden bile daha koyu olan lekeyi gördüm. Parmak uçlarımla dokundum. Islandılar.

Amcam. Bunu amcam yapmıştı. Ya da Bo. Cole kanlı elimi tuttu, ben elimi çekerken beni kendine çekti ve bunu yaparken bile yüzünü buruşturdu.

“Ben kaçtım,” dedi. Eli elimde sıcaktı ve kollarımı ona dolamak istedim çünkü o oradaydı ve gerçekte ama giysilerindeki leke ve gözlerindeki acı beni bunu yapmamam konusunda uyarıyordu. Gözlerimi hâlâ gömleğini kaplayan karanlıktan alamıyordum ve bir yanımda gece olduğu ve kan kırmızı değil de artık siyah ve gri görüldüğü için şükrediyordu.

“Ben iyiyim,” dedi ama parmaklarım lekenin üzerinde gezinirken çenesini sıktı.

“Eğer ‘iyiyim’ derken ‘kan kaybediyorum’ demek istiyorsan, evet, iyisin,” diyerek yarayı incelemeye çalıştım. Gömleğini kaldırmaya başladım ama elleri beni yakaladı.

“İyi *olacağım*,” diye düzeltti, gömleğini tekrar aşağı indirip parmaklarımı nazikçe itti.

“Hadi seni eve götürelim,” diyerek ayağa kalkmama yardım etti.

“Hiç sanmıyorum Cole. Yardıma ihtiyacı olan sensin. Seni kız kardeşlere götürmeliyiz.” Başını Magda’nın yaptığı gibi yavaşça salladı. Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

“Lexi, seni bir geceliğine yalnız bıraktım ve Near Cadısı tarafından kaçırıldın ve neredeyse öldürülüyordun. Eve yalnız gitmene izin vermem mümkün değil.” Ayaklarımın dibindeki tahta parçalarını ve genel olarak perişan halimi işaret etti.

“Dürüst olmam gerekirse, sana benziyordu,” dedim aniden yorgun düşerek. “Ve bugün gelmediğinde ben o kadar...” Sesim kesildi ve başka bir yol buldu. “O şeyi gördüğümde...” dal, yosun ve taş yığınının göstererek devam ettim, “çok rahatlamıştım...”

“Özür dilerim,” dedi fısıltıyla elimi tutarak. “Orada olamadığım için özür dilerim.”

Gözlerim koyu lekede gezindi.

“Ne oldu?” Başımı sallamadan duramıyordum. Sanki içimdeki tüm pamuksu dolgular çekilip çıkarılmıştı, kan ve hisler geri geliyordu.

“Beni oraya götürdüler,” dedi fısıltıyla, “bozkıra...” Parmakları omzuna doğru kayd. “Önemli değil. Ben buradayım.”

“Önemli.”

Cole geri çekildi ve gömleğinin yakasını, gri kumaş şeritlerini ortaya çıkaracak kadar kenara çektiğinde nefesim kesildi. Yıpranmış pelerininin astarı omzunun etrafına, kalbinin hemen üzerine sarılmıştı. Kurşunun isabet ettiği yerdeki gri kumaş neredeyse siyaha dönmüştü.

İçimde kabaran öfkeyi anlatacak kelime bulamıyordum. “*Kim?*” diye sormayı başardım sonunda.

“Amcan değil, eğer düşündüğün buysa.” Yüzünü buruşturarak gömleği bıraktı. “O yapamadı. Silahı başka bir adam aldı.”

“Bo,” dedim. “İyi olacak mısınız?”

“Şimdiden daha iyiyim.” Acı gözlerinin kenarlarında kendini belli etse de elimi sıkıca kavradı. Beni bozkıra geri götürdü, yanına usulca soktu. Yaralarına rağmen o da benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi görünüyordu: İkimiz de bir diğerinin uçup gideceğinden endişeliydik. Ve o da benimle aynı umutsuz ihtiyacı paylaşıyordu; tenine benimkini hatırlatma ihtiyacını, onun hâlâ burada olduğunu ve benim de hâlâ burada olduğumu kanıtlama arzumuzu.

“Nasıl hayatta kaldın?” diye sordum.

“İstediğim kadar iyi bir şekilde değil,” dedi kesik bir nefesle. “İşler daha da zorlaşacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Başka seçeneğim yoktu. Kontrolümü kaybetmemek o an için öncelikli değildi.” Neredeyse gülecekti ama acı içinde durdu.

“Onlara bir cadı olduğunu mu gösterdin?”

“Aklımdaki tek düşünce hayatta kalmaktı.”

“Ne yaptın?”

Cole’un kolu yanıt olarak düştü ve ben yüzümü ona döndüğümde Cole’un her yeri ısı gibi dalgalanarak soluyordu. Rüzgâr onu yakalayıp *içinden* geçti ve gözlerimin önünde yok olup gitti. Kendi etrafımda döndüm ama o gitmişti. Rüzgâr şiddetlendi, Cole’un pelerinini çekiştirerek etrafımda kıvırdı ve yükseldi. Fakat saniyeler sonra yine kolları beni sıkıca tutuyor, gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

“Lexi, beni bozkıra götürdüklerinde, uzun zamandan beri ilk kez acı çekmek istemedim. Başkalarının suçları yüzünden... her şeyimi kaybetmek istemedim. Keşke bunu biraz daha erken fark etseydim,” dedi küçük, acılı bir kahkaha atarak. “Silahı kaldırdığında, tetiği çektiğinde düşünebildiğim tek şey sendin. Sesini duymak istedim. Tenini tenimde hissetmek istedim. Sana bağlı hissediyordum ve bunun kopacağı düşüncesine katlanamadım. Kaybolacağı düşüncesine.”

Alnımı öptü. Tenime sessizce *teşekkürler* dedi.

“Şanslıyım ki,” dedi, “av partisi yaptığım şeyi yapmamı beklemiyordu. Onları görmeliydin. Tavşanlar bile bu kadar hızlı kaçmazdı.”

Şimdi onunla gülüyordum çünkü gülmeye ihtiyacımız vardı. Öpücükleri yanağımdan dudaklarıma doğru ilerlerken gülüyordum. Yüzümde izler bıraktılar, beni durduracak kadar serin ve pürüzsüzdüler, bana beni bozkır rüzgârıyla öpen sopalar ve taşlardan Cole’u hatırlatacak kadar. Bana doğru eğilirken yüzünü buruşturdu ve sıcak ve canlı ağzı benimkini bulduğunda hâlâ gülüyordum. Etrafımızda kasırga yoktu ama dünya yine elimiz-

den kayıp gitmeye başlamıştı. Tenimizin ötesindeki her şey yok oldu. Öpücükleri bozkırdan Cole'u, Near Cadısı'nın Cole'unu zihnimden uzaklaştırdı. Başarısız olma korkusunu, sürgün edilme korkusunu uzaklaştırdı. Öpücükleri her şeyi uzaklaştırdı.

Gecenin en karanlık kısmı geçti ve biz yürümeye devam ettik. Neredeyse evime varmıştık. Ve sonra durdu. Son tepenin diğer tarafında muhtemelen bir avcının, büyük olasılıkla da Otto'nun beklediğini fark ettim. Cole, savunmaya geçerek elini göğsüne götürdü ve yamaca baktı. Pelerinini çıkarıp tekrar onun omuzlarına attım.

"Cole," dedim birden hatırlayarak. "Cadının kemiklerini buldum." Neden birden heyecanlandığımı bilmiyordum ama ona söylemeye fırsatım olmamıştı. Onun için yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım. Buna ihtiyacı vardı. "Ormana geri döndüm ve onları buldum."

"Bulacağını biliyordum. Şimdi ne yapacağız?"

"Sabah ilk iş geri döneceğiz," dedim.

Ve sonra hatırladım. Burada olmamam gerekiyordu. Wren'le birlikte olmam gerekiyordu. Wren'i izlemem gerekiyordu. Cole'un hayaletimsi kopyasının açtığı pencereyi korumam gerekiyordu.

"İlk iş."

Çoktan uzaklaşıyordum.

"İyi geceler Lexi."

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diye söz verdim. Ellerimiz ayrıldı ve o gitti.

Kulübem göründü ve Otto oradaydı, annemin Tyler için hazırladığı sandalyede kapıya dayanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Çenesi göğsüne dayanmış, karın gurultusuna benzer bir ses çıkarıyordu. Güneş görüş alanının hemen ötesindeydi ve bozkırın kenarlarındaki ışık yaklaştığına işaret ediyordu.

Yakında sabah olacak, dedi çimenlere sürtünürken. Yakında gün doğacak, dedi çiyden yansırken. İlk iş, diye ekledim, pencereden içeri girip kapıyı sürgülediğimde. Tanıdık örtü yumağının hâlâ yatağın üzerinde yığılı olduğunu gördüm ve bir rahatlama dalgasıyla onlara doğru kaydım. İlk iş, her şeyi yoluna koyacağız.

Rüyamda biri ıgılık atıyordu.

Ses haykırıyor ve rüzgâra kapılıyordu. Karmakarışık, anlaşılmazdı. Ve sonra değışti; uzayıp inceldi, kopmadan önce gerildi ve sonra her şey sessizleştii. Rüzgârın bile gidemediğı, kız kardeşlerin taş evi kadar sessiz. Boğucu. İrkilerek uyandım, yorganlar üzerime sıkıca sarılmıştı, çok sıcaktı. Odadaki tek ses sadece kulaklarımda atan kalbimin sesiydi ama o kadar yüksekti ki kız kardeşimi uyandırabileceğimden emindim. Tuhaf ama uyumuştum. Planladığım gibi sadece şafağı kadar değil, çok daha uzun süre. Çok uzun. Etrafımı saran çarşaplardan kurtulup her seferinde bir uzvumu çıkarırken, güneş gri ışık hüzmeleri şeklinde içeri giriyordu. Gözlerim odayı tararken durdum, ince değışiklikleri fark ettim.

Yatağın her iki yanında iki ahşap masa vardı. Benimkinde, babamın av bıçağı deri kılıfında duruyordu, çentikler ve girintiler ve her şeyiyle. Ama Wren'in tarafında, bir kenara atılmış tılsımı duruyordu; hâlâ hafifçe toprak ve şekerli kokusuyla. Pencere açıktı, güneş parlaktı ve battaniyeler dün gece olduğu gibi üst üste yığılmıştı. Ama kız kardeşim altlarında değildi.

Kalbim sıkıştı. Wren muhtemelen annemin yatağında yatıyordu ama ayağa fırladığımda midemin bulandığını hissettim. Hızla üzerimi giyindim, kumaş bacağımdaki derin çizige değdiğinde yüzüm buruştu. Babamın bıçağını belime bağladım, aynaya yan gözle baktım ve yüzümdeki koyu renk bir saç tutamını üfledim. Tökezleyerek koridoru geçip annemin odasına girdim. Oda boştu. Yatak toplanmamıştı ve sol tarafta, Wren'in her zaman yattığı tarafta, babamın yattığı yerde bir girinti yoktu. Yastıkta iz yoktu.

Wren yoktu.

Mutfaktan sesler yükseliyordu, annemin ve Otto'nun sesleri. Alçak ve gergin ve daha kötü bir şeyle kaplıydı sesleri; boğazınıza takılan ve kelimelerinizi ahenksiz kılan türden bir şey. Aceleyle içeri girdim.

"Nerede o?" Soru boğazımdan güçlkle çıktı. "Wren nerede?"

Ve cevap Otto'nun gözlerindeydi. Bana attığı bakışta, içinde çok az sempati ve biraz da suçlama olan bakışta. Masaya yaslanmıştı, elindeki sıcak ve sert şeyi içiyordu. Diğer eli ise sabah ekmeklerinin olması gereken yerde duran tüfeğin üzerindeydi. Annem ekmek pişirmiyordu. Pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu ve çay fincanını öyle sıkı tutuyordu ki parmakları un gibi beyazlamıştı. Görüntü gidip geliyordu ve başımın ileri geri sallandığını fark ettim.

Ve o mutfaktaki sessizlik, soruma cevap alamayışım, o sessizlik beni boğuyordu.

Anneme koştum ve kollarımı beline doladım, burada olduğumu bileceği kadar sıkı. Kanlı canlı burada, yanımdaydım. O da beni sıkı sıkı tuttu ve bir dakika boyunca sessizce birbirimize sarılarak öylece durduk. Derin nefes almaya, odaklanmaya çalıştım. Kız kardeşimi bulacağım, diye hatırlattım kendime. Kız kardeşimi bulacağım, dedim anneme sessizce. Cole ile bugün çocukları bulacağız ve bunu düzelteceğiz. Bunu tekrar tekrar

söyledim. Wren gitmedi. Sadece kısa bir süreliğine, biz ormana ulaşana kadar.

Annem benden uzaklaştı ve işine geri döndü. Unu yavaş, sabit hareketlerle ölçtü, gözleri babamın ölümünden sonraki günlerde olduğu gibi boştu. *Onu geri getir*, parmak eklemleri hamura bastırdı. *Bebeğimi geri getir*, diye yoğurdu kelimeleri.

“O cadıydı,” dedi Otto. Ve bir an için, sadece bir an için, gerçeği bildiğini düşündüm. “Onu tutmalıydık,” diye ekleyene dek.

Otto boş bardağı masaya bıraktı ama her zamanki gümbürtüyle değil, daha gergin ve sessiz bir şekilde. Silahını masadan aldı.

“Hâlâ Cole olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum ona dönerek. “Öldürmeye çalıştığın kişi mi?”

“Bize saldırdı,” dedi Otto içi boş bir şekilde. “Kendimizi savunmaktan başka seçeneğimiz yoktu.”

“Size onu vurmadan önce mi yoksa vurduktan sonra mı saldırdı?”

Annemin gözleri yukarı kaydı.

Otto, “Onu vurduğumuzu nereden biliyorsun?” demeden önce ölü bir duraklama oldu.

“Bo’yu bununla övünürken duydum.” Kelimeler ağzımdan döküldü. “Senin nasıl yapamadığınla övünüyordu.”

Parmakları silahın etrafına dolandı ve ben arkamı döndüm. Buradan gitmem gerekiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Otto. Cevap vermedim.

“Lexi,” diye uyardı. “Sana söyledim...”

“O zaman sürgünle yüzleşirim.” Sözümü kestim. “Bu iş bittiğinde.”

Wren sağ salim eve döndüğünde. O güvende olduğunda her şeyle yüzleşecektim.

“Lexi, bunu yapma,” diye yalvardı. Silahı indirdi ve masaya çarptı, metal tahtaya sürtündü. Ses ayaklarımı harekete geçirdi. Dönüp aceleyle koridora çıktım.

Ön kapı açıktı ve bir zamanlar kapımıza çivilenmiş olan tahta karga, eğrilmiş ve kırılmış bir şekilde ön basamaklarda yatıyordu. Bozkırlı Cole çivileri pencereden sökmüştü. Kargayı da kapıdan çıkarmış olmalıydı. Near Cadısı çocukları bulmaya çalıştığını biliyordu. Onun yoluna çıkacağını biliyordu.

Eşiği geçip pencereden odama geri döndüğüm anı hatırlamaya çalıştım. Yorgan yığınınını anımsadım. Wren çoktan gitmiş olmalıydı.

Midem bulandı.

Avluyu yarılamaştım ki parmaklar bileğimi sertçe kavradı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Bırak beni, Bo.”

Bana yavaşça, merakla kaş çatarak baktı ve eli sıkılaştı.

Bir kol, Tyler’ın kolu, diğer taraftan omuzlarıma dolandı.
“Ben hallederim, Bo.”

Ama Bo bırakmıyordu. Tyler beni kendine doğru biraz daha çekti. “Ben hallederim dedim. Git Otto’ya hazır olduğumuzu söyle.” Bo beni ağır ağır bıraktı, yüzünde aynı memnun ifade vardı.

“Neye hazırsınız?” diye sordum kendimi kurtarmaya çalışarak. Kurtaramadım.

“İşler nasıl bu kadar ters gitti?” diye sordu Tyler sessizce ama kolu hâlâ beni sıkıca tutuyordu. “Her şeyi berbat ettin Lexi. Konsey ne yaptığını biliyor. Çok öfkeli. Seni mahkemeye çıkaracaklar. Ama biz onlara yalvaracağız.” Eli kolumdan parmaklarıma doğru ilerledi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

“Bu bizimle ilgili değil Tyler. Hem de hiç.”

“Wren için çok üzgünüm,” dedi.

“Onu bulacağım. Nerede olduğunu biliyorum...”

“Ormanda, değil mi?”

“Evet! Evet, tam olarak orada.” Parmaklarımı çözdüm ve ellerimi göğsüne götürdüm. “Sadece oraya gitmem gerek...”

“Lexi, ormanı biliyoruz ve orada hiç çocuk yok. Baktık.”
Yüzü karardı. “Yalanlar artık *arkadaşına* yardım etmeyecek.”

“Tyler, bu...”

“Orada saklanan tek şey bir cadı. Ve biz bunu düzeltmeyi planlıyoruz.”

“Sen ne...”

“Hazırız,” diye seslendi Bo avluya geri döndüğünde. Otto ve annem de arkasındaydı. “Hadi gidelim.”

“Nereye?” diye sordum öfkeyle.

Bütün bunlar çok yanılttı.

“Kasabaya gitmeliyiz,” dedi Otto tüfeği omzuna atarak.
“*Hepimiz.*”

Bo, Otto ve annem önden yürümeye başladı ama Tyler bir süre oyalandı. “O cadıya inanmak istediğini biliyorum Lexi ama seni kandırdı. Sana büyü yaptı.”

“İşler öyle yürümüyor Tyler ve bunu sen de biliyorsun.” Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınına çekti.

“Öyle değil mi?” diye fısıldadı. “O çocuklara, kız kardeşine de büyü yapıp onları yataklarından kaldırmadı mı? Sana da aynıısını yapmış olmalı.”

“Bunu yapan o değil...”

“Keşke geberseydi...” dedi sessizce. “O olduğundan aslında emin değildim. Bize saldırana kadar. Gözlerindeki bakışı görmeliydin Lexi.”

Bu saçmalıktı. Wren’in yokluğu, kasabaya doğru ilerleyen bu hastalıklı alay ve Tyler’ın beni sıcak bir şekilde saran kolları, hepsi bir kâbusu andırıyordu. Yine boğulmuş hissettim kendimi, çok fazla battaniyenin içinde iki büklüm olmuş gibiydim. Uyanmayı umarak gözlerimi kapattım.

“Yalan söyleme, Tyler. Bana söyleme bari...”

Tyler sözümü kesti. “Onun bir cadı olduğunu ne zamandır biliyordun?”

“Fark eder mi?”

Uzun bir duraksamadan sonra, “Hayır, sanırım etmez,” dedi. Beni diğerlerinin peşinden Near’ın merkezine doğru çekti. “Yetişsek iyi olur.”

Tüm köylüler toplanmış ve Konsey’in üç yaşlı efendisi köy meydanındaki alçak taş duvarın üzerine çıkmıştı. Meydanın diğer tarafında Helena’yı gördüm ve dikkatini çekmek için uğraştım ama beni görmüyordu. Bayan Thatcher annemin yanında duruyordu. Bir an için göz göze geldik ama sonra Tyler beni kendine doğru çekti ve bizi gergin, kızgın, yorgun bedenlerin oluşturduğu kalabalığın içine soktu. Fakat sonra kalabalığın ortasında durdu.

“Seni tutuklayacaklar,” diye fısıldadı. “Toplantının sonunda.”

Kalbim küt küt atıyordu. Her biri farklı perdeden üç Konsey çanı çaldı ve meydan sessizliğe gömüldü. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Efendiler konuşurken hiç yankı yoktu. Solmuş sesleri birbirine karıştı.

“Altı gün önce Near’a bir yabancı geldi,” diye duyurdu Efendi Eli köylülere. Kara gözleri derin ve kısıktı.

“O yabancı, bir cadı,” diye seslendi Efendi Tomas.

Meydanda bir mırıltı yükseldi.

“Rüzgârı kontrol edebiliyor,” diye ekledi Matthew güneş, gözlüklerinden yansırken.

“Bu cadı, köyün çocuklarını yataklarından kaldırmak için bu gücünü kullanmaya başladı.”

“Ve izini kaybettirmek için de rüzgârı kullandı. Bu yüzden onları bulamadık.”

Geri çekilmeye çalıştım ama Tyler’ın kolları hâlâ bana sarılmış durumdaydı.

“Ve dün, bu cadıyla nihayet yüzleştığımızda, adamlarımıza saldırmak ve kaçmak için rüzgârı kullandı.”

Mırıltı giderek yükseldi, tizleşti.

Birkaç kişi ileride, duvarın hemen dibinde Bo, Otto, Bay Ward ve Bay Drake toplanmış, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı ama kalabalıktan onları duyamıyordum.

“Çocuklara ne oldu?” diye seslendi Bayan Thatcher. Bir grup ses de aynı fikirdeydi ve insan kitlesi hafifçe öne doğru ilerledi.

Matthew’un soluk mavi gözleri kalabalığın üzerinde gezinerek benimkilere takıldı. “Hiçbir iz bulamadık,” dedi, onu son gördüğümde olduğundan daha da yaşlıydı. “Hâlâ arıyoruz.”

Kalabalık bir kez daha ileri atılarak beni duvarın yanındaki gruba yaklaştırdı ve Bay Drake’in sözlerini duymayı başardım. Otto’ya doğru eğilmişti ve Helena’nın nehir kıyısında olduğu gibi sarsılmış görünüyordu. Edgar’ın o gün meydanda düştüğü zamanki gibi.

“Gerçekten ormanda olduğunu mu düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Bir şey orada,” diye homurdandı Otto.

“Ne yapacağız şimdi?”

“Ondan kurtulacağız,” diye önerdi Bay Ward.

“Geçen sefer çok kolay olmuştu çünkü,” diye araya girdi Bo kuru bir sesle.

“En azından kanının aktığını biliyoruz.”

“Bir daha ıskalamayacağım.”

“Önce onu bulmalıyız.”

Efendi Tomas’ın sesi kalabalığın üzerinde dolaşıyordu. “Bu cadı serbest. O yakalanana kadar kimse güvende değil...”

Bütün kalabalık konuşuyordu şimdi. Sesler ayak seslerine karışıyor ve insanlar ellerindeki silahlara sarılıyordu.

Yanlış cadıyı avlıyorlardı.

Dirseklerimi Tyler'a bastırıp sırtımı ondan uzaklaştırarak küçük bir boşluk yarattım.

"Sana söylüyorum Bo," dedi Bay Drake, "bu diğer cadının işi. Ben ve Alan dediğin gibi ormana geri döndük ve kargalarını duyduk..." Adamların sesleri meydanın artan gürültüsü içinde birbirine karışmaya başlamıştı.

"Matthew onun Near Cadısı olduğunu söylüyor."

Bo ve Bay Ward acı acı güldüler.

"Ciddi olamazsınız."

"Near Cadısı öldü."

"Cadılardan biri ya da diğeri, fark etmez."

"Ama Magda o tılsımı getirdiğinde dedi ki..."

"Bence kız kardeşlerin de icabına bakalım," dedi Bo. "Tüm kötöleri bir kerede yakalım."

"Bu onlarla ilgili değil," diye araya girdi Otto arkasına bakarak.

"Öyle değil mi? Yabancıya yataklık etmediler mi?" dedi Bo gülümsemesi çarpılırken. "Başından beri onun ne olduğunu bilmiyorlar mıydı? Onlar da aynı derecede sorumlu."

Tyler'ın tutuşu biraz gevşedi. Bir elimi onun bedeniyle benimkinin arasına sokmayı başardım. "Ama ya çocuklar ormanda başka bir yerdeyse?"

Oradalar, diye düşündüm, orada olmak zorundalar.

Parmaklarım babamın bıçağının sapma yaklaşıyordu.

Efendi Eli'nin sesi bana ulaştı. "Cadı tek başına hareket etmiyordu." *Hayır.* Kalabalık fısıldaşmaya başladı.

"Çocukları bulabilirdik," diye mırıldandı Bo.

"Emin olamazsınız," dedi Otto. "Toplantı biter bitmez ormana kendimiz gideceğiz. Eğer orada bir şey ya da biri varsa öğreniriz."

"Ve eğer yoksa o ormanı yakıp kül edeceğiz."

Efendi Tomas boğazını temizledi. "Aramızda bir hain var."

Ayağım Tyler'ın ayağının üzerine indi ve beni bir çılgılık eşliğinde bıraktı. Sadece bir anlığınaydı ama ihtiyacım olan tüm

zaman da buydu. Bıçağı yerinden çıkardım, onun etrafında döndüm ve vücudunu kendime doğru çektim. Bıçağın ucu çenesinin altında duruyordu.

“Lexi,” diye tısladı. “Yapma bunu.”

“Üzgünüm, Tyler.”

Onu sertçe geri ittim ve koştum.

Kalabalık etrafımda sıklaşıyor, yakınlaşıyordu ve Tyler tam meydanın kenarından geçerken kolumu yakaladı. Ama eli aniden düştü ve sersemlemiş bir halde yerde oturdu. İri bir beden üzerinde dikiliyordu. Bayan Thatcher. Koca elleriyle yakasından tutup onu kaldırdı.

“Biraz saygı gösterin, Bay Ward,” dedi onu çevirerek. “Konsey’iniz konuşuyor.” Tyler kendini kurtarmaya çalışıyordu ama kadın bana sadece güçlü bir bakış atıp baş selamı vererek onu kalabalığın arasına geri götürdü. Ve ben gittim.

Evlerin arasından geçerek kasaba merkezinden çıktım. Ayaklarım kız kardeşlerin evine giden yolu bulurken rüzgâr ciğerlerime hücum ediyordu. En hızlı yol. Hiç arkama bakmadım. Tarlaların arasından, korunun içinden geçip tepeye çıktım ve hayal edemediğim tek şey yanan dünyaydı.

Magda bahçede çömelmiş, bir şeyler mırıldanıyordu ve şimdi her zamankinden daha büyük ve çok buruşuk bir ot yığını gibi görünüyordu. Dreska bastonuna yaslanmış, kız kardeşine her ne yapmaya çalışıyorsa bunu yanlış yaptığını söylüyordu. Toprağın içinden çıkan tomurcukları ve filizleri görebiliyordum. Birkaç adım ötede, yanmış toprak parçasının üzerinde, daha önce orada olmayan bir taş yığını vardı ve kıpırdanıp kayıyordu.

Ben tepeye tırmanırken kız kardeşler dönüp baktı.

“Ne oldu evladım?”

Nefes nefese, sendeleyerek durdum.

“Wren gitti,” dedim soluk soluğa. “Konsey köyü Cole’a karşı kıışkırttı. Bo ormanı yakıp yıkmayı planlıyor. Şimdi.”

“Sersemler,” dedi Dreska. Magda ayağa kalkarken buruşuk yüzünü güneşe dönerek doğruldu.

“Cole nerede?” diye sordum daha derin nefesler alarak.

Magda başını iki yana salladı. “Bekledi ama sen gelmedin. Ormana doğru yola çıktı.”

Ciğerlerimde azıcık hava kaldıysa onu da tüketmiştim.

Orman.

Değer verdiğim her şey o ormandaydı.

“Kemikleri bize getir,” dedi Dreska yer değiştiren taş yığınınına bakarak. “Hepsini. Gerisini hazırlayacağız.”

“Koş Lexi, koş bir tanem,” dedi Magda.

Koşmayı bırakmayı o kadar çok istiyordum ki.

Kalbim göğsümü terk edecekmiş gibi hissediyordum. Ciğerlerim çığlıklar atıyordu.

Havaya ihtiyacım yok, dedim kendi kendime.

Tek ihtiyacım olan Wren’in yanan bir ormanda dolaşırkenki görüntüsüydü. Etrafı adamlarla çevrili Cole’un dünyanın yeniden alevler içinde kalışını izlerkenki görüntüsü. Cadının kemiklerinin üzerindeki kozanın parçalanışı.

Otto’nun adamları ne kadar uzaktaydı? Bo’nun üzerinde kibrit var mıydı? Ormandaki ölü ağaçlar havada saman gibi uçuşacaktı.

Son tepeye de tırmandım ve vadide onu gördüm. Birbirine karışmış dallar o kadar yakın ve karanlıktı ki önce tüttüklerini sanmıştım. Tepeden aşağıya, toprağa saplanmış ağaç kümelerine doğru yarı yürür yarı kayar halde indim ve tam o sırada gri bir pelerin de ormana girdi.

Peşinden daldım.

“Cole,” diye bağırdım yakındaki bir dalda duran kargayı ürküterek. Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken gri pelerin dönmüştü ve

daha yarasını hatırlamadan önce kendimi neredeyse onun kol-
larına bırakmıştım. Pelerininin altında gömleği yoktu ve göğsü
sargı bezlerinden bir ağa dönüşmüştü, şurasından burasından
koyu kırmızı bir renk sızıyordu. Acı, yüzünde sanki bir gölge
gibi duruyordu ve parmakları yanındaki sepetin sapını sıkıca
kavramıştı.

“Sen gelmedin, ben de düşündüm ki...” Sözlerini yarıda kesip
gözlerine baktı. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Wren,” dedim nefes nefese. “O gitti.” Göğsüm sıkıştı, güçlükle
nefes alabiliyordum. Koşmaktan değil, kelimelerin kendisinden
boğazım düğümleniyordu. Cole beni kendine çektiğinde teni,
benim kızarmış yüzümün aksine serindi.

“Ve köy,” dedim. “Hepsi...”

“Lexi,” dedi sakın sesle, “artık önemli değil.”

Geri çekildim. “Cole, ormanı yakmaya geliyorlar.”

Gözleri kısıldı ama tek söylediği, “O zaman acele etsek iyi
olur,” oldu.

Ağaç kümesinin sınırına ve ötesindeki tepelere son bir kez
baktı. Yabani otların üzerinden esen rüzgâr hızlanıyor, karmaka-
rışık ve şiddetli bir hal alıyordu. Yer bir yana doğru dalgalanana
kadar büyüdü. Dünya bulanıklaşmaya başladı. Bu rüzgâr duvarı
garip bir şekilde sessizdi, en azından bizim tarafımızda.

“Onları yavaşlatmak için,” dedi gözlerimdeki soruyla karşı-
laşarak. El ele, açıklığa ve kemiklere doğru yola koyulduk.

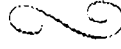
“Çalışmışsın,” dedim arkamıza bakarak.

“Deniyorum. Önümde uzun bir yol var.”

“O duvarı yaparken ne düşünüyordun?”

“Düşünmüyordum aslında,” dedi Cole hızını yavaşlatmadan.
“Sadece *istekti*. Seni güvende tutmak istiyorum. Çocukları bulmak
istiyorum. Near Cadısı’nı sonsuza dek istirahat ettirmek istiyor-
um. Kalmak istiyorum.” Yere bakıyordu ama, “Burada, seninle
kalmak istiyorum,” diye eklediğini duyabiliyordum.

Ormanın en sık kısmı üzerimize kapanırken parmaklarımı onunkilere doladım.

“Bu yerin her bir zerresi ona kulak veriyor,” dedi Cole ormanın yıkık doğasını işaret ederek. Her şey yarı çürümüş yarı çökmüştü, tamamen bakıma muhtaç hale düşen muhteşem bir koru gibiydi. “Zamanında çok güçlü bir cadı olmalı.”

“Ama onu nasıl kontrol edebiliyor? Gündüz vaktindeyiz. Kız kardeşler onun sadece geceleri şekil alabildiğini söylemişti.”

“Şekil almak evet,” dedi Cole. “Ama o hâlâ burada ve hâlâ güçlü. Ormanlar ona itaat ediyor. Büyülenmişler.”

Onu sivri cılız ağaçların arasından geçirdim, botlarım toprağa belli belirsiz kazınmış birçok küçük ayak izine eklendi. Otto’nun adamları da kendi yollarını açarken izler bırakmışlardı. Büyük ayaklar beceriksizce toprağın üzerinde sürüklenmişti. Yöntemleri yoktu, becerileri de. Çocuklarinkini takip etmeye çalışıyordum ama küçük izlerin çoğu mahvolmuştu. Başımı kaldırıp ağaçların tepelerinden süzülen ince ışığa baktım.

Çok uzun zamandır yürüyorduk.

“Bulmak bu kadar zor olmamalıydı.”

“Ne arıyoruz?” diye sordu Cole.

“Bir ağaç yuvası. Bir açıklık. Cadı hareket edebilse bile, bu ağaçlar yaşlı ve köklü.” Yarıyı silinmiş izlere baktım ve durdum. Diğerlerinin üzerinde, uçuşan ve hafif, yeni bir çift ayak izi vardı.

Wren.

Adımları çok hafif, neredeyse hiç iz bırakmamış gibiydi ama ben onları ve hareket etme şekillerini biliyordum. Diz çökerek o garip dansını inceledim. Bir oyun oynuyordu. Cadının Tekerlemesi’ndeki dönme oyunu değildi çünkü o bir grup gerektirirdi.

Bu, kendi oyunlarından biriydi, yatmadan önce salonda oynadığı rüden.

“Ne oldu?” diye sordu Cole, kollarını kavuşturmuştu ama sessiz olması için elimi kaldırdım. Ayağa kalkıp Wren’in zıplamaları, atlamaları ve yana doğru sıçramalarından izler taradım. Sonra benden başka kimseye asla iz gibi görünmeyecek bu garip adımları takip ederek aceleyle ilerledim. Cole sessizce arkamdan geldi.

Sonunda Wren bizi küçük bir açıklığa götürdü. Ağaçların toprağa yer açmak için geri çekildiği ve dalların bir tür barınak oluşturmak üzere eğildiği alana. Açıklıkta Wren’in ayak sesleri diğerleriyle birlikte kayboldu ve ben onun izini kaybetmenin verdiği paniği bastırmaya çalıştım.

“Wren?” diye seslendim ama sadece çatırdayan ağaçlar cevap verdi. Bir şey, herhangi bir şey bulmak için açıklığın etrafında döndüm ama hiçbir iz yoktu.

“Lexi,” diye seslendi Cole ama bana bakmıyordu. Geldiğimiz yöne dönmüştü. Bakışlarını takip ettim ama ağaçlar sıkı ve ormanın sınırı görüş alanımızın çok ötesindeydi. Acaba avcılar ağaç sınırına ulaşmış, Bo çoktan çakmak taşı, kibrit ya da yağını çıkarmış mıydı?

“Geliyorlar,” dedi Cole. “Kemikler nerede?”

“Şurada.” Dal yığınını gösterdim. Üstte, yuvanın dört bir yanında, siyah tabelalar gibi bir düzine karga oturmuş bekliyor ve küçük taş gözleri ve gri ışıktaki bile parlayan gagalarıyla izliyorlardı.

Cole sepeti bırakıp kozaya doğru ilerledi ve çapraz dalların arasından içeriye baktı. Kozanın açılıp bizi içeri almasını bekler gibiydi ama kütle kıpırdamıyordu. Eğer kımıldasaydı ona daha az güvenirdim. Pelerinini çözdü, yere bıraktı ve göğsünde ve sırtında çapraz sarılmış bandajları ortaya çıktı. Bulduğu bir açıklıktan geçip karanlık kozada kayboldu ve dallar itirazla çatırdadı. Tepedeki kargalardan biri kanatlarını çırpı.

“Bekle.” Yaralarını düşünerek aceleyle yanına gittim. “Bırak ben yapayım.” Adamların yaklaşma ihtimaline karşı kısık sesle konuşuyordum.

“Ben iyiyim,” dedi hiç düşünmeden ve kelimeleri dallardan oluşan duvar tarafından boğuldu.

Dalların kesişerek bir tür pencere oluşturduğu büyük açıklıklardan birini buldum. Toprak yuvaya bakınca içerideki yosun ve çürüme midemi bulandırdı. Cole yuvanın ortasında, dizlerine kadar batmış bir şekilde duruyordu ve kazmaya başladı. Bana birbiri ardına kemikler uzattı. Oraya buraya çamur ve yosun yapışmış olmasına rağmen altında sanki temizlenmiş ve beyazlatılmış gibi parlıyorlardı. O yarı karanlıkta ararken, ben de sepeti kaldırıp yuvanın tepesine doğru tırmandım.

“Dikkat et,” dedim, botumu dalların çatısına sertçe indirdiğimde. Çoğu zamanla yarı taş kesildiğinden direndi. Ama daha küçük olan birkaç tanesi koptu ve Cole’un üzerine odun parçaları yağdı. Toprağın içinden çıktıkları yerdeki beyaz kemikler, öğleden sonra güneşinin yeni ışınlarına yakalanarak parlıyordu. Görevime devam edip o bana uzattıkça kemikleri aldım. Her biri bir çeşit sürprizdi. İnce bir parmak. Parçalanmış bir uyluk kemiği. Bir kürek kemiği.

Ve sonra, bir kafatası. Onu bana uzattı ve alırken nefesimi tuttum, yarı ezilmiş yüz yosun ve yabani çiçeklerle kaplıydı. Korkunç bir saksıya benziyor; kökler, göz boşluğundan dışarı çıkmıştı. Demek bahçesinde ölü çocuğu bulduklarında ona, Near Cadısı’na bunu yapmışlardı. Parmaklarımı yıkık kafatasının üzerinde gezdirdim; çatlak elmacık kemiği, ezilmiş göz yuvası... Ve Cole’u bozkıra sürükleyen aynı avcı grubunu düşünerek ürperdim.

“Lexi?” dedi bana bir kemik daha vermek için bekler gibi. “İyi misin?”

Derin bir nefes aldım, bıraktım ve kafatasını yavaşça sepete yerleştirdim. Ağaçların arasından güneş gökyüzüne doğru yükse-

liyordu. Kemikleri bulmak çok uzun sürmüştü. Onları toplamak daha da uzun.

Cole kazmaya devam ediyordu ama bu iş gittikçe zorlaşıyor ve buluntular arasında geçen dakikalar artıyordu. Uzaktan bir silah sesi duydum ve dönüp arkama baktığımda tek görebildiğim ağaçlar oldu.

“Bunu ne kadar istiyorsun Cole?” diye sordum. Demek istediğimi anlamıştı.

“Tüm kalbimle,” dedi ve bana başka bir kemik uzatırken irkildi. Eli zayıfladı ve uzayan tepelere ve avcılara vuran rüzgârın sesini duyabildiğime yemin edebilirdim. “Ama onları uzun süre oyalayamam.”

Klik, klik, klik sesi duyuldu tepemizde ve başımı kaldırıp baktığımda bir karganın tıpkı daha önce olduğu gibi küçük bir kemikle oynadığını gördüm. Ama bu defa o kemiğe ihtiyacım vardı. Yere atladım, sepeti bir kenara bıraktım ve başıboş bir çakıl taşı bulup nişan aldım. Bu ilk taş kısa kaldı, atışım aceleyle ve beceriksizce yapılmıştı. Karga kıpırdamadığı gibi bu saldırıdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Babamın azarlamasını o anda bile duyabiliyordum.

Odaklan, Lexi. İşe yarasın.

Bıçağı çıkardım, parmaklarımın eski oluklara kaydığını hissettirdim ve silahı çevirip keskin kenarından tuttum. Yavaşça ayağa kalktım, mesafeyi ölçtüm. Bıçağı omzumun arkasına kaldırdım, sonra bırakırken metalin deriyi geçerkenki o tanıdık salımmını hissettirdim. Bıçak havada süzüldü ve kargayı tünediği ağacın ötesine sapladı. Acı dolu bir gıkıltı sesi çıkardı ve sonra beni şaşırtarak siyah tüyler, sopalar ve taşlardan oluşan bir yığına dönüştü. Tıpkı geceleri bozkırda rüzgârla oluşan Cole gibi. Küçük kemiğin bir taş gibi beklediği yığına baktım ve onu yığının tepesinden koparıp aldım. Diğer kargalara nişan almayı düşünüyordum ki bir çırpınma ve hışırtı duydum ve ormandan gelen şeylerden oluşan

yıgın ayaklarımın dibinde kendini tekrar bir araya getirmeye başladı. Belli belirsiz kuşa benzer bir kütleye dönüştü. Fakat artık gagası biraz kaymış ve bir taş gözü sarkmıştı. Parçalanmış karga havalanıp terk edilmiş tüneğine ulaştığında yine topraktan çok kuşa benziyordu. Ürpererek bıçağı ağacın gövdesinden kurtardım ve aceleyle sepete ve Cole'a geri dönerek küçük kemiği diğerlerinin yanına bıraktım. Babamın bıçağını belimdeki deri kılıfın içine soktum.

Bir silah sesi daha duydum ama ses bu kez rüzgâr tarafından boğulmamıştı. Ormana girmişlerdi.

“Neredeyse bitirdik,” dedi Cole, elleri dirseklerine kadar yosunlu çürüklere batmış halde.

Gözlerim ufuk çizgisinde, ağaçların arasını taradım. Duy-maya, kulaklarımı ayak ve insan seslerine ayarlamaya çalıştım ama hiçbir ses bana ulaşmıyordu.

Cole bana başka bir kemik uzattı. Daha küçük olanlardan bazıları otlar ve köklerle birbirine bağlanmıştı, ilik gibi oyuk orta kısımlardan örülmüştü. En azından bu onları bulmamızı kolaylaştırıyor, dedim kendi kendime ve Cole bana bir ayak uzattığında ürperdim. Kemiklerin çoğu hâlâ birbirine bağlı, dal ve yosunlarla gevşek bir küme halinde duruyordu. Onu sepete attım ve bir an için Cole'a ve ağaç yuvasına sırtımı dönerek yere atladım. Sanırım bir adamın sesini duyabiliyordum, çok uzaklardan ama rüzgâr duvarının bu tarafından. Otto. Güneş yere indikçe ağaçların arasındaki sonbahar ışığı da azaldı. Günler hava soğudukça kısalıyordu.

Ve sonra duman kokusu aldım.

“Cole,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Neredeyse bitirdim.”

Ama bir terslik vardı. Otto çocukları her yerde aramadan önce bunun olmasına asla izin vermezdi. Adamlar ve ateş farklı

yönlerden geliyordu. Otto'nun sesi sağdan gelirken siyah duman izleri soldan yükselmeye başlamıştı.

Çocukları bulabilmek umuduyla ormanın zeminini bir kez daha taradım. Kız kardeşimi. Gözlerim ağaçların arasında, gövdelerinde ve toprağın üzerinde geziniyordu ve sonra bir şeye takıldılar. Toprağa. Ayaklarımın altındaki toprak kuru, yabani ot dalları ve yosun parçalarıyla keçeleşmiş, oturmuştu. Ama birkaç adım ötede, kozanın yanındaki toprak farklıydı. Yeni sürülmüş gibiydi. Cadının sözleri kulaklarımda çınlıyordu. *Sakın bahçemi bozmaya cüret etme.*

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Taze toprağın yanında dizlerimin üzerine çöküp ellerimle kazmaya başlayarak toprağı iki yana attım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Ve sonra parmak uçlarım pürüzsüz ve yumuşak bir şey hissetti.

Bir yanak.

Cole ağaçların arasından bana seslendi, bir soruydu sanırım ama tek duyabildiğim nabzım, Near Cadısı'nın sözleri ve havadaki belli belirsiz melodiydi. Karmakarışık ağaç dallarının arasından tırmanıp kendini yuvadan kurtarmaya çalıştığını duydum. Ben kazdıkça rüzgâr ve duman hızlandı. Bir çocuğun yüzünü ortaya çıkardım.

Wren. Nefes almıyordu. Teni solgun, geceliği hafifçe etrafına yayılmış, saçları hâlâ inanılmaz derecede düz. Hayır, hayır, Wren. Bunu durdurabilmemiz gerekiyordu. İşleri yoluna koyabilmemiz gerekiyordu. Çılgılık atma isteğimi bastırdım ve onun yerine göğsünü açıp kulağımı göğsüne dayayarak nabzını dinledim. Duydum: yavaş, düşük ve sabit. Kız kardeşimin omuzlarını topraktan çekerken kendi kalbim de rahatlamıştı.

"Yardım et Cole!" diye haykırdım. Ve sonra yanımda belirdi, Wren'in bedeninin etrafındaki toprağı temizleyerek bacaklarını, çıplak ayaklarını ortaya çıkardı. Sonra etrafındaki toprağı kenara

itmeye başladı. Çok geçmeden başka yüzler de belirdi. Edgar. Cecilia. Emily. Riley. Toplam beş çocuk, bahçe yatağının altına gömülmüştü. Cole'un konuştuğunu fark ettim.

"Lexi," diyordu. "Gel." Parmaklarımı Wren'in kollarından ayırdığımda elimi sıktığımı fark ettim. Şimdi sesleri duyabiliyordum, gittikçe yaklaşıyorlardı. Duman açıklığı dolduruyordu ve yanan odunların çıtırtısını duyuyordum.

"Lexi, kemikleri al, gitmelisin."

Başımı sallayıp Wren'in toprağa bulanmış sarı saçlarını solgun yüzünden çektim.

"Yapamam. Onu bırakamam."

"Arama ekibi geliyor," dedi daha güçlü bir şekilde. "Güneş batmadan önce kemikleri kız kardeşlere geri götürmelisin."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, yangın. Kız kardeşimi bırakamam."

"Bana bak." Diz çöktü, soğuk eliyle çenemi yukarı kaldırdı. "Ben kalacağım. Yangını, Wren ve diğerlerinden uzak tutmak için rüzgârı kullanabilirim ama sen kaçmak zorundasın. Birimiz kemikleri almak zorunda ve ben seni burada bırakmayacağım."

Wren'in bedeninde duran parmaklarım gevşedi ama bırakamadım.

"Lexi, lütfen. Zamanımız tükeniyor." Yakındaki dallar ağır ayakların altında kırıldı. Ama Wren kucağımda ölü bir ağırlık gibiyken, böylesine soğukken ben bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Ve sonra öyle gürültülü ve yakından gelen bir çatırtı duydum ki arama ekiplerinin çoktan tepemizde olmamasına şaştım. Ateş bir taraftan açıklığı yalıyor, diğer taraftan adamların sesleri geliyordu.

"Git. Kız kardeşlerin evine git. Ben yetişirim." Önce çocuklara sonra tekrar bana baktı. "Hepimiz yetişeceğiz. Söz veriyorum."

Tepemdeki kargalar endişeyle çırpındı, Cole'un gözlerindeki paniği gördüm ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim, kız kar-

deşimin sarı saçları elbisemden toprağa doğru kaydı. Ağaçlara, yukarı baktım ve gökyüzünün değiştiğini, karardığını gördüm. Ve o anda bacaklarımı yeniden hissettim. Cole bana sepeti uzattı ve Wren'i kollarına aldı. Rüzgâr onun ve diğer çocukların etrafında kıvrıldı. Bulanıklaşmaya başladılar ama rüzgârdan mı yoksa gözyaşlarından mı bilmiyordum. Kemik sepetini tutarak döndüm ve açıklıktan ayrıldım. Orman arkamda bir perde gibi kapandı ve dünyam duman, ateş ve ağaçlar tarafından yutuldu.

Ölü ormanın içinde koştum, ışık gittikçe alçalıyor, ufukta inanılmaz bir hızla ilerliyordu. Bir şey beni geri çekti. Pelerinim alçak bir dala takılmıştı ve onu kurtarmak için mücadele ettim. Dal kırıldı ve tökezledim.

Kendimi bozkıra emanet ediyorum... Babamın duasını okumaya çalıştım ama kelimeler boş geliyordu. Duayı bırakmadan önce ikinci kez denedim.

Lütfen, dedim onun yerine ormana yalvararak.

Ağaç sınırından geçip açık tepelere çıktım.

Lütfen, diye yalvardım gökyüzüne ve karışık çimenlere.

Lütfen onları koruyun. Kız kardeşimi bu kadar erken toprağa veremezdim. Babama yaptığımız gibi onu da bozkıra geri veremezdim. Cole'un dünyasının ikinci kez yanmasına izin veremezdim.

Tepenin üstünden ormanın alevler içinde kaldığını gördüm. Koşarken sepeti tuttum, güneşin alt kıvrımı tepelere dokundu, altın daire yabani otları sıyırdı. Arkama bakma, yavaşlama dürtüsüyle savaştım. Kız kardeşlere ulaşmalıydım. Bozkır altımda yuvarlandı ve sırtımda beni iten serin bir rüzgâr hissettim.

Kız kardeşlerin evinden önceki son tepeye ulaştım. Sadece bir tane daha. Bir yükselti, bir vadi ve sonra yukarı tırmanacak

ve orada olacaktım. Tam nefes vermek üzereyken yer ayaklarımın altında ani bir şekilde sarsıldı ve şiddetli bir rüzgâr sepeti ellerimden aldı. Yere sertçe çarptım. Acı başıma vurdu. Beyaz bir gürültü kulaklarımı doldurdu. Kendimi kaldırmaya çalışırken tam dizlerimin üzerindeydim ki birden başım döndü ve durmak zorunda kaldım.

Kemik sepetinin ters döndüğünü ve beyaz parçaların tepeye yayıldığını gördüğümde hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordum. Toprak ayaklarımın altında dalgalanıyordu. Yüzümden aşağı bir şey damlıyordu ve onu sildiğimde elimde koyu bir leke buldum. Güneş de ufka doğru kanıyordu ve tüm dünya hastalıklı bir kırmızıya büründü.

Arkamı dönüp tepeden aşağıya, sonra da yukarıya doğru baktım. İç pusulam çarpmanın etkisiyle şaşmış olmalıydı ve kulaklarımdaki çınlamadan kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. Yukarı çıkmak iyidir, diye düşündüm yavaşça. Ayağa kalkmam gerek.

Kemiklerin dağıldığı zeminde el yordamıyla ilerleyip dizlerimin üzerinde toplayabildiğim kadarını topladım. Gözlerimin önünde bir ışık patlaması olsa da kendimi odaklanmaya zorladım.

Birkaç adım ötede sepet sallanıyordu. Daha doğrusu, güneş tepelerin altına doğru alçalırken sepetin *içindeki* bir şey sallanıyordu. Bir kol kemiği dışarı fırladı, etrafındaki bozkır yükseldi ve ürkütücü beyazı toprak ve yabani otlarla kaplarken kıpırdanmaya başladı.

Bir küfür savurdum. Şimdi yerde kayan ve kendini başıboş bir bileğe bağlamaya çalışan ön kolun yanından sendeleyerek geri çekildim. Yabani otların arasında parmaklarını arıyordu.

Kaç, diye bağırdı kafamın içindeki bir ses.

Gözlerimi, önümde kendini toparlamaya çalışan bedene odaklayarak tepeyi yarı sürünerek tırmandım. Güneş artık neredeyse tamamen görüş alanımın dışındaydı. Geri çekilmem çok garip,

çok yavaştı ama önümdeki şeye, kendilerini toplarken kemiklerin üzerinde sürünen yabani otlara sırtımı dönemezdim. Bir ayak bir bacak buldu. Kaburgalar kendilerine bir omurga buldu. Son tepeye tırmanırken babamın bıçağını kınından çıkarmayı başardım. Onunla ne yapacağım hakkındaysa hiçbir fikrim yoktu.

Artık tamamen birleşmiş bir kol, sepeti kazıdı ve hâlâ göz boşluğunda kır çiçekleri olan kafatasını aldı. Ve otlarla kaplı avuç içinde, toprak ve yabani otlar kafatasının üzerine yükselirken, iki başıboş taş köklerin beklediği boşluklara tırmandı.

Cadı kafasını toparlayıp bana doğru çevirdiğinde tepenin zirvesine yaklaşmıştım. Vücudunun geri kalanı bir araya gelirken artık üzerinde çimenden saçları uzamış olan kafatası hâlâ avucunun içindeydi.

Near Cadısı taş gözlerini hizaladı, yosun tutmuş dudaklarını açtı ve rüzgârlı bir sesle konuştu. “Bahçemi mahvettin.”

“Kız kardeşimi çaldın,” diye çıkıştım, bıçağı ne yapacağımı biliyormuşum gibi kaldırarak.

Etrafımızdaki rüzgâr daha da sert esmeye başladı.

“Sessiz, sessiz,” diye mırıldandı yarım yamalak ağzıyla, dudaklarından toprak parçaları dökülüyordu. Altımdaki zemin kaydı. Topuğum yamaçta yeni bir oyuğa girip tökezleyerek eğimli zemine geri döndüm.

“Sessiz ol, küçük şey.” Gülümsedi ve kelimeler elle tutulur bir güç gibi havada ağırlaştı. Rüzgârla birlikte bir büyü gibi geldiler ve ben daha ayağa kalkamadan bozkır üzerime çullandı. Kökler ve karışık otlar, kollarımın ve bacaklarımın etrafına tırmanarak beni yere yapıştırdı. Dikenler derimi kesti. Sıkıştırlarken nefesim kesildi ve bıçakla kökleri kesip koparmaya başladım ama bir düzinesinin daha çizmelerime, baldırlarıma tırmandığını gördüm. Kollarım serbest olduğundan Near Cadısı yaklaşırken ayak bileklerimi bağlayan yabani otları kestim. Topallayarak bir adım attığı sırada arka bacağı daha yeni bağlanıyordu ama yaklaştıkça

adımları anneminki kadar yumuşak bir hal aldı. Bacağımın etrafındaki birkaç ot bıçağımın altında koptu. Bana doğru uzandı.

Taştan gözleri parlayarak, “Sana söylemiştim,” diye kükredi ve sözleri havada yüksek sesle ve net bir şekilde dolaştı. “Bahçemi bozmaya cüret etmeyecektin.”

Sonunda son otlar da babamın bıçağının altında kopmuştu. Onlar tekrar iki katına çıkamadan, botumla olabildiğince sert bir tekme attım. Tekmem Near Cadısı’na çarptığında tökezleyerek geri çekildi, yarı yarıya bozkıra yığıldı çünkü hâlâ zayıftı. Ama tepeden aşağı düşmeden önce, çimenler ve altındaki toprak onu yakalamak için kıvrıldı.

O toparlanırken ben de tepeye ulaştım. Her adımda, bozkırın birkaç dalı büyüdü, kendini uzuvlarına sarıp onu kalınlaştırdı.

Bir adım daha attım ve tepenin arkamdan aşağı doğru eğimlendiğini hissedebiliyordum. Arkama bakmaya cesaret edebildim ve alçak taş duvarın bir kuyruk gibi bozkıra doğru indiğini ve yanında kız kardeşlerin evinin olduğunu gördüğümde küçük de olsa rahat bir nefes aldım.

“Bu ne cüret!” Kelimeleri ve soğuk havayı tenimde hissettim. Döndüm ve Near Cadısı’nı yüzümden birkaç santim ötede, yosun tutmuş dudakları öfkeyle aşağıya dönük halde buldum.

Şimdi yabani otlarla kaplı olan kemik parmakları öne doğru uçararak boğazıma yapıştı. Babamın bıçağının sıcak ahşabını hissederek yumruğumu sıktım ve tek bir hamlede indirip cadının elini kopardım. El düştü, ben de düştüm. Ve hemen sonra durmayı başarana kadar tepeden aşağı birkaç metre yuvarlandım. Ama o çoktan elini bileğine geri takmış, peşime takılmıştı. Dengemi sağlamayı başardım ve tepenin dibine doğru kaydım. Kız kardeşlerin evine dönüp baktığımda, açık bekleyen taş bir mezar gördüm. Başarmışlardı. Daha önce sadece çorak toprak ve kayan taş yığınının olduğu yerde şimdi dikdörtgen bir tonoz şeklinde

bir yapı duruyordu. Magda ve Dreska cadının kemiklerini koya-
cak kadar büyük bir ev yapmışlardı. Onu oraya götürmeliydim.

Cadıyla yüzleşmek için geri döndüm ve kendimi hazırladım
ama o hareket etmeyi bıraktı. Gözleri kulübeye ve yanındaki,
sonbahar soğuşuna rağmen hepsi açmış çiçeklerle dolu küçük
bahçeye takılınca sadece bir anlığına durakladı. Yarım düzine
farklı tür, mükemmel sıralar halindeydi. Belli ki kız kardeşlerin
büyü zanaatı yıllar içinde tamamen yok olmamıştı.

Alçak taş duvarın yanında bir şey kımıldıyordu, gri bir parıltı.
Kendini bozkırın üzerinden bana doğru fırlatırken o kadar hızlı
hareket ediyordu ki neredeyse bulanıktı.

“Cole?”

Bu kelime Near Cadısı’nı daldığı hayal âleminden kopardı,
taştan gözleri parlayarak bana döndü. Cole bana ulaştığında önüme
atıldı. Ve sonra bir ses, şiddetli bir çatırtı, kırılan herhangi bir
daldan on kat daha yüksek, kırları titretecek kadar yüksek bir
çatırtı duyuldu. Cadı öfkeli ve hızlı bir şekilde o yöne döndü.

“Şimdi, Cole!” diye bağırdım ve o anda rüzgâr cadıyı hazır-
lıksız yakaladı. Hava ona çarptığında bizi bile yere düşürdü, onu
büyük bir rüzgârla yanıımızdan bahçeye ve bir zamanlar evinin
bulunduğu mezara taşıdı. Kemikler, mezarın taşlarına öyle bir
kuvvetle çarptı ki yapı üzerlerine çöktü, bir kaya ve otlu toprak
yığını şeklini aldı. Tabii altında bir yerlerde de kemikler vardı.

Ve aniden her şey sessizleşti.

Tıkanmış kulakların boğucu sessizliği, ses geri dönmeden
önce patlayan basıncı izledi. Cole nefes almaya çalışırken elleri
dizlerinin üzerindeydi. Başım dönüyordu, sersemlemiş bir halde
çimlerin üzerine oturdum ve taş yapı kız kardeşlerin evi kadar
eski ve sanki bozkır yarısını kendine almış gibi görünene dek,
yabani otların mezarın üzerinde yavaşça sürünmeye başlamasını,
kır çiçeklerinin açmasını izledim. Her şey bitmişti. Gözlerimi
küçük taş mezardan ayıramıyor; sarsılmasını, parçalanmasını ve

kızgın, bozkır yapımı cadının serbest kalmasını bekliyordum. Ama ne bir ses ne de bir hareket geldi.

Sonra o şiddetli çatırtının kaynağı olan, alçak taş duvarın arkasındaki parıldayan metali gördüm. Otto ayaktaydı, tüfeği hâlâ omzundaydı. O da Cole kadar yanmış görünüyordu. Namlunun ucundan, bozkırda yarı ölü bir halde oturan ikimize bakmaya devam ediyordu ve bir an için çok uzun bir süre boyunca Cole'a nişan alıp düşündüğünü hayal edebiliyordum. Sonunda silahını indirdi ve Bay Ward ile Tyler alçak duvardan atlayıp bize doğru koşmaya başladılar. Onları Cole getirmiş olmalıydı. Gözlerimin önünde sahne canlandı; ormanda yayılan yangın ve Cole'un adamlarına çabuk gelmeleri, ona yardım etmeleri için yalvarışı. Tereddüt etmişler miydi? Şaşırmışlar mıydı?

Şimdi amcamın arkasında yürüyen diğer adamları da görebiliyordum ve kollarında kucaklanmış küçük formlar vardı. Çocuklar. Magda ve Dreska evlerinden çıkıp sendeleyerek yanlarına gelirken Otto da duvara tırmanıyordu. Yanından geçerken Magda'nın eli, memnun bir ifadeyle, mezarı okşadı. Dreska da onu takip ederek bir kez dokundu. Cole yanımda nefes nefese ve solgun bir halde oturuyordu.

"Başardın," dedim nefes nefese.

"Söz vermiştim."

Güneş gitmiş, gece yaklaşmıştı. Gökyüzünde sadece birkaç başıboş bulutun kenarında ışığın son damlaları vardı.

Ve sonra Otto tepemizde dikildi. Dikkatini Cole'a çevirmeden önce bana ölçülü bir bakış attı.

Amcam yanımda yerde yatan solgun ve kanlar içindeki çocuğa bakıyordu. Onun yüzü de aynı şekilde kirliydi, giysileri yanıktı. İkisi de aynı savaşı vermiş gibi görünüyordu. Cole da Otto'ya baktı, öfke ya da korkuyla değil. Ormanda ne olmuştu? Otto önce çocuklara, sonra da taş mezara baktı. Uzun bir süre

sonra gözleri, ağırlığını değiştirerek kendini ayağa kaldırmak üzere olan Cole'a takıldı. Otto elini uzattı ve Cole onu tuttu.

Kız kardeşler, beşi de alçak taş duvarın yanına yere yatırılmış çocukları incelemekteydi. Hâlâ hareket etmiyorlardı. Sonra Wren kıpırdandı, uykulu bir halde yan döndü. Uyuyordu. Başım hissettiğim rahatlamayla döndü.

Otto'ya dönüp baktığımda Cole'un elini bırakmadığını, kendi elinin içinde tuttuğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ama o kadar alçaktı ki gerçek kelimelerden çok bir homurdanmaya benziyordu. Ama ben duyabilmişim, Cole da. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Tyler da. Otto'nun eli çekildi, Cole bana baktı ve ben yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemedim. Bana doğru yaklaşıp beni kollarına aldı. Rüzgâr etrafımızı sardı. Ve sonsuz gibi görünen bir zamandan beri ilk kez, her şey yolunda göründü. Her şey yerli yerinde.

Babam değişimin bir bahçe gibi olduğunu söylerdi.

Bir cadı değilseniz bir gecede ortaya çıkmazdı. Bir şeylerin ekilmesi ve bakımının yapılması gerekirken en önemlisi toprağın doğru olmasıydı. Near halkının yanlış toprağa sahip olduğunu ve bu yüzden sert toprağa direnen kökler gibi değişime direndiklerini söylerdi. Eğer sadece biraz derine ulaşılabilse orada, derinlerde iyi bir toprak olduğunu söylerdi.

Ertesi gece, köy meydanında bir kutlama vardı. Çocuklar dans ediyor, şarkı söylüyor ve oyunlarını oynuyorlardı. Edgar, Wren'in bir elini, Cecilia da öbür elini tutmuştu ve diğerleriyle birlikte çembere katılmışlardı. Kız kardeşler bile gelmişti. Çocuklara yeni şarkıları ve bazı çok eski şarkıları öğretmeye çalışıyorlardı. Wren'in sarı saçlarının durmadan oradan oraya savrulunu izledim.

Annem ona arkadaşlarına katılmak için gezintiye çıktığını ve ormanda uyuyakaldığını söylemişti.

Bense ona Near Cadısı'nın gecenin krnde onu kaçırdığını ve cesur ablasının onu kurtarmak için geldiğini söylemiştim.

İkimize de tam olarak inandığını sanmıyordum.

Helena duvarın meydana doğru daralan kısmına oturmuş, her an ortadan kaybolabilirmiş gibi küçük kardeşini izliyordu. Bakışları hâlâ gergindi ama teni nihayet eski rengine dönmüştü. Tyler'ın onun yanındaki duvara kaymasını, çocuklara bakmasını ve ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışmasını izledim. Helena'nın yüzü aydınlandı ve meydanın karşısında oturduğum yerden kızardığını görebildim. Tyler, kendi istediği kişi olmasa bile biri tarafından bu kadar çok istenmekten memnun görünüyordu çünkü Helena titrediğinde yaklaştı ve onu kolunun altına aldı. Helena onun geniş göğsüne yaslanıp kıvrıldı ve ikisi birlikte çocukların döne döne şarkı söylemesini izlediler. Tyler arada sırada bana doğru bir bakış fırlatıyordu ve onu fark etmemiş gibi yapıyordum.

Near hâlâ Near'dı. Sabaha kadar değişmesi mümkün değildi. Bir günde ya da bir haftada olmayacaktı bu değişim.

Ama havada ve toprakta yeni bir şey vardı. Sonbahar etkisini gösterirken bile bunu hissedebiliyordum.

Konsej hâlâ basamaklarının tepesinde duruyor, söyleyecek bir şeyleri olursa diye çanları hazır tutuyordu. Ama Matthew öne eğilmiş, kız kardeşlerin çocuklara şarkı öğretmesini izliyordu. Mavi gözleri Magda'dan Edgar'a kayıyordu. Eli sırtını köye dönmüş, Tomas'la özel bir şeyler konuşuyordu. Bazı insanlar asla değişmezdi.

Meydana en yakın evler kapılarını köy halkına açmıştı.

Emily'nin annesi Bayan Harp, annemin yanında durmuş, ekmek ve tatlı ikram ediyordu. Başka bir ev kupalar dolusu sıcak, sert içecekler ikram ediyordu ve Otto etrafındaki birkaç adamla bir duvara yaslanmış duruyordu. Konuşuyor ve içiyorlardı ama amcam daha ziyade rahatlama ve yorgunluk karışımı bir duyguyla meydana bakıyordu. Ve grubundan kimse ona bakmıyorken kadehini boşluğa kaldırdığını ve dudaklarının dua ediyormuş gibi sessizce hareket ettiğini gördüm. Acaba bozkır için mi, çocuklar için mi, yoksa babam için mi dua ediyordu. Fakat bu kısa ve

sessiz duadan sonra toplanıp yüksek sesle kadeh kaldıran adam grubu tarafından yutuldu. Sadece Bo yoktu ortalıkta.

Duvarın eğimli kuyruğu toprağa dalmadan önceki son düz parçasının üzerine oturdum. Parmak uçlarım Cole'un siyah saçlarıyla oynarken o, başı kucağımda taş yüzeye uzanmış yatıyordu. Çocuk şarkılarının ritmini tenine vurmaya başladığımda bana bakıp gülümsedi ve elimi tutup parmaklarımı dudaklarında gezdirdi. Etrafımızdaki rüzgâr kutlama boyunca dolaşıp lambaları ve elbiseleri savurdu.

Üç çan sesi duyup başımı kaldırdım ama konuşmaya hazırlanan Konsey değildi. Amcamdı.

"Yedi gün önce Near'a bir yabancı geldi. Ve evet, o yabancı bir cadı."

Festivalin üzerine bir sessizlik çöktü, gür sesi kalabalığın üzerine yayıldı. Otto, geniş göğsünde bağladığı elleriyle yere bakıyordu.

"Kardeşim bana bozkırın ve cadıların diğer her şey gibi olduğunu, iyi ya da kötü, zayıf ya da güçlü olabileceklerini söylerdi. Onlar da bizim gibi farklı şekil ve boyutlarda olabilirler.

"Sadece geçen hafta yaşananlar bile bunun bir kanıtı. Çocuklarınız bu gece Thorne kardeşler ve bu cadının yardımı sayesinde buradalar." Otto'nun bakışları, şimdi bir dirseğinin üzerinde doğrulup oturan Cole'a kaymıştı.

"Kalmak istersen köyümüzün kapıları sana açık."

Bununla birlikte Otto sahneden indi ve meydanın her yerinde kutlama yavaş yavaş yeniden canlandı.

"Pekâlâ," dedim ona doğru eğilerek, "kalmak istiyor musun?"

"İstiyorum."

"Peki neden Cole?" diye sordum burunlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde ona doğru eğilerek.

"Şey," dedi gülümseyerek, "burada hava oldukça güzel."

Geri çekilip surat astım ama parmakları ensemde, saçlarımın arasında gezindi ve alnımız birbirine değene kadar beni kendine çekti. Eli boynumdan aşağıya, omuzlarımın arasına kayd, omurgamın kıvrımını izleyerek düştü. Bu sefer geri çekilmedim.

Burnuma bir öpücük kondurdu.

“Lexi,” dedi.

Çenemi öptü.

“Burada olmak istiyorum.”

Boynumu öptü.

“Çünkü sen buradasın.”

Dokunuşunda gülümsediğini hissedebiliyordum.

Kutlama kayboldu, köy kayboldu ve onun ellerimi bulan elleri dışında her şey kayboldu. Ve dudakları dudaklarıma değdi. Büyük gri gözlerini inceleyerek geri çekildim.

“Bana öyle bakma,” dedi yumuşak bir kahkahayla.

“Nasıl?”

“Sanki gerçek değilmişim ya da gerçekten burada değilmişim gibi. Sanki uçup gidecekmişim gibi.”

“Gidecek misin?” diye sordum.

Kaşlarını çattı, doğruladı ve bana bakabilmek için döndü.

“Umarım gitmem. Olmak istediğim tek yer burası.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde Wren yatakta kıpırdandı ve bu hissi hiç bu kadar özlememiştim. Yorganı çalmasına izin verdim, kendi yuvasını yapmasına izin verdim, onu yumuşakça ve şakayla itekledim. Sabahı, ekmek hamurundan bebeklerini ve koridor oyunlarını dört gözle bekledim. Her geçen gün gözlerimin önünde büyümesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Evin dışında rüzgâr esti.

Karanlıkta gülümsedim. Ne ay ışığı vardı ne de duvarlarda dans eden görüntüler. Uyku yakında gelecekti. Gözlerimi kapattığımda cadının yüzünü, ezilmiş kafatasını, dışarı taşan yabani çiçekleri görmeye devam ettim. Evini, bahçesini gördüğünde öfkesinin nasıl eriyip başka bir şeye dönüştüğünü. Umarım huzuru bulmuştur. Acaba şu anda hissettiğim şey de bu muydu? Üzerime bir çarşaf gibi serilen, serin ve rahat his. Bu sessiz yerde, babamın binlerce kez duyduğum hikâyeleri fısıldadığını duyabildiğimi hayal ettim. Onu bana yakın tutan hikâyelerini.

Bozkırda rüzgâr her zaman aldatıcı bir şey olacaktır. Sesini bûker ve her şekle sokar, kapının altından geçecek kadar uzun ve ince; bir ağırlığı, nefesi olan kemikten bir şey gibi görünecek kadar sağlam.

Bu yeni hikâyeye de sıkı sıkıya sarılacak, babamın yatmadan önce anlattığı masalların, Magda'nın çay sohbetlerinin yanına koyacaktım. Her şeyi hatırlayacaktım.

Dünya yok olurken kendi sesim devreye girdi.

Bazen rüzgâr, uykunun eşiğindeyken, kendi adınızı duyduğunuzu hayal edebileceğiniz kadar net isimler fısıldar size. Ve kapınızın altındaki sesin yalnızca rüzgârın uğultusu mu, yoksa küçük taş evinde ya da bahçesinde tepeleri uyutmak için şarkılar söyleyen Near Cadısı'nın sesi mi olduğunu asla bilemezsiniz.

TEŞEKKÜRLER

İnanç bulaşıcı şeydir.

Aileme, yazmam gerektiğine dair basit ve sarsılmaz inançları için.

Editörüm Abby'ye, küçük bir kor olan bu kitabıma inandığı ve düzgün bir ateş yakmama yardım ettiği için (Ve düzenlemelerin arasına güzel yorumlar serpiştirdiği için asistanı Laura'ya da).

Temsilcim Amy'ye, ne kadar yoldan çıksam da bir şekilde bana ve hikâyelerime inandığı için. (Bir gün o menopoz dönemindeki kadınların cadılar meclisi sanat okulu kitabını yazacağım, sana söz veriyorum.)

Bu dünyaya ait olduğuma inanan ve kitabımın yoluna devam etmesine yardımcı olan tüm yayın tanrılarına, ilahlara, temsilcilere ve arkadaşlarıma.

Eleştiri partnerlerim ve okuyucularıma, beni zorlayacak kadar bana inandıkları ve öz güvenim fazla arttığında beni gerçeğe döndürdükleri için.

Blog yazarları, eleştirmenler ve arkadaşlardan oluşan çevrim içi topluluğa, en başından beri bana inandıkları ve tek yaptığım kelimeleri bir araya getirmekken kendimi bir rock yıldızı gibi hissetmemi sağladıkları için. Gerçek şu ki sevdiğim, yapmam gerektiğini iliklerime kadar hissettiğim şeyi yapıyorum ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde, bunu yapmama izin veriliyor. Teşekkür ederim.